

The book cover features a stylized illustration. At the top, a black silhouette of a person is shown from the waist down, standing on a bridge or walkway that arches over a large, bright yellow sun. The background is a dark blue night sky with white stars. Below the sun, the title 'PE UN DRUM SAU ALTUL' is written in large, white, cursive letters. In the center, a young woman with long brown hair is sitting cross-legged on a large yellow circle. She is wearing a red sweater, blue pants, and white sneakers, and has a long blue scarf around her neck. Below her, there is a silhouette of a small house with a chimney, surrounded by dark blue evergreen trees. The bottom of the cover is decorated with white snowflake patterns. The publisher's name 'TREI' is in the bottom left, and 'FICTION CONNECTION' is in a vertical box on the bottom right.

KARA McDOWELL

YOUNG

PE UN DRUM SAU ALTUL

O singură alegere.
Două ocazii să te
îndrăgostești.

TREI

FICTION
CONNECTION

The book cover features a stylized illustration. At the top, a black silhouette of a person is shown from the waist down, standing on a bridge or walkway that arches over a large, bright yellow circle representing a full moon. The background is a dark blue night sky with white stars. Below the moon, the title 'PE UN DRUM SAU ALTUL' is written in large, white, cursive letters. In the center, a young woman with long brown hair is sitting cross-legged on a yellow circle, looking up at the moon with her hand to her face. She is wearing a red sweater, blue pants, and white sneakers, and has a long blue scarf. Below her, the text 'O singură alegere. Două ocazii să te îndrăgostești.' is written in a small, black, sans-serif font. At the bottom, there is a silhouette of a small house with a chimney, surrounded by dark blue evergreen trees and white snowflakes. The publisher's name 'TREI' is in the bottom left, and 'FICTION CONNECTION' is in a vertical box on the bottom right.

KARA McDOWELL

YOUNG

PE UN DRUM SAU ALTUL

O singură alegere.
Două ocazii să te
îndrăgostești.

TREI

FICTION
CONNECTION

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Kara McDowell

Pe un drum sau altul

Traducere din limba engleză
de Camelia Ghioc

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă:

Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Vlad Condur

Corectură:

Roxana Nacu

Oana Apostolescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: One Way or Another

Autor: Kara McDowell

Copyright © 2020 by Kara McDowell

Copyright © Editura Trei, 2021

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0969-2

ISBN (PDF): 978-606-40-1167-1

ISBN (EPUB): 978-606-40-1426-9

Această carte e o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și incidentele sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite în mod fictiv și orice asemănare cu persoane reale, în viață sau nu, stabilimente comerciale, evenimente sau locuri e absolut întâmplătoare.

*Mamei mele,
care m-a dus să văd filmul Mesaj pentru tine
când aveam nouă ani,
care m-a crescut cu comedii romantice
și care m-a încurajat întotdeauna să visez*

21 decembrie, ora 20:25, Gilbert, Arizona

Fitz Wilding e un idiot și un dependent de iubire, iar eu i le înlesnesc și pe una, și pe alta.

Să mă dau jos din mașină? Sau să rămân în mașină?

Creșterea bruscă a ritmului cardiac este, ca de obicei, primul semn că ceva nu e în regulă.

Nu, nu e adevărat. Scrisoarea din buzunarul de la spate al pantalonilor și faptul că am simțit impulsul nestăpânit să o scriu, astea sunt primul semn. Galopul inimii e inevitabilul efect secundar al faptului că o să-l văd pe Fitz. Și al unei decizii dificile.

Ploaia torențială s-a transformat într-o burniță mărunță, așa că pornesc ștergătoarele pe parbriz. Luminițele intermitente de la restaurantele din apropiere aruncă o strălucire galbenă tulbure pe pavajul lucios. Am stins farurile acum trei cântece și jumătate, când am intrat în parcare, fiindcă nu am vrut ca el să mă vadă. Nu vreau să mă vadă. Nu, până nu mă hotărâsc ce o să fac cu scrisoarea.

Să mă dau jos din mașină?

Să stau în mașină?

Telefonul bâzâie, anunțându-mă că am un mesaj de la Fitz, iar palmele îmi sunt scăldate de transpirație rece. Nu mai trage de timp, Collins. Nu e chiar așa de frig.

Și imediat: Mor.

M-a prins. Zâmbesc fără să vreau, în timp ce-i răspund prompt: Nu mori.

Bietul Fitz! E întotdeauna atât de teatral!

Scot cheile din contact și deschid portiera lăsând să intre aerul rece de decembrie. E tentant să mă simt dezamăgită de mine, mai ales că mi-am petrecut

seara în camera mea, compunând cea mai inutilă scrisoare de adio din lume, dar iată care e realitatea: nici nu s-a pus vreo clipă problema să am de ales. M-a rugat să vin, așa că bineînțeles că aveam să vin. Așa fac cei mai buni prieteni.

Îmi trag mânecile puloverului peste mâini și traversez încet centrul luminat festiv al orașului Gilbert. În vitrinele magazinelor sunt atârinate luminițe de Crăciun și stâlpii de iluminat de pe stradă se fălesc cu o duzină de ghirlande asortate. Fiecare cărămidă și fiecare ochi de geam emană bucurie și veselie, contrastând dramatic cu senzația de greață măloasă care îmi bălțește în stomac.

În ciuda pasului meu de melc, ajung într-o clipă la turnul de apă. Categorie n-a durat suficient cât să fi apucat să iau o decizie. Mă opresc brusc în fața scării care urcă până la înălțimea unui bloc cu patru etaje.

Să urc sau să nu urc?

Încă o decizie de luat. Fac un inventar al simptomelor mele fizice. Ritm cardiac crescut? Bifat! Palme transpirate? Bifat! Buze amorțite? Încă nu.

Până la urmă, s-ar putea să evit atacul de panică.

— Paige!

Îmi dau seama după voce că Fitz zâmbește. Abia reușesc să deslușesc în beznă cozorocul șepcii lui de baseball ițindu-se peste marginea platformei de pe care se uită în jos, la mine.

— Ai grijă, scara e alunecoasă.

— Dacă mor din cauza ta..., bombăn punându-mi piciorul pe prima treaptă și începând să urc.

— O să servesc lumea cu viermișori de jeleu la înmormântare.

Îmi aruncă zâmbetul lui amețitor și iritarea începe să mi se topească. Când ajung sus, cu o mână îmi ține o umbrelă deasupra capului și cu cealaltă mă ajută să pășesc de pe scara udă pe platformă.

— Stai așa, îmi spune el înainte să apuc să mă așez.

Își scoate geaca și șterge un loc pe marginea îngustă din aluminiu, unde să stau. După care ne așezăm unul lângă altul, cu picioarele atârând în noapte, sprijiniți de cimentul rece.

— Având în vedere că mă aflu aici, presupun că lucrurile nu au mers bine în seara asta, spun.

— Nu, n-au mers, încuviințează, cu chipul din nou mohorât și posac.

— Și care era planul?

O pală de vânt șuieră prin copacii din jur. Fără geaca acum udă flească, i se face pielea de găină pe antebrate. Mă prefac că nu observ.

— Trebuia să fie romantic, mormăie el frecându-și fața cu palmele.

— Ploaia e obligatorie în orice scenă romantică, spun înțeleghătoare. Ce s-a întâmplat?

— Am legat-o la ochi. I-am spus că am o surpriză pentru ea. Am pregătit un ditai picnicul.

Arată către coșul ud de lângă el, plin cu sendvișuri îmbibate de apă și chipsuri fleșcăite.

— Când colo, îi e îngrozitor de frică de înălțime.

Nu mă pot abține și izbucnesc în râs. Fitz creează tot timpul scenarii romantice alambicate, însă cel puțin jumătate din ele se duc de râpă în mod spectaculos; 50% e în general o rată de succes foarte bună, dar nu e tocmai impresionantă când e vorba de gesturi grandioase.

— Și tu n-ai știut? întreb.

O ușoară roșeață îi răsare în obraji.

— Nu e de mirare că ți-a dat papucii.

El și Molly erau împreună de șapte luni și zece zile, adică mai mult decât suficient timp ca să descopere de ce îi era cel mai frică prietenei lui. Dar partea

asta o țin pentru mine. Nu vreau să știe că îi țin socoteala.

— Care e problema cu mine? De ce mi se tot întâmplă asta?

Tonul lui e plin de jale, dar adevărul care se simte dincolo de cuvintele lui îmi rupe inima.

Instinctul îmi spune să-l apuc de umeri și să-i spun: Nu. Tu ești perfect. Fetele sunt cele care au o problemă. În schimb, îmi țin mâinile acasă și spun:

— Poate că te străduiești prea tare.

— Ce vrei să spui? pufnește el. Cum adică mă străduiesc prea tare? Cum este să te străduiești prea tare pentru ceva sau cineva pe care îl vrei cu adevărat?

— Nu mă întreba pe mine! Eu nu mă străduiesc să obțin nimic din ce-mi doresc.

Vreau să fie o glumă, dar e prea adevărat ca să fie amuzant.

Poate că până la urmă a fost o idee proastă să vin aici în seara asta.

O persoană normală ia 35 000 de decizii în fiecare zi. Am citit asta undeva și mi-a rămas în creier, fiindcă... cifra asta? E imensă. Copleșitoare. Paralizantă. Suficientă ca să mă facă să stau toată ziua în pat, cu pătura trasă peste cap. Am mai citit și că oamenii care au succese uriașe, precum Barack Obama și Mark Zuckerberg, poartă în fiecare zi aceleași haine ca să evite deciziile obositoare.

Extenuarea decizională e ceva ce înțeleg. O simt până în adâncul sufletului. De exemplu, la școală. Nu m-am putut hotărî la ce curs facultativ să mă înscriu anul ăsta. Teatru? Olărit? Limbajul semnelor? Dacă destinul meu e să devin o sculptoriță celebră, dar îmi irotesc talentul recitând versuri prost memorate din Shakespeare? Sau dacă mergând la cursurile de olărit, care sunt a patra oră, o să fiu nevoită să iau masa la altă oră decât toți prietenii mei și o să ajung să mănânc tot anul singură, în baie? Sau dacă e o scurgere de monoxid de carbon pe coridorul cu laboratoarele de lingvistică și toți elevii de la cursul de limbajul semnelor mor la prima oră? Sinistru. Dar posibil.

— Credeam că ea e aleasa, spune încet Fitz lăsându-și capul pe umărul meu.

Simt cum mi se rupe inima. Nu fiindcă vorbește despre altă fată. M-am obișnuit

de-acum cu asta. Ci fiindcă poate să-și pună capul pe umărul meu fără să fie cuprins de flăcări. Mie îmi tremură mâinile și inima îmi bubuie să-mi spargă pieptul fiindcă stau așa de aproape de el. Pe când el mă atinge nonșalant, fără să simtă nimic; când o să se uite diseară la înregistrarea din aplicația lui cardio, acest contact fizic nici n-o să fie înregistrat printre creșterile de ritm cardiac.

— Aleasă ca să ce? mă răstesc.

Volumul de energie pe care îl consum ca să-mi ascund gelozia sau nesiguranța când vorbește despre alte fete ar putea lumina un oraș, dar în seara asta, cu scrisoarea în buzunarul de la spate, masca îmi alunecă de pe chip.

— Ce credeai? Că o să vă căsătoriți și o să faceți niște bebeluși superbi?

Modelele de viață ale lui Fitz sunt doi părinți greșos de îndrăgostiți unul de altul și trei surori de 20 și ceva și 30 și ceva de ani, iar toți aceștia l-au crescut servindu-i un regim constant de comedii romantice din anii '90. Normal că se împiedică la tot pasul de idile și că încearcă permanent să se autodepășească, încercând să pună la cale cel mai grandios gest romantic din istoria poveștilor de dragoste. Oricare alt tip, mai puțin binecuvântat ca aspect fizic decât Fitz și cu rezultate sportive mai slabe decât el, ar fi luat la mișto fără milă în vestiarul băieților pentru obsesia lui cu poveștile de amor. Dar așa, aproape toată lumea pe care o cunosc (inclusiv băieții) a fost îndrăgostită la un moment dat de Fitz.

Molly nu e prima fată pe care a considerat-o „aleasa“ lui și n-o să fie nici ultima. Sunt groaznic de geloasă. Invidia îmi țâșnește, practic, prin toți porii, ca o otrăvă verde. Nu doar din cauza celorlalte fete (deși și de-asta), ci pentru că inima lui e neînfricată. Asta iubesc cel mai mult la el.

Asta urăsc la fel de mult.

— Așa-i că e superbă? spune Fitz cu nostalgie.

Nu asta era ideea! Îmi dau voie să-mi dau ochii peste cap, recunoscătoare cerului întunecat că îmi ascunde gestul.

— Care-a fost lovitura de grație? Înălțimea, ploaia sau nefericita combinație a ambelor?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ridică capul și își face de lucru cu brățara de fitness. Antrenorul echipei de baseball a școlii îi obligă pe toți jucătorii să le poarte, chiar și în afara sezonului.

— De când? întreb, luată prin surprindere de abaterea de la scenariul obișnuit.

Acum vine de obicei partea în care îmi relatează fiecare cuvânt și mesaj crud, descriind în detalii chinuitoare cum îi curgeau lacrimile pe față în timp ce țipa la el sau îl săruta sau ce s-o mai întâmpla în timpul unei despărțiri.

Fitz se uită la mine pe sub gene și mi se taie respirația. De ce încă mi se mai taie respirația? De parcă aș fi una din fetele alea din filmele lui. Când o să accepte creierul meu că nu eu sunt eroina din idila lui Fitz? Expresia de pe chipul lui trece de la amărâtă la serioasă, în timp ce mă fixează cu ochii lui albaștri. Chiar și după atâta timp, o singură privire de-ale lui face să mi se strângă stomacul și să mi se usuce gura. Și deodată îmi vine să ard scrisoarea din buzunar, în care enumeram toate motivele pentru care nu mai putem fi prieteni. E haotică și mă face vulnerabilă, nu omite niciun detaliu chinuitor, în esență spune cam asta: urăsc că îl iubesc așa de mult. Pentru prima dată în seara asta, sunt sigură că n-o să-i dau scrisoarea, fiindcă nu vreau să trăiesc într-o lume în care nu se uită la mine ca acum.

— Vrei să vezi ceva mișto? mă întreabă scoțându-și telefonul.

Proasta dispoziție i se risipește, apoi dispare și tensiunea ciudată dintre noi. Deschide aplicația meteo și afișează prognoza pentru Williams, Arizona, un orașel de munte de lângă granița nordică a statului Arizona, unde familia lui Fitz are o cabană. Simboluri de fulgi de zăpadă încep a doua zi după Crăciun și continuă tot restul săptămânii.

— Vrei să mă omori cu zile? gem eu plină de invidie.

Ca pentru orice copil născut și crescut în Gilbert, zăpada e doar un basm pentru mine. E reală doar datorită povestirilor lui Fitz.

— Știu că mai sunt câteva zile până atunci, dar... Crăciun fericit!

— Poftim?

— Țsta e cadoul meu pentru tine, arată el către ecran.

— Cum adică?

— Era și timpul să-mi îndeplinesc promisiunea.

Îmi cercetează privirea, căutând răspuns la o întrebare pe care nu a pus-o. Gândul îmi zboară pe loc către o noapte de acum doi ani. Încep să-mi ardă obraji în ciuda frigului care îmi ciupește pielea. Mă întreb dacă și el se gândește la același lucru.

— Tu vorbești serios?

— Știu că nu e tocmai Veneția, dar...

— Cui îi trebuie Veneția?

Îmi încleștez mâinile pe balustrada din fața noastră ca să nu mă reped să-l strâng în brațe. Ar fi o încălcare majoră a regulilor mele.

Regulile mele de atingere sunt acestea: mi-e permis să îl ating numai dacă atingerea e:

– accidentală (îmi ciocnesc genunchiul de al lui când ne uităm la un film);

– utilă (îi scutur o găză din păr);

– necesară (îi trag una în umăr când mă calcă pe nervi).

Poate ar trebui să adaug încă o categorie pentru atingeri spontane, impulsive, imposibil de controlat. La câte categorii ar trebui să mă rezum ca să nu fie prea multe?

— Ție, spune Fitz atrăgându-mi atenția din nou către conversația noastră. Îți trebuie Veneția și Florența și Milano și Roma. Și vorbim doar de o singură țară.

— Bine, bine, am priceput, izbucnesc în râs, cuprinsă de exaltare la gândul de a-mi petrece vacanța de iarnă cu el și familia lui.

— Nu pot să-ți ofer locurile alea, dar pot să-ți arăt un orașel acoperit de zăpadă, de la intrarea în Marele Canion. Te bagi?

Își freacă ceafa cu palma, gest care-i trădează fără echivoc nervozitatea. De

parcă aş putea să refuz.

— Normal! Nu mă aştept să-mi dăruieşti pe tavă toată Europa, spun râzând din nou, căci ar fi de-a dreptul ridicol să strâmb din nas la cabana lui, pe motiv că nu e cocoţată în Alpii elveţieni.

Fitz ştie cel mai bine cât de profund şi intens e dorul meu de ducă. Când stau seara întinsă în pat, înconjurată de poze rupte din reviste de călătorii, îmi imaginez viitoare vieţi ca ucenic la o fermă din Montana şi păstor la oi în Irlanda şi vânzător de churros în Spania. Habar n-am dacă-mi plac oile, ori măcar churros, dar nimic nu îmi stârneşte mai rapid un atac de panică decât conştientizarea faptului că, dacă sunt extrem de norocoasă, o să am parte de una din aceste viitoare vieţi imaginate.

Una.

Mă paralizează gândul că dacă aleg să intru pe o uşă, înseamnă, practic, că închid alte 50 sau 100 sau un milion de uşi.

— Când pleci? întreb.

— În seara asta. Bagajele sunt în maşină. Vin să te iau a doua zi după Crăciun; facem cale întoarsă şi ajungem acolo înapoi înainte să vină zăpada.

— Zăpada! scutur din cap încă uluită. Îmi trebuie haine speciale ca să nu mor congelată?

— Surorile mele au destule. Poţi să împrumuţi de la ele.

— Dacă mama o să fie de acord — şi ştii că o să fie —, ne vedem peste câteva zile.

Mă ridic având pe chip un zâmbet larg, imposibil de stăpânit. Îmi doresc de o mie de ani să merg la cabana lui Fitz şi, deşi m-a invitat de mai multe ori vara, programul nostru nu s-a potrivit niciodată. Până acum.

— Ce-ai acolo?

Fitz smulge scrisoarea din buzunarul de la spate al pantalonilor mei şi ridică dintr-o sprânceană când îşi vede numele mâzgălit pe plic.

— Hei!

Mă reped să i-o iau și alunec pe aluminiul ud. Dau din mâini în aer căutând un punct de sprijin și palma îmi alunecă pe balustrada de metal.

— Hopa!

Mă prinde de talie, ajutându-mă să-mi găsesc echilibrul.

— Ești OK?

Aprob din cap, fiindcă mi s-a tăiat respirația și tremur prea tare ca să pot spune ceva.

— Dumnezeu mare! Am crezut că o să cazi.

Întoarce încheietura în sus și vedem amândoi cât de mult i-a crescut pulsul.

— Și eu.

Ia încet o mână de pe talia mea și mă apasă ușor cu două degete pe gât, ca să-mi ia pulsul. Aproape că mi se oprește respirația. Pe chip îi apare un surâs leneș.

— Mamă, chiar că te-ai speriat!

— Mda, aprob, gândindu-mă că senzația degetelor lui calde pe pielea mea rece are mai mult impact asupra pulsului meu decât sperietura căzăturii.

Își lasă mâna jos, dându-mi drumul.

Ne uităm amândoi peste margine, măsurând cu privirea distanța de 15 metri până jos.

Să mă dau jos din mașină sau să rămân în mașină?

Să urc sau să nu urc?

Să-i spun sau să nu-i spun?

Ei, asta e problema mea cu deciziile. În clipa asta aș putea fi făcută terci pe cimentul ud, e imposibil să-mi dau seama care e motivul. Să fie din cauză că

Molly i-a dat papucii lui Fitz? Din cauză că am venit aici fie ca să pun capăt prieteniei noastre, fie ca să îl mai înveselesc? Din cauză că am urcat în acest turn?

Când se întâmplă ceva rău, vreau să știu care e cauza, cine e vinovat. Urăsc labirintul mlăștinios de regrete nesfârșite care apare atunci când nu știi.

— Deci?

Trag aer în piept, pregătindu-mă sufletește pentru drumul înapoi în jos, pe scară.

— Ne vedem după Crăciun?

— Dacă nu mă lași iar cu ochii în soare, spune încet.

Mă uit surprinsă în ochii lui. Nu vorbim niciodată despre noaptea aceea și acum nu prea știu ce să spun.

— Las-o baltă, spune clătinând din cap. Ne vedem după Crăciun.

Iartă-mă. Am greșit. Îmi pare rău.

Aș putea spune oricare dintre aceste lucruri și aș fi sinceră. Dar inima îmi bubuie în piept, mâinile-mi tremură și am prea puțin curaj ca să rostesc vorbele cu voce tare.

Mintea îmi gonește cu viteza luminii în timp ce refac traseul în sens invers: pe scară în jos, pe lângă ghirlandele cu lumina lor caldă și în mașină. Tot drumul până acasă mă gândesc la decizii, și paralizie, și regret și abia când intru pe aleea din fața casei îmi dau seama că cea mai mare tragedie a serii nu a fost că era să cad de pe turnul de apă.

Ci faptul că scrisoarea a zburat lângă Fitz.

21 decembrie, 22:05, Gilbert, Arizona

Trec în revistă momentele care mi-au distrus viața.

Atacul de panică făcut în fața colegilor când aveam 14 ani.

„Furtuna de zăpadă“ de la 15 ani.

Aceea e noaptea în care am fugit de Fitz, distrugând orice șansă pe care am fi putut-o avea de a fi împreună.

Și azi. Ziua când am făcut praf cea mai bună relație din viața mea, cu o foaie ruptă dintr-un caiet și o decizie pripită pe care nu o pot lua înapoi.

Cataloghez aceste momente ca să le pot retrăi ușor, datorită SDM — prescurtare pentru „secretarul din mintea mea“. E un tocilar musculos, poartă ochelari rotunzi care-i dau un aer tragic de nătâng și îmi face viața un coșmar cu listele lui interminabile de feluri în care viața mea ar putea să facă implozie, transformându-se într-un mare rahat pârjolit de flăcări.

Asta nu înseamnă că sunt ciudată. (Sunt aproape sigură de asta.) Îmi închipui că toți avem voci în cap, care șoptesc sau urlă anumite lucruri, care ne spun ce să facem și de ce. Întâmplarea face că vocea care se aude cel mai tare în capul meu trăncănește neconținut despre toate modurile în care viața mea se îndreaptă cu siguranță către eșec. Știu că eu sunt, de fapt, SDM, dar urăsc faptul că sunt eu, așa că dau un alt nume acelei părți din mine.

Simt cum transpirația îmi înțepă ceafa în timp ce răscolesc mașina, mă uit pe sub scaune și cotrobăi în consola din mijloc prin vechi bonuri de la benzinării și clame. Îmi verific buzunarele de cinci ori, deschid torpedoul de două ori și ridic chiar și covorașele de pe jos. Dar e zadarnic și știam că așa o să fie. Am lăsat scrisoarea lângă Fitz, la turnul de apă.

Parcă o și văd pe jos, pe platforma udă, cu numele lui mângălit de-a curmezișul plicului, de parcă ar fi fost un gând spontan, de parcă scrisoarea nu ar conține cuvinte care vor schimba totul. Cuvinte precum Te iubesc. Și am fost prea tulburată de atingerea mâinii lui pe talia mea ca s-o iau de pe jos.

Întorc cheia în contact, gata să mă duc la turnul de apă sau acasă la Fitz sau la cabană sau la capătul pământului ca s-o recuperez. Palmele transpirate îmi alunecă pe volan, iar inima îmi bubuie dureros în piept. Mareea panicii înaintază iute și, dacă nu repar lucrurile imediat, o să mă înece.

Îi trimit un mesaj lui Fitz. Ai găsit tu plicul pe care l-am lăsat la turnul de apă?

Aștept un minut și sunt OK. Aștept două minute și reușesc să-mi păstrez calmul. Aștept trei minute și o iau razna.

A deschis scrisoarea și n-o să mai vorbească niciodată cu mine.

Durerea sfâșietoare din pieptul meu e mai rea decât panica și mai intensă decât regretul. E așa de cumplită, că nici nu știu cum s-o numesc.

Probabil că chiar în clipa asta e pe drum spre Williams și se gândește la... Of! E pe drum către Williams. Chiar acum. Fitz nu citește și nu dă mesaje niciodată în timp ce conduce. Tremurând de ușurare, îi găsesc numărul și îl sun. Nu dă mesaje când conduce, dar uneori mai răspunde la telefon.

— Salut! Ai primit aprobarea să vii la cabană? Întreabă pe un ton prietenos.

Un val cald de ușurare mi se răspândește în trup, dulce ca mierea.

— Încă nu. Dar... spune-mi! Ai găsit tu scrisoarea pe care am lăsat-o pe turnul de apă?

— Da, e la mine.

— Să n-o deschizi, da?

— N-am deschis-o. Dar de ce să n-o deschid?

— Face parte din cadoul tău de Crăciun.

E partea în care îți spun de ce te iubesc și de ce te urăsc și îți cer să mă lași în pace pentru totdeauna.

Dacă o citește... Mă cutremur la gândul repercusiunilor, iar SDM își ascute creionul și începe o nouă listă.

Toate chestiile de care se va alege praful dacă Fitz citește scrisoarea:

- Invitația mea la cabană va fi retrasă.
- O să-l pierd pe cel mai bun prieten.
- Viața mea de până acum va lua sfârșit.

Fitz își drege glasul.

- Eu am programat o furtună de zăpadă pentru tine și tu mi-ai luat... un plic?
- Știu! De aceea nu ți l-am dat. Nu e... gata. Am nevoie de mai mult timp.
- Pot să-l deschid de Crăciun?
- Nu. Așteaptă să ajung și eu acolo. Te rog!

Face o pauză prea lungă pentru gustul meu.

- S-a întâmplat ceva?
- Nu! Ce să se întâmple?

Vocea mea e deodată ascuțită și stridentă. Mă dă de gol fără echivoc.

- Promite-mi că o să aștepti!
- Bine, Collins. Ne vedem peste câteva zile.

Închidem și mă prăbușesc ușurată pe volan. Criză evitată. Deocamdată. O să am o durere permanentă de stomac până ce scrisoarea aia ajunge iar în mâna mea. Nici măcar Crăciunul n-o să-mi distragă atenția de la dezastrul ăsta. Asta e faza cu creierul meu. Se agață de ce e rău, își înfige bine ghearele în acel lucru și refuză să slăbească strânsoarea chiar și pentru o secundă.

Încă mai tremur de emoție și regret când intru în casă. Mama e pe canapea în sufrageria mică, cu picioarele sub ea și telefonul la ureche. Îmi face cu mâna, apoi duce un deget la buze, cu ochii strălucind de entuziasm. E îmbrăcată în uniforma bleumarin de spital, în care a rămas de când s-a întors de la lucru, iar părul îi e adunat în creștet într-un coc dezordonat.

O salut dând din cap și mă retrag la mine în cameră, unde mă arunc pe pat și-mi trag o pernă pe față. Odată ce mă asigur că n-o să explodez de jenă și rușine, dau deoparte perna și mă uit în jur.

Dormitorul meu e un omagiu adus locurilor în care nu am fost niciodată și lucrurilor pe care nu le-am făcut niciodată. E un altar al vieților pe care mă tem că n-o să le trăiesc niciodată.

Peretele dinspre vest e acoperit cu poze din Seattle și Chicago și New York și Boston și Atlanta. Poate e un clișeu, dar ador clădirile înalte și luminile strălucitoare, așa cum Fitz adoră... idila ideală. Dar visez și la ferme de vite din Wyoming și lanuri întinse de culturi din Nebraska și la munții din Colorado. Și asta doar în Statele Unite. Mergând mai departe pe perete cu privirea, dai peste un colaj cu Europa Occidentală. Poză după poză cu castele și drumuri pietruite. Gondole pe canalele din Veneția, colosseumuri ruinate din Roma, cascade din Islanda. Fiecare perete reprezintă o porțiune a lumii. Japonia și Thailanda și Filipine. Argentina și Brazilia și Peru. Dormitorul meu e lumea mea, dar e totodată și lumea.

Deasupra patului e o poză din Aomori, Japonia, pe care am scos-o dintr-un articol din Huffington Post despre locurile cu cea mai multă zăpadă de pe planetă. Fotografia arată un drum de munte plin de serpentine, mărginit de ziduri imense de zăpadă orbitor de albă. Se înalță deasupra unui grup de călători, la cel puțin de trei ori înălțimea lor. Sigur, în Williams n-o să fie atâta zăpadă, dar pentru mine o să fie o noutate. O aventură într-o viață altfel banală. Poate chiar o să scriu ceva despre asta. Să găsesc o cale de a o transforma în începutul carierei de scriitor de călătorii la care visez. Din câte-mi dau seama, jurnalismul de călătorii e singurul mod prin care pot să fiu plătită ca să trăiesc toate acele vieți pe care mi le-am imaginat.

Mai târziu, când aproape am terminat de făcut bagajul, mama bate ușurel la ușă și bagă capul înăuntru.

— Pot să intru?

Pe lângă faptul că lucrează ca infirmieră la spital, mai e și elevă la zi la școala de asistente medicale — un program ridicol de încărcat, așa că are tot timpul cearcăne și o postură obosită pe care mă tem că nimic n-o mai poate remedia. Însă azi pare fericită. Încheierea semestrului școlar are, de obicei, acest efect.

Dau aprobator din cap și o întreb:

— Cum a fost la muncă?

— Aglomerație. Știi cum sunt oamenii de sărbători.

Intră în cameră și se sprijină de perete.

— Beți, triști și idioți?

— Exact. Rețetă sigură ca să se rănească, să facă accidente. În plus, virusul gripal e foarte agresiv anul ăsta, deci la Urgențe a fost arhiplin. Dar mâine e ultima mea tură și-apoi am pauză o săptămână și mai bine, și am chef să sărbătoresc. Deci...

Face o pauză semnificativă, cu chipul strălucind de bucurie.

— Vrei să-ți vezi cadoul?

— Ce-aveți toți azi? Nu e cam devreme pentru cadouri?

— Cadoul ăsta are o limită de timp.

Privirea îi zboară către geanta de voiaj deschisă pe pat și mormanul de haine azvârlite alături.

— Ce faci?

— Oh!

Mă opresc, deodată nesigură cum să abordez subiectul. Am presupus că lucrează toată săptămâna și că nu o să-i pese dacă plec după Crăciun. Cu excepția excursiei anuale din Ajun la ZooLights, nu avem tradiții complicate. Dar acum, că e liberă toată săptămâna, nu mai sunt așa sigură că o să mă lase să plec. Revelionul e oricum cea mai deprimantă zi din calendar — mai rea și decât Ziua Îndrăgostiților, când măcar poți să arborezi o atitudine moralist-superioară și să arunci vorbe precum „sărbătoare inventată“ și „bucuria magazinelor“. Dar ce o să se facă ea dacă eu plec?

— Unde mi-e cadoul? întreb.

Mușcă momeala și scoate din buzunar un plic, pe care-l flutură zâmbind larg. Rup plicul, așteptându-mă să văd vreo două bancnote de 20, dar înlemnesc când văd un bilet de avion spre New York City.

Inima mea o ia la galop.

— Poftim? Cum? Când? Cum?

Nu avem bani de prisos, mai ales de Crăciun. Mama cumpără în fiecare an un brad adevărat fiindcă îmi place mie mirosul și întotdeauna găsesc sub el câteva cadouri, dar biletul depășește cu mult tot ce am primit vreodată. E mai tare decât în anul când a găsit un mixer cu bază fixă aproape nou la un târg de vechituri.

— Am câștigat un concurs la muncă. O săptămână liberă și două bilete pentru New York City de Crăciun. Nu vrea nimeni să recunoască, dar cred că au înclinat balanța în favoarea mea. Asistentele știau cât de tare-mi doream să câștig pentru tine.

Își împreunează mâinile în fața gurii, pregătindu-se să-mi vadă reacția.

— Când plecăm?

— Poimâine.

New York. Privirea îmi rătăcește către luminile celui mai strălucitor oraș de pe peretele meu.

— Unde o să stăm?

Mama zâmbește din nou, dar întrezăresc o umbră de ezitare. Desigur. Acum urmează partea în care-mi dă vestea că singurul loc în care ne permitem să stăm e o celulă din închisoarea Rikers Island.

— Îl mai ții minte pe vechiul meu prieten, Tyson?

— Nu.

— Ba sigur îl știi.

Eliberează un colț de pat și se așază.

— A venit în vizită cu familia într-o vacanță de primăvară. Am mers împreună la un meci al celor de la Diamondbacks, nu-ți amintești?

— Oarecum. Nevastă-sa s-a plâns tot timpul de soare, nu? Iar puștiul parcă a halit tot popcornul pe care ar fi trebuit să-l împărțim.

Dă din cap afirmativ.

— Tyson și Jenna au divorțat anul trecut; ea s-a mutat din oraș, dar Tyson și „puștiul” — care acum e student la Columbia — au un apartament în Manhattan. O să stăm la ei!

— N-o să fie aiurea?

În visurile mele, călătoria la New York nu presupunea nici pe departe să dorm pe canapelele unor străini. Nu am nevoie de hoteluri de cinci stele. Nicidecum. Dar nici nu vreau să fiu obligată să mă joc de-a Secret Santa cu necunoscuți. Poftim o lumânare luată din aeroport. Sper să-ți placă!

— *Nu! Promit că n-o să fie. Tyson abia așteaptă să venim. Sinceră să fiu, îmi doream de ceva timp să-l vizitez. A fost diagnosticat recent cu scleroză multiplă și sosirea noastră o să le mai abată gândurile de la asta lui și lui Harrison.*

— Cine-i Harrison?

— Hoțul de popcorn.

— Eu știu...?

Ezit și îmi plimb privirea pe pereții camerei. Excursia asta are toate datele unui potențial dezastru. Orice ar spune mama, nu există Crăciun petrecut cu străini care să nu fie aiurea. Pe de altă parte, s-ar putea să n-am niciodată destui bani ca să vizitez oricare din orașele de pe posterele mele, inclusiv New Yorkul.

— Ei, nu te răzgânde acum! Văd că aproape ai terminat de făcut bagajul, deja. Dar cum de nu te bucură surpriza?

— Stai puțin. Ce?

Mă trezesc brusc din visarea despre plimbări cu trăsura în ninsoare prin Central

Park. Mama arată către mormanul de haine de lână noi.

Fitz.

Fitz și cabana.

Fitz și cabana și scrisoarea.

O, nu!

— *M-a invitat Fitz să-mi petrec vacanța la cabana lui.*

Pe chipul mamei se așterne o expresie blândă și înțeleghătoare.

— Și tu vrei să te duci.

— Nu! Adică... voiam, dar vorbim aici despre New York! spun fluturând biletele. N-am... vreau să spun... nu se poate schimba data biletelor?

Clatină din cap. Fiindcă... e de la sine înțeles! Nu pot să am vreodată parte de ceva bun fără să aibă și o latură îngrozitoare.

— Nu prea vorbesc despre tine și Fitz, spune ea, alegându-și cu grijă cuvintele.

Îmi iau foc obrazii.

Te rog, n-o spune.

— *Dar e limpede ca lumina zilei că ești îndrăgostită de el.*

— Ba nu!

Ridică din sprâncene și nu am putere să o contrazic.

— E important pentru tine și-mi dau seama de ce. E fermecător și frumos și atent...

— Mamă...

— *Pe de altă parte, e teatral și îi place să epateze, dar nu putem alege pe cine iubim. Dacă vrei să-ți petreci Crăciunul cu el, n-o să te împiedic. O să-mi fie dor*

de tine, dar măcar o să fiu la New York, unde sunt destule lucruri care să-mi distragă atenția de la asta.

— Nu de Crăciun. M-a invitat să vin a doua zi după Crăciun.

Strânge buzele, cântărind ce i-am spus.

— Sunt sigură că tatăl tău o să te țină bucuros la el până atunci.

Nu-mi place s-o spun, dar Crăciunul petrecut cu tata adaugă încă o bilă albă în favoarea New Yorkului. Știu că mă iubește, dar e cam încordat și, când sunt în preajma lui, sunt cu nervii și mai întinși decât sunt de obicei. Mama e mult mai calmă. Echilibrul e important când e vorba să-l țin sub control pe SDM.

În primii câțiva ani după divorț, de sărbători eram trambalată când la unul, când la altul. Dar când tata s-a recăsătorit, ori nu m-a mai invitat de Crăciun, ori mama nu s-a mai oferit să mă trimită la el. Nu mi-e foarte clar. Știu doar că gândul de a o lăsa pe mama singură de Crăciun e sfâșietor de trist.

— Nu știu, spun trăgând de o gaură care s-a format la blugi, în genunchi. E visul meu dintotdeauna să merg la New York. Mă rog, unul din ele.

Chiar dacă asta e versiunea light a visului.

Și cu scrisoarea cum rămâne? vrea să știe SDM. Prostul naibii de SDM!

La Williams cu Fitz.

Sau la New York de Crăciun.

— Spune-mi ce să fac.

— De data asta nu, scumpete. Ești deșteaptă și frumoasă și sensibilă și...

— Mamă! o atenționez, cocoșată de atâtea complimente.

— Te descurci tu.

Mă sărută pe creștet și se ridică să plece.

— Și dacă nu?

Mă privește lung, gânditoare.

— Știu cât ți-e de greu să iei hotărâri, dar să știi că încă mai am numărul terapeutului ăluia...

— Las-o baltă! Mă descurc singură.

Se încruntă și mă strânge de mână.

— Să-mi spui dacă te răzgândești!

N-o să mă răzgândesc, dar încuviințez oricum din cap. Să merg la terapie? Pentru atâta lucru?! Ar fi o pierdere de timp pentru toată lumea, iar pentru mama bani aruncați pe fereastră.

Deznădejdea mi se strecoară în piept și-mi umple plămânii. E prea mult. Nu pot să aleg. Dacă mă duc cu mama, călătoresc, dar scrisoarea rămâne la Fitz. Și, sincer? Nici nu sunt sigură că o să mă bucur ca lumea de New York, știind că Fitz e în posesia scrisorii care ne-ar putea dinamita relația.

Dacă ar fi aici, Fitz m-ar pune să joc unul dintre jocurile lui, cele la care apelează când o iau razna. Dar el nu e aici, iar eu am de luat o decizie. Îmi pun alarma să sune devreme și îi dau mesaj lui Clover să treacă să mă ia. Trebuie să-mi limpezesc gândurile, ceea ce înseamnă că am nevoie de drojdie. Și cum nu am mașina la dispoziție, se pare că o să merg cu Clover la yoga cu capre.

22 decembrie, ora 07:55, Gilbert, Arizona

Ce simt când am de luat o decizie dificilă:

- îmi bubuie inima;
- mă trec sudori reci;
- îmi amorțesc buzele;
- am furnicături în vârful degetelor;
- mi-e greață;
- îmi simt membrele lipsite de vlagă;
- am amețeli.

Cu alte cuvinte, panică. Când trebuie să iau o decizie, mă simt cuprinsă de panică.

(L-am întrebat odată pe Fitz dacă această reacție viscerală e normală. Nu mi-a răspuns, ceea ce mă face să cred că răspunsul e nu.)

Transpir, mi-e greață și mă doare burta de aseară, așa că am pornit în expediție să caut drojdie. Fiindcă am nevoie de ajutor și, dacă mă apuc de cocături, mă ajută întotdeauna.

— Caprele nu pătesc nimic pe vremea asta?

Cuprind în palme paharul cu ciocolată fierbinte și sorb din el, apoi apăs iar pe butoanele defecte de încălzire a vechiului Prius al lui Clover, în caz că astăzi manevrele mele haotice ar avea deodată efect. (Surpriză: n-au avut.)

— Ce să pătească la 13 grade Celsius? spune Clover.

— Ce să pătească? 13 grade e, practic, temperatură subarctică.

— Oriunde-ai să ajungi de Crăciun, o să fie mult mai frig de-atât.

— Tu ce-ai face în locul meu? mormăi exasperată.

Clover oprește motorul și-și trage peste buclele blond-polar o căciulă roz, cu moț pufos. Suntem amândouă în echipament de yoga, fiindcă, așa cum mă așteptam, mi-a pus condiția să merg cu ea la ora de yoga dacă vreau să mă ducă la magazin. Ora e organizată de grupul ei de tineret și predată de prietenul ei, Jay. Vin rareori cu Clover la activitățile grupului, dar când a pomenit prima dată de yoga cu capre, mi s-a părut prea bizar și prea amuzant ca să nu mă bag. Înainte de prima oră, mi-a mărturisit că îi era teamă că nu avea tipul de corp potrivit pentru yoga. Bineînțeles, temerile astea i s-au spulberat în secunda doi, dovedind că fetele cu forme pline pot să facă tot ce vor.

— Știi ce-aș face eu.

— Ai alege băiatul.

Zâmbește larg.

— Întotdeauna aleg băiatul.

— Ce-ar zice maică-ta dacă te-ar auzi?

Clover își dă ochii peste cap:

— Cândva, demult, și mama a ales băiatul. Și continuă să-l aleagă „în fiecare zi“, după cum îi place să-mi amintească.

— Le-ai spus ce planuri ai de Ajun? o întreb.

— Căh! Nu. Amân cât pot momentul. Mai bine ceri iertare decât să ceri voie, nu?

— Asta te învață la biserica aia a ta? o iau peste picior.

Coborâm din mașină și traversăm prin frig parcare plină. Mai sunt trei zile până la Crăciun și toată lumea are comisioane de făcut în ultima clipă.

— Numai la tine acasă e nevoie să minți și să nu le spui că de Ajun le servești

masa celor de la adăpostul pentru femei agresate.

— Nu e vorba nici de serviciul prestat, nici de adăpost. Mama le-a servit și ea masa celor de acolo de vreo șase ori când era în campanie electorală și de încă vreo șase ori după ce a fost aleasă în Congres.

Mama lui Clover e reprezentanta în Congres a Districtului 12 din statul Arizona și îmi amintesc extrem de clar afișele de campanie cu părinții ei „necăsătoriți și pe deplin fericiți” și cu fratele ei, Heath, cu mama ei purtând șorturi și fileuri pentru păr, servindu-le supă femeilor și copiilor refugiați în adăpost ca să scape de violența domestică. Bethany James are o inimă mare, este extrem de empatică, dar pe de altă parte dezaprobă mare parte din noul stil de viață al lui Clover.

— Dacă Jay nu era aici...

— Dacă Jay nu era aici, ea tot s-ar uita chiorâș la toată treaba asta. Se umple de bube când aude de biserică. Dar, de fapt, ceea ce o sperie de moarte e faza cu prietenul stabil, spune ea.

— Îmi pare rău, Clove. O să-și schimbe părerea, spun eu și exact în momentul acela îmi amintesc cum astă-vară s-a strâmbat întruna în timpul ceremoniei de botez a fiicei ei.

— Îi tot spun asta lui Jay și mie, de nouă luni încoace. Dar jur că treaba merge tot mai rău. Dacă nu e mai atentă, o să ne îndepărteze pe amândoi pentru totdeauna.

Ușile de sticlă alunecă într-o parte și pășim într-o pală de aer cald. Lângă ușă e un teanc de brăduți odorizanți cu aromă de scorțișoară, care umplu aerul cu un iz cald, condimentat.

Mă încrunt și iau un coș de cumpărături, neștiind ce să spun. Sigur, a fost ciudat pentru mine când am văzut-o prima dată pe Clover împărțind fluturași pentru Grupul Tinerilor Creștini, dar e viața ei, nu a mea. Mersul la biserică o face fericită. Relația cu Jay o face fericită. Dar uneori face aluzii la un viitor îndepărtat împreună cu Jay și gândul de a-ți lua un asemenea angajament la o vârstă așa de fragedă îmi dă fiori.

— Gata, te-ai folosit destul de problemele mele, ca să-ți distragi atenția de la ale

tale. Ai făcut o listă cu argumente pro și contra?

— Mai întrebi?

Listele cu argumente pro și contra sunt o păcăleală. Argumentul pro al unui lucru e inevitabil argumentul contra al altuia și per total se anulează unele pe altele.

— Spune-mi-le totuși!

În drum spre rafturile cu produse pentru copt, trecem pe lângă șiruri de acadele și hârtie de împachetat cadouri și ocolim un angajat ciufut, cu un mop și o găleată.

— Dacă mă duc la cabană cu Fitz, pot să distrug scrisoarea aia nenorocită înainte să apuce să o citească. Dacă mă duc la New York... mă rog, argumentele pro sunt evidente. Aș fi la New York. Dar cum să mă bucur de New York când sunt îngrijorată din cauza scrisorii?

— Hmm...

Ia un borcan cu drojdie și mi-l aruncă în coș.

— Ce?

— Dacă nu voiai ca Fitz să citească scrisoarea, de ce ai scris-o?

— De-aia! mă răstesc, oftică.

Își încrucișează brațele la piept și așteaptă.

— Fiindcă știam că plănuiește să facă ceva romantic cu Molly și eram tristă și geloasă și simțeam că explodez dacă relația noastră mai continua așa, chiar și o singură zi. Eram sătulă să tot fiu premiul lui de consolare, fata pe care o sună când relațiile lui se duc de râpă.

— Și ce s-a schimbat de-atunci?

— L-am văzut.

Revăd în minte părul lui ud de ploaie, grija cu care ținea umbrela deasupra capului meu, mâinile lui puternice, când m-a sprijinit să nu cad.

— Doar de-atâta a fost nevoie ca să ți se spulbere hotărârea? Să te uiți la el?

Ridic din umeri.

— De-atâta e nevoie tot timpul.

Pun ultimele provizii în coș și ieșim de pe interval.

— M-a rugat mama să iau hârtie de cadouri și scotch și după aia plecăm, spune Clover.

Facem slalom printre câteva panouri ce avertizează că podeaua e udă și, luându-ne după explozia de roșu și verde, ajungem la raionul cu produse de Crăciun, unde scot un țipăt scurt la vederea familiară a unui păr negru, lucios, deasupra unei perechi de ochelari. O apuc de braț pe Clover și o trag pe culoarul cu felicitări.

— Ce faci?

— Molly! șoptesc.

— Poftim?

— Molly e la raionul de Crăciun.

— Nu te cred!

Clover se uită printre rafturi și mormăie.

— Ce face? întreb.

— Ține în mână un ursuleț de pluș. Crezi că e pentru Fitz?

— A pierdut dreptul de a-i mai cumpăra cadouri lui Fitz când i-a dat papucii.

Mă apropiu tiptil și trag cu ochiul de după un capăt de raft unde sunt expuse sugestii de cadouri de ultima clipă. Molly Nguyen stă cu un aer trist în fața unui raft cu ursuleți siropoși și căciuli de Moș. Clover dă să intre pe culoar, dar o trag înapoi.

— Așteaptă să plece!

— Întârziem la yoga, spune Clover cam tare.

Molly ridică ochii și ne surprinde holbându-ne la ea.

— Ah! Nu credeam că o să mă întâlnesc cu cineva cunoscut, spune ea.

Intrăm jenate pe culoar și ea arată cu mâna către coada de cal prinsă neglijent și hanoracul lălâu cu Minnie Mouse.

— Arăți bine, spune Clover.

Și chiar așa e. E adevărat că de obicei Molly e mai îngrijită, dar tot are un aer natural drăgălaș. Dacă aș fi o ființă umană mai evoluată sau o mai bună feministă, nu aș fi invidioasă pe frumusețea ei fără cusur sau pe chipul ei făcut să fie încadrat de pletele negre tunse șic, dar nu sunt, așa că sunt invidioasă.

— Cumpărături de Crăciun? o întreb arătând spre ursulețul din mâna ei.

Se îmbujorează. Suntem prietenoase una cu alta, dar nu suntem prietene. Înainte să fie cu Fitz, își petrecea timpul cu puștii din orchestră și din trupa liceului. Cântă la violă și în prezența mea a fost întotdeauna timidă.

— E o prostie, dar mă gândeam... pentru Fitz...

— Zicea că ai rupt-o cu el.

Își mușcă buza și ridică din umeri.

— Nu-i o tragedie.

Scrâșnesc din dinți ca să nu o reped.

— Poate nu pentru tine, dar pentru el e.

Strânge ursulețul la piept.

— Păi, nu am crezut că o să-i pese așa de tare. Știi cum e el.

— E cel mai grozav tip pe care-l cunosc.

— A avut o mulțime de prietene, spune ea, fără răutate.

Și... da, și eu mi-am spus ceva foarte asemănător o dată sau de două sau de o sută de ori, când m-am simțit cuprinsă de gelozie sau de nesiguranță. Dar fiind cea mai bună prietenă a lui, care mai e și îndrăgostită de el, eu am voie să gândesc așa. Fata care i-a frânt inima, nu.

— Doar câteva au fost serioase. Și oricum, ce contează? Măcar el încearcă.

Lui Molly îi pică fața.

— Crezi că am făcut o greșeală?

— Sincer, da. Fitz e unul dintre băieții buni.

Clover alege suluri de hârtie aurie pentru împachetat cadouri, așa că eu iau o rolă de scotch de pe raft și mă întorc să plec.

— Stai! strigă Molly, oprindu-mă.

— Ne vedem în față, spune Clover, apoi ia cumpărăturile și pleacă.

Mă întorc și o văd pe Molly tamponându-și fața cu mâneca tricoului ca să-și șteargă lacrimile.

— Ai dreptate, am dat-o-n bară cu Fitz.

În sinea mea, îmi dau ochii peste cap, mârâind, cuprinsă de vinovăție. Molly s-a purtat întotdeauna frumos cu mine și puteam să fiu și eu mai înțelegătoare.

— Iartă-mă, nu e treaba mea ce s-a întâmplat între voi.

— Nu ți-a spus?

Pune ursulețul la loc pe raft.

— Păi...

Ezit. Să fie, oare, frica ei de înălțime un secret? Poate nu vrea să se știe.

— Nu mare lucru, mărturisesc eu.

De obicei, divulgă mult mai multe informații după o despărțire. Mă inundă un

val de gelozie și dezamăgire, care erodează o parte din bunăvoința pe care o simțeam pentru ea. De ce nu mi-a spus nimic altceva?

Își trage nasul, ceea ce îmi amintește — nu știu de ce — de Ruby și Ivy și toate celelalte fete cu care Fitz a avut o relație, sau cu care a flirtat sau căroră le-a scris scrisori de dragoste de-a lungul anilor. De exemplu, Priya, copilul-minune de 1,85 al tenisului, care a fost perechea lui la Balul Bobocilor, sau Dani, jucătoarea de baseball scundă și sarcastică, care a luat prânzul cu noi zi de zi înainte să se mute în Indiana. Ea și Fitz nu au fost niciodată un cuplu, dar a trebuit să-l văd cum îi face ochi dulci mai bine de o lună în clasa a zecea. Până să ajungă ea la granița statului, el deja își întorsese privirea către Luna, micuța cu părul vâlvoi care stătea lângă el la ora de spaniolă.

Faza cu Fitz e că nu are un gen anume. În cele mai proaste zile, asta mă deranja, fiindcă habar nu aveam pe cine să fiu geloasă. Pe blonde? Pe brunete? Pe ele și pe altele. A făcut pasiuni pentru fete mai înalte ca mine și mai scunde ca mine și mai slabe ca mine și mai pline ca mine, și, în scurt timp, a devenit dureros de evident că Fitz avea să ia la rând toate fetele din școală până să-i treacă prin cap să fie cu mine.

Molly își frânge mâinile.

— Tu ești OK?

Eu?

— *Sunt bine.*

— Ești sigură?

Mă privește cercetător în ochi și privirea ei e plină de subînțelesuri, doar că nu am habar care sunt acestea.

— Mda, mint eu.

Păi, e clar că nu sunt în regulă, având în vedere alegerea Fitz vs. New York care-mi apasă pe umeri și durerea de stomac pe care o am de aseară, dar nu e treaba ei.

Molly oftează, vădit frustrată de răspunsul meu.

— Tu cum te simți?

Nu prea știu ce altceva să o întreb.

— Sunt bine. Cu excepția chestiei cu Fitz, desigur, spune posomorâtă.

Nu pot să nu râd când îi aud precizarea. Bine, cu excepția chestiei cu Fitz este, practic, constanta vieții mele. Ar trebui să o trec în biografia mea de pe Instagram.

— Mda. Păi, mă așteaptă Clover. Trebuie să ne întâlnim cu niște capre; e o întreagă poveste.

Dau să plec, dar mă oprește cu un gest.

— Fitz a zis...

Își ferește privirea, neliniștită.

— Ce-a zis?

— Mergem? Își face Clover apariția cu sacoșa de cumpărături în mână.

— Ce-a spus Fitz? o întreb iar pe Molly.

Ezită.

— Nimic, lasă... La revedere.

Pleacă în grabă, lăsând ursulețul pe raft.

— Fir-ar să fie! Tocmai voia să-mi spună ceva important.

— Scuze, dar trebuie să mergem la yoga, iar apoi tu ai de făcut pâine și de luat o decizie pentru mâine.

Clover zâmbește auzindu-se vorbind cu rimă, dar mie mi se accelerează pulsul când o aud pomenind de decizia pe care nu pot s-o evit. Inima mea trădătoare îmi pompează otravă în tot corpul, infectând fiecare celulă cu o teroare rece ca gheața. De la zero la dezastru într-o fracțiune de secundă. E o chestie care mi se mai întâmplă din când în când.

Mă aplec în față cu mâinile pe genunchi și trag adânc aer în piept de mai multe ori. Îmi amortesc vârfurile degetelor.

— Te rog, spune-mi ce să fac.

— De fapt, de ce vrei să te duci la cabană?

— Ca să iau scrisoarea.

— Da, bine, dar ce alt motiv ai?

— Ca să văd zăpadă.

Clover oftează din toți răunchii, exasperată.

— Ține-mă, Doamne, o să stăm aici toată noaptea, mormăie ea, după care adaugă și mai tare: Astea nu sunt motive suficiente. Dacă n-ai alt motiv, du-te la New York!

— Păi ce alt motiv să am?

Se holbează la mine cu gura căscată, de parcă sunt o idioată.

(Nu sunt convinsă că se înșală.)

— O săptămână singură cu Fitz? O cabană romantică, îngropată în zăpadă? Vâsc? Foc trosnind în șemineu? Nu te prefac că nu te-ai gândit la asta!

Simt cum ceva prinde viață în pieptul meu. Și seamănă stupid de tare cu speranța.

— Crezi că există vreo șansă să simtă ceva pentru mine?

Zâmbește trist.

— Nu știu dacă simte acum, dar cu siguranță a simțit cândva.

Alung amintirea acelei nopți, din clasa a zecea, fiindcă întotdeauna mă aruncă într-un hău de profund regret.

— Dacă a simțit vreodată ceva, am reușit să distrug definitiv acele sentimente.

Cu privirea plină de milă, îmi spune:

— N-ai cum să știi sigur, dacă nu-l lași să citească scrisoarea aia.

— Dar dacă..., mă înroșesc eu.

— Dar dacă te duci la cabană și o arzi accidental până în temelii când încerci să faci un foc intim? Dar dacă te duci la New York și te îndrăgostești de un hipster din Brooklyn și nu te mai întorci acasă? Ne învățăm în jurul cozii. Jocul ăsta nu se sfârșește niciodată și nu obții decât nefericire. Întrebarea pe care trebuie să ți-o pui este: ce-ți dorești tu?

— Nu vreau să ajung ca Molly, doar o altă fostă iubită de pe lista lui.

— Gândești ca o persoană speriată. Blochează frica și spune-mi ce-ți dorești mai mult decât orice pe lume.

Îmi imaginez că sunt genul de om care nu face Liste Apocaliptice, care poate să ia o hotărâre fără să se gândească dar dacă...? și am pierdut orice speranță și viața mea e un dezastru, așa că-mi pun întrebarea următoare:

Ce-mi doresc?

Ei, bine! Oricât de înspăimântător e să recunosc asta chiar și numai față de mine însămi, Clover are dreptate. Vreau conversații și fursecuri cu Fitz, cuibăriți împreună lângă foc. Vreau să văd cum aterizează fulgii de zăpadă pe vârful genelor lui dese și negre. Vreau să stau cu el sub vâsc azi și mâine și în fiecare zi din viitorul apropiat. Dar vreau și să călătoresc și să trăiesc aventuri, să am o viață mai importantă decât poate să ofere orașul ăsta.

Uneori mi se taie respirația de câte lucruri îmi doresc și de cât de frică îmi e. Și exact asta e problema. Cum să aleg între cele două lucruri pe care le iubesc? Cum pot să mă asigur că niciunul nu îmi va distruge viața?

— Mi-aș dori să le pot avea pe amândouă, spun.

Clover se încruntă.

— Vrei să te duci la cabană, să iei scrisoarea, și apoi să iei avionul spre New York?

— Nu. Vreau să fiu în două locuri deodată.

— Ca în multivers?

— În ce?

— E ideea că există versiuni diferite ale noastre în universuri diferite...

Îmi vede expresia buimacă și o lasă baltă.

— Nu contează. Fii atentă! Dacă-ți petreci viața paralizată de frică, o să ratezi totul. Nu doar pe Fitz și aventura la New York, dar și toate celelalte lucruri bune. Jay e cu mine fiindcă am avut curajul să-i spun salut atunci, în prima mea seară la Grupul Tinerilor. Și acum suntem îndrăgostiți și-mi petrec fiecare sâmbătă dimineață cu capre cățarate pe mine. Fiindcă am luat o hotărâre. Tu nu iei nicio hotărâre și, fiind cea mai bună prietenă a ta, refuz să stau cu brațele încrucișate și să mă uit cum lași să treacă pe lângă tine ocazii ca asta.

— Poate-ar trebui să-l întreb pe Fitz.

— Nimeni nu vrea să fie o oportunitate ratată, crede-mă!

Clover îmi ia telefonul și tastează pe ecran. Când mi-l dă înapoi, văd deschisă o aplicație numită Magic 8, care e varianta digitală a Bilei Magice, cu răspunsuri la orice întrebare.

— Orice zice să faci, aia faci. De acord?

— Dar dacă...

— Paige, ascultă-mă, te rog. Aplicația asta te scapă de povara tuturor deciziilor, dar te obligă să acționezi. E perfectă.

Îmi vine să spun: Dar dacă alege o cale greșită, azvârlindu-mi viața așa de departe de orbita ei naturală, încât îmi distruge viitorul pentru totdeauna, amin? Dar Clover se uită la mine cu un amestec de frustrare disperată și de nu-te-pune-cu-mine-că-te-dau-la-capre-să-te-mănânce.

Asta e. Dacă viața mea e să se prăbușească precum o pâine necrescută, tot o să fie bine, că măcar o să am pe cine să dau vina.

— De acord.

Tastez întrebarea înainte să se întunece ecranul și să-mi dea ocazia să mă răzgândesc. Să mă duc la New York?

Scutur telefonul și îmi vibrează între degete. Bila animată se învâрте tot mai repede și mai repede, ajungând din urmă bătăile inimii mele.

Aștept, ținându-mi respirația. Bila încetinește, sfâșiindu-mi inima, și se oprește, dar Clover acoperă ecranul cu palmele înainte să văd ce zice.

— Indiferent de ce spune aplicația, ar trebui să o folosești în continuare.

— Pentru totdeauna?

— Da.

E total ridicol, dar nu-mi displace ideea. Fără să fiu apăsată de greutatea a o sută de decizii ce ar putea să-mi schimbe viața, aș putea să mă bucur de vacanța de Crăciun cum nu m-am mai bucurat de multă vreme de ceva.

— Bine, așa o să fac, spun înainte să mă cuprindă îndoielile.

Clover își ia mâinile de pe ecran, dezvăluindu-mi soarta.

Zâmbind cu gura până la urechi, pășesc iute pe podeaua lucioasă a magazinului, îndreptându-mă către ieșire, nerăbdătoare să ajung la yoga și după aceea...

— Așteaptă-mă! strigă Clover exact când angajatul cu mopul țipă:

— Ai grijă!

Piciorul îmi zboară de sub mine și dau peste semnul cu avertismentul de podea udă, prăbușindu-mă cu fața pe podea. Capul mi se izbește puternic de pământ și prin fața ochilor îmi trec ca fulgerul imagini contradictorii cu Fitz și New Yorkul, după care totul se face negru.

DESTINUL UNU

23 decembrie, ora 05:52, aeroportul Sky Harbor

Faza cu pozele de pașaport e următoarea: sunt oribile.

Tragic.

Deloc măgulitoare, pe toată linia.

Aș putea să rezolv problema asta. Lăsați oamenii să-și arate dantura! Lăsați-i să fie fericiți! Lăsați-i să fie entuziasmați de aventura lor globală! Ce vreau să spun e că natura dezastruoasă a pozelor de pașaport nu e vreun mare mister. O expresie forțat neutră nu o să arate niciodată bine.

— Descălțați-vă, puneți-vă încălțăminte într-o găleată și treceți prin detectorul de metal, spune agenta de la securitatea aeroportului.

Pare severă, dar plictisită, nerăbdătoare și indiferentă. Chiar nu pricepe că toți oamenii din jurul ei pornesc într-o călătorie care le-ar putea schimba radical traiectoria vieții?

— Vreți să vă arăt pașaportul? întreb.

— E o cursă internă, domnișoară.

— E documentul meu de identitate.

— Nu le cerem minorilor să prezinte documente de identitate.

— Oh! Ei, bine, eu îl am la mine. În caz că vreți să-l vedeți.

Mijește ochii.

— Aveți vreun motiv anume pentru care încercați să mă faceți să mă uit la pașaportul dumneavoastră?

— E prima dată când ia avionul. E surescitată, intervine mama, apoi mă ia cu blândețe de umeri și mă conduce către coada de la control. Regula numărul unu într-o călătorie cu avionul e să nu enervezi agenții de la securitatea aeroportului.

— Recepționat.

Aruncăm într-o găleată toate bunurile noastre, ne scoatem pantofii, înaintăm pâș-pâș odată cu cei de la coadă și trecem prin percheziția corporală. Și îmi place totul la nebunie!

— Nu-ți pare bine acum că am fost prevăzătoare și, când am împlinit 10 ani, am vrut cadou un pașaport? o întreb când ne instalăm pe scaunele din fața porții noastre de îmbarcare.

— Hm...

— Fiindcă, nu știu dacă-ți amintești, dar atunci nu ai apreciat deloc dorința mea.

— Așa e.

I se închid ochii. Ceea ce nu mă descurajează.

— Sunt aproape sigură că ăla a fost anul când m-ai luat la o discuție și mi-ai spus că nu ne puteam permite să achiziționăm un pașaport, citez, „fără niciun motiv“. Ceea ce, apropo, a fost cam brutal.

E 6 dimineața, dar nu m-am simțit în viața mea așa de trează. Inima îmi bubuie în piept și sângele îmi aleargă prin vene. Chiar mi se-ntâmplă asta! Îmi petrec Crăciunul la New York cu o familie pe care nu am mai văzut-o de mai bine de un deceniu. Mă pregătesc pentru o carieră de jurnalist de călătorie. Am să fiu o versiune a mea mai curajoasă, mai aventuroasă. Totul pentru că o aplicație a spus da, când putea să spună nu.

Bineînțeles, SDM nu poate să lase lucrurile așa. Îmi amintește nepoliticos că s-ar putea ca Fitz să deschidă scrisoarea și să descopere că prietenia noastră e construită pe o minciună fragilă, în care unul dintre noi e prea implicat emoțional, iar celălalt aproape deloc.

Deschid mesajele schimbate ieri cu Fitz și trec în revistă conversația. După ce Magic 8 a decis că merg la New York, i-am explicat că nu puteam rata o asemenea ocazie, iar Fitz nu s-a supărat. Dar a urmat asta:

11:30 FITZ: Asta înseamnă că pot să deschid scrisoarea fără tine?

11:30 EU: Ce?! Nu!

11:40 EU: Promite-mi că n-o s-o deschizi!

11:45 EU: Vorbesc serios.

11:47 EU: Fitz?

11:48 FITZ: Bine, n-o deschid. Dar nu pot să bag mâna-n foc pentru Gray. Puștiu' ăla e o pușlama.

Ieri mi s-a părut un comentariu aruncat de dragul discuției. O glumă despre nepotul lui de trei ani. Azi nu mai sunt așa de sigură. Ideea asta îmi întoarce stomacul pe dos. Am nevoie să mă gândesc rapid la altceva. Mă întorc spre mama.

— Tot ce vreau să spun e că ai noroc că eu sunt fiica ta.

Se uită la mine cu o Privire Foarte Serioasă.

— Paige! Tu știi că New York e în Statele Unite?

— E aproape de Canada. Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla.

Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla? Păi, evident. E motto-ul vieții mele. Dar e prima dată când sună bine.

— Iar tu ești norocoasă că ai o mamă care a sărit cu 115 dolari pentru un vis pe care nu era sigură că o să poată să ți-l îndeplinească vreodată.

Zâmbește visătoare cu ochii tot închiși și mă izbește din nou cât de mici erau șansele ca noi să ajungem aici. Acum două zile pe vremea asta, destinul meu era să petrec încă o vacanță de iarnă în Arizona, așteptându-l pe Fitz să se întoarcă în oraș și pe Clover să aibă timp pentru mine în funcție de programul prietenului ei.

— Mulțumesc, mamă.

Dau paginile pașaportului înapoi și-mi studiez poza. Fotografia și-a pierdut răbdarea cu mine și cu zâmbetul meu interzis. Jur că am încercat să-l înăbuș! Dar s-a transformat într-o fază de-aia când, cu cât te străduiești mai tare să nu zâmbești, cu atât mai imposibil e să nu o faci. Până la urmă am reușit să-mi încleștez buzele și să nu mi se vadă dantura, dar zâmbetul din ochii mei e cât se poate de grăitor. Cea care eram la 10 ani își iese din piele de încântare la gândul posibilelor aventuri.

Încă de atunci știam că-mi doresc o viață care să mă ducă departe de Gilbert, Arizona, fiindcă încă nu-l cunoscusem pe singurul băiat care mă putea face să vreau să rămân.

Mama și cu mine stăm la coadă, suntem ultimul grup care se îmbarcă, iar biletele nu sunt cu locuri rezervate, așa că trebuie să ne separăm. Însoțitoarea de bord ne conduce la un loc neocupat aflat pe la mijlocul avionului, între altele două, și ne spune că mai e un loc pe ultimul rând, la margine, lângă coridor.

— Pe care-l vrei? întreabă mama încercând să găsească loc pentru bagaje în compartimentul de deasupra scaunelor.

— Stai puțin!

Deschid Magic 8 și tastez. Să stau pe locul din mijloc? Scutur telefonul și aștept.

Puțin probabil.

— Pe cel de la margine, te rog.

Gata. Simplu. Fără stres sau frământări legate de potențialii mei vecini de zbor, sau de brațele scaunelor, sau de loc pentru picioare, sau chiar și de priveliște. Cred că o să-mi placă noul sistem. Mă așez pe ultimul rând, la margine, lângă toaletă. Ceea ce... OK, poate nu e chiar cel mai bun loc din avion. Dar zbor pentru prima dată în viața mea și nici măcar peretele subțire care mă desparte de toaletă n-o să-mi afecteze buna dispoziție.

Când avionul pornește huruind pe pistă, mi se strânge stomacul de emoție. Întind gâtul să mă uit pe geam, dar după câteva secunde, femeia de pe locul de la geam trage jaluzeaua și-și pune pe ochi o mască de dormit. Sunt înconjurată de oameni care par obosiți și iritați și plictisiți, de parcă nu-și dau seama sau nu le pasă că în mai puțin de opt ore o să aterizăm pe aeroportul LaGuardia din New York. Mă rog, New York, cu escală în Atlanta, dar chiar și-așa! Oamenii ăștia chiar nu-și dau seama ce norocoși sunt?

Scot din rucsac un carnetel și studiez lista cu lucruri pe care-mi doresc să le fac în New York de Crăciun, înainte să mor.

Să patinez în Central Park

Să văd bradul de Crăciun din Piața Rockefeller

Să văd vitrinele decorate de Crăciun

Să merg în târgurile de Crăciun

Să vizitez Santaland din magazinul Macy's

Am făcut lista inspirându-mă din vreo șase articole citite online undeva între orele târzii tulburi ale nopții trecute și primele ore ale acestei dimineți. Cum spunea Clover, preiau controlul asupra vieții mele și nu mă gândesc deloc la faptul că ratez o săptămână cu Fitz, și nici la cine o să devină noul obiect al pasiunii lui până mă întorc acasă. Mă rog, nu prea mult.

La o oră după decolare, una dintre însoțitoarele de bord face un anunț.

— Buna ziua, dragi pasageri! Vă rog să vă îndreptați atenția spre rândul 24 pentru a fi martorii unei surprize speciale.

Întind gâtul de lângă toalete, unde însoțitorii de bord își zâmbesc conspirativ.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Stai să vezi, spune o însoțitoare cu ecuson pe care scrie JULIE, arătând cu degetul către mijlocul avionului.

Un tip transpirat, cu părul pleoștit, se ridică în picioare și iese pe culoar. Își șterge fruntea cu dosul palmei și își drege glasul.

— Acum patru ani zburam de la Phoenix la Atlanta într-o delegație.

— Nu te aud! strigă cineva din față.

Bărbatul transpirat își drege vocea și o ia de la început.

— Acum patru ani zburam de la Phoenix la Atlanta!

Efectiv, răcnește.

— Se apropia Crăciunul și eram enervat la culme că șeful mă pune pe drumuri, așa că eram hotărât să le fac zile fripte tuturor celor din preajmă, așa cum îmi făcea mie șeful. Asta până m-am așezat pe locul meu și am dat cu ochii de cea mai frumoasă fată din lume.

Se apleacă și cred că a scăpat ceva pe jos, dar apoi se lasă într-un genunchi. Toată lumea inspiră zgomotos, șocată. Mă aplec în față, încercând cu disperare să văd măcar o secundă fața femeii. Dar nu-l văd decât pe bărbatul care o privește strălucind de fericire, de parcă ea ar fi fost tot ce era mai bun pe planeta Pământ. Sărmana mea inimă suferindă se strânge și mi-aș dori să vadă și Fitz scena asta. E exact genul de dulcețarie sentimentală pentru care trăiește.

— Makayla Rios, te iubesc și vreau să-mi petrec cu tine tot restul vieții. Vrei să fii soția mea?

Dă să deschidă stângaci cutia, o scapă din mână și aceasta alunecă sub un scaun. Avionul se umple de râsete amicale, fiindcă nimeni nu și-a dat seama că ea nu a

spus da. Și nici nu o s-o facă.

Știu asta fiindcă îl știu pe Fitz, iar Fitz știe tot despre comedii romantice. Când un bărbat face o cerere în căsătorie, există doar două motive pentru care femeia nu acceptă imediat. Primul e că este prea ocupată să plângă sau să încerce să-și recapete răsuflarea ca să mai poată rosti cuvinte coerente. Al doilea e că nu are de gând să o facă.

Makayla Rios se apleacă spre culoar și părul ei negru îi cade pe față, ascunzându-i-o. Șoptește ceva la urechea bărbatului transpirat.

Trebuie să discutăm despre asta. Îmi pare rău, dar nu pot. Țin la tine. Mă întreb care sunt cuvintele oribile pe care le-a ales pentru a-i rupe inima tipului.

El a înlemnit, incapabil să se ridice sau să închidă cutia cu inelul sau să-și ștergă de pe chip expresia distrusă. Șoaptele se răspândesc printre pasageri ca un selfie în pielea goală în vestiarul băieților.

— Ce-a zis?

— A zis nu!

— Săracul!

— Ce jenant!

Mă uit la însoțitorii de bord. Julie are în mână o sticlă de șampanie și privește îngrozită coșmarul care se desfășoară sub ochii ei.

— Ce să fac? Întreabă ea întorcându-se spre celălalt însoțitor de zbor, un tip chel, cu mușchi de practicant de CrossFit și ecuson pe care scrie ADAM.

— Nimic! Pune-o la loc. O să le distrag atenția, șoptește el și ia microfonul.

— Este ora 8:45, ăăăă... în Phoenix. Zburăm la 11 000 de metri altitudine și la viteza actuală vom ateriza în Atlanta la 12:15, ora locală. Dacă mergeți mai departe, către LaGuardia, vă rugăm să rămâneți la bord ca să vă luăm în evidență ca pasageri în tranzit către New York. Mulțumesc.

Anunțul îi dă timp tipului cu cererea în căsătorie să închidă cutia cu inelul și să

se așeze la locul lui. Mă foiesc stingherită, copleșită de jenă pentru el. Dacă eu mă simt așa de prost, el probabil că moare de rușine.

— Ce crezi că se întâmplă? o întreb pe Julie în timp ce pregătește căruciorul cu băuturi.

— Aflu și-ți spun când mă întorc.

Îi ia cam 1 200 de ani ca să împingă băuturile până în celălalt capăt al avionului, dar într-un final se întoarce și-mi dă încă un pahar cu ciocolată caldă când vede că am terminat-o pe prima.

— Se ceartă. El plânge, îmi șoptește lăsându-se pe vine lângă mine, prefăcându-se că face ordine în cărucior.

Mi se rupe inima de mila lui. Încerc să mă gândesc cum l-aș putea ajuta, când văd că Makayla se ridică de pe locul ei.

— Vine încoace! Ce facem? șoptesc.

— Nu mai vorbim despre ea! răspunde în șoaptă Julie și eliberează culoarul.

Devin agitată când Makayla se oprește în fața toaletelor, ambele fiind ocupate. Oftează adânc și se sprijină de perete. O privesc pe furiș: are maximum 25 de ani, e dată cu mult dermatograf negru, are un fluture tatuat sub ureche și fruntea tăiată de un breton sever. Bifat, bifat, bifat. Îmi întipăresc în minte toate caracteristicile ei, de parcă laolaltă ar oferi o imagine plină de înțeles. Sau poate caut un semnal de alarmă. Ceva care spune: Așa arată o persoană când e pe cale să-ți calce inima în picioare.

Mă surprinde privind-o.

— Vrei să-mi zici ceva?

Mă întorc uimită, aproape sigură că vorbește cu altcineva. Dar femeia de lângă mine doarme în continuare.

— Cu mine vorbești?

Privirea îi poposește îndelung pe vânătaia de pe fruntea mea, încă proaspătă

după căzătura penibilă de ieri.

— Te holbai la mine, cum de altfel face toată lumea din avion.

Tresar.

— Scuze!

Ridică din umeri.

— Înțeleg. A fost absolut oribil, ca un accident de la care nu-ți poți lua ochii.

— A, da, mă rog... Păi... v-ați despărțit?

Încuviințează din cap.

— Deci nu vrei să te măriți cu el sub nicio formă.

Uau! Ce observație genială, Paige!

Cu un oftat, își suflă bretonul din ochi.

— De mult vreau să o rup cu el, dar nu mi s-a părut niciodată că ar fi un moment bun.

— Când e un moment bun?

— Niciodată, dar înainte de Crăciun chiar e un moment cât se poate de prost. Când tocmai i-a murit și câinele.

Cam are dreptate. Scot din rucsac o pungă de viermișori de jeleu și i-o întind. Ia câteva zâmbind timid.

— Pot să te întreb ceva? îi zic.

Ridică iar din umeri. O invitație să fiu indiscretă.

— Cum se poate ca voi doi să aveți puncte de vedere așa de diferite asupra relației voastre?

Mi se strânge stomacul. Întreb de ei, dar poate în adâncul inimii vreau să știu și

pentru mine și Fitz. Cum e posibil ca doi oameni, care se consideră cei mai buni prieteni, să-și vadă relația atât de diferit?

— Suntem împreună de mult. Relația dintre noi a fost întotdeauna confortabilă și firească, înțelegi?

Dau din cap afirmativ.

— Câți ani ai? mă întreabă.

— 17.

Strânge din buze.

— Să nu te îndrăgostești măcar vreo 10 ani de-acum încolo, m-auzi?

Încep să râd stingherită și ea continuă:

— Aveam doar 19 ani când l-am cunoscut pe Ben. Eram prea tineri și la fel suntem și acum. E prea devreme ca să ne decidem viitorul.

Rostește iute ultimele cuvinte, aruncându-le în aer fără urmă de convingere, încercându-le cu voce tare. Când o să povestească toate astea prietenilor și familiei, acesta e scenariul pe care o să-l aleagă. Prea tineri. Prea devreme.

Ușa toaletei se deschide și Makayla dispare înăuntru. Când se întoarce, are ochii și nasul roșii și dermatograful e întins ca un machiaj fumuriu prost executat.

— Pot să rămân aici? îi șoptește lui Julie.

— Îmi pare rău, trebuie să te duci la locul tău.

Makayla geme și-și trece mâinile prin păr. Aruncă o privire suspicioasă în direcția fostului ei iubit, care e aplecat în față, cu capul în mâini, de parcă joacă rolul lui Eeyore¹. Expresia ei spune că ar prefera să sară pe geam decât să petreacă următoarele ore lângă el și mă lovește un nou val de compasiune. El nu ar trebui să fie obligat să îndure tot restul călătoriei lângă fata care i-a zdrobit inima în public.

— Vrei să facem schimb de locuri? mă ofer.

Ezită.

— Ești sigură?

— Da.

Îmi arunc paharul de la ciocolata caldă în coșul de gunoi aflat în spatele meu, îmi iau punga de jeleuri gumate și pornesc pe interval. La auzul pașilor mei, Ben ridică capul.

— Tu cine ești? Unde e Kay?

E dezumflat. Parcă i s-au înmuiat și genunchii. Se dă într-o parte ca să mă lase să trec.

— Sunt Paige. Makayla e în spatele avionului.

— Ți-a zis...?

— N-am vrut să fii nevoit să stai alături de ea tot restul drumului, așa că am făcut schimb de locuri.

— Mamă, ce jenant!

Trăsăturile i se pleoștesc și mai tare. Deja începe să concureze cu un basset.

În următoarea oră, Ben joacă un joc pe telefon, timp în care eu sunt blocată într-o buclă temporală în care Fitz deschide scrisoarea. Îmi imaginez fiecare detaliu: surpriza lui la aflarea veștii că îl iubesc. Furia când află că îl urăsc. Durerea provocată de faptul că i-am spus să nu mai vorbească cu mine. Fiecare închipuire adaugă încă un nod în stomacul meu făcut deja ghem. A fost de acord să aștepte, dar acum, că sunt în drum spre New York, nu e așa o nebunie să îmi imaginez că o să cedeze tentației și o să vrea să vadă de ce fac atâta caz pentru o scrisoare.

Ben lasă telefonul din mână cu un oftat adânc și-și freacă fața cu palmele. Nu vreau să fiu apostrofată iar că mă holbez, dar...

— Ești bine? Îmi scapă fără să vreau.

Se uită la mine cu expresia pe care o capătă uneori adulții în preajma copiilor.

Cea care zice: Habar n-ai despre ce vorbești.

— *Las' că ai să vezi tu, puștoaico.*

— Cum e?

— Să fii respins?

— Să-ți rupă cineva inima.

Cuvintele îmi tremură pe buze. În ritm cu mâinile mele și pulsația din stomac.

Își răsucesce telefonul între degete. Are o privire bântuită și tace așa de mult timp, că renunț să mai aștept un răspuns. Devin brusc conștientă de transpirația care mi se prelinge pe spate și de aerul înghețat care-mi suflă în față din gurile de ventilație. Încerc să-mi înghit nodul de panică ce mi se urcă în gât, dar e zadarnic. O simt cum se amplifică, cum se întetește, forțându-mă să-i dau atenție.

Am făcut o mare greșală.

Nu. Rectificare: am făcut o sută de greșeli. Am scris scrisoarea. Am lăsat-o la Fitz. Am plecat la New York. Greșeli pe alese. Viața mea e o ruletă rusească de decizii proaste, numai că în jocul de față, în fiecare cameră a încărcătorului e un glonț.

— E confirmarea fiecărui gând negativ pe care l-ai avut vreodată despre tine.

Durerea calmă care-i învelește vorbele mă săgetează direct în inimă.

— E ca o stâncă pe piept, storcându-ți plămânii de orice strop de aer. E sentimentul că ai pierdut ceva și-ți faci toată casa bucăți până la temelie ca să-l găsești, deși știi că nu e acolo.

Uau!

— *Trebuie să dau un telefon. E urgent.*

Inima mi se izbește de coaste, disperată să se elibereze ca să scape de inevitabila durere.

Se uită la telefon ca să vadă cât e ceasul.

— Sper că poate să aștepte o oră.

— Nu prea.

— Calmează-te, puștoaico! Vrei să-ți spun o poveste?

— Sigur. Da. Chiar te rog să-mi distragi atenția cu ceva, orice.

Se instalează mai comod în scaun.

— Am cunoscut-o pe Makayla în ziua când împlineam 22 de ani...

Îmi dau ochii peste cap în sinea mea și-mi încleștez mâna pe telefon.

Călătoria asta a fost o greșeală care o să-mi distrugă relația cu Fitz. Simt asta. Nu există cale de întoarcere după așa ceva.

¹ Personaj din cărțile cu ursulețul Winnie — un măgaruș veșnic pesimist și deprimat. (N. t.)

DESTINUL DOI

23 decembrie, ora 10:00, Gilbert, Arizona

Fitz Wilding își poartă încrederea în sine ca pe o coroană. Are mereu la îndemână un zâmbet leneș, e în largul lui în orice situație și e așa de adaptabil, că mă ia cu amețeală. E tot ce eu nu sunt și îl urăsc pentru asta. Sigur, nu-l urăsc destul de tare. Nici pe departe. Dacă ura mea ar fi izvorâtă din resentiment real și nu din suferință, aș fi imună la faptul că arată totdeauna așa de bine, de-ți stă inima. De exemplu, când joacă baseball. Fitz arată bine rău la prindere: stând pe vine, privire serioasă, ochii albaștri, mânușa pregătită, păr șaten cârlionțat pe lângă marginile șepcii.

Când Fitz se uită la un film e la fel de fenomenal, fiindcă pe chip i se citește clar fiecare emoție. Cred că am petrecut zile întregi din viața mea privind-l pe Fitz cum se uită la filme. Faptul că stau aproape de el e întotdeauna mult mai interesant decât actorii de pe ecran.

Dar varianta mea preferată a lui Fitz e când se află la volanul camionetei lui. Cele mai interesante conversații ale noastre au avut loc în cabina acelei camionete. E locul unde mi-a mărturisit că vrea să fie jucător profesionist de baseball și în care eu i-am mărturisit că vreau să străbat lumea, și astfel ne-a legat tragedia comună de a avea visuri imposibil de realizat.

Recunosc că suntem un cuplu bizar: starul sportiv, prieten cu o întreagă echipă de baseball și săptămânal cu o nouă fată, cu care își trimite mesaje private pe Twitter, și eu. Fata cu doar doi prieteni și niciun talent sportiv. Eu și Fitz ne-am cunoscut în clasa a șaptea, la ora de engleză, și probabil că am fi rămas strict colegi de clasă dacă sora lui nu ar fi întârziat mereu să îl ia de la antrenamente și schimburile mamei lor nu se terminau decât la jumătate de oră după ce îmi terminam activitățile suplimentare la care mă înscriam doar ca să nu stau singură acasă. Acele după-amiezi fierbinți, în care stăteam cu el pe bordură, în fața

școlii, s-au transformat iute în cea mai frumoasă parte a zilei pentru mine. Și când l-am văzut refuzând un părinte care se oferise să îl ducă acasă, ca să aștepte cu mine, mi-am dat seama că și el se bucura de ele.

Acum, când îl văd, mi se taie respirația: cu șapcă, geamul deschis, brațul stâng îndoit din cot și degetele bătând ușor darabana pe partea de sus a ramei. Nu-mi pasă cu câte fete a ieșit, sunt sigură că această versiune a lui Fitz, vulnerabil, gânditor, nătâng, acest Fitz-la-volan e o persoană pe care foarte puțini oameni o cunosc. Mi se face rău când mă gândesc că din cauza unei scrisori aş putea pierde accesul la această versiune a lui, pe care o îndrăgesc cel mai tare.

Nu te pripri, îmi spun în timp ce traversez cu picioare tremurânde gazonul din fața casei mele. Ai răbdare. Dacă fac din recuperarea scrisorii o chestie de importanță crucială, o să-și dea seama că scrisoarea chiar este de o Importanță Crucială.

— Puteam să vin cu mașina mea, spun deschizând portiera și sărind pe scaunul din dreapta.

Camioneta lui e una din acele monstruoziți uriașe, cu roți imense, care omoară planeta. Apartține companiei de peisagistică a tatălui lui, dar, practic, e la dispoziția lui Fitz, care o poate folosi oricând și oricum dorește. Pe când singurul vehicul la care am eu acces e sedanul vechi al mamei — fiindcă ea e în avion, în drum spre New York, m-a lăsat să iau mașina să merg la cabană.

— Nici gând!

Verifică oglinzile și se înscrie pe banda din dreapta.

— În caz că furtuna ne lovește mai devreme decât e prognozat, vreau să te știu în siguranță, într-o mașină cu tracțiune integrală și cauciucuri de iarnă.

Îmi aruncă o privire și se încruntă.

— Ce-ai pățit la cap?

Îmi frec micul cucui de pe frunte.

— Am alunecat și am căzut. N-am nimic. Și-ți mulțumesc încă o dată că mă lași să vin cu câteva zile mai devreme și să dau buzna neinvitată peste Crăciunul tău

în familie. Ești sigur că părinții tăi nu se supără?

— Mama e în al nouălea cer. Adoră să organizeze sărbători fastuoase, cu casa plină. Dar îmi pare rău că mama ta a trebuit să plece așa, pe nepusă masă.

Deci, faza e că... am mințit. Fitz știe cât de tare îmi doresc să călătoresc, așa că nu ar înțelege de ce n-am vrut să mă duc la New York. I-am spus o variantă prescurtată a adevărului — că mama a câștigat la muncă un bilet (ceea ce e adevărat!) și că îl folosește ca să-și viziteze un prieten bolnav (și asta e adevărat!).

— Și tatăl tău?

— E...

Ezit, întrebându-mă dacă mai pot să scap cu încă un răspuns evaziv. Adevărul e că tata nu a fost informat de această răsturnare neprevăzută de situație.

— E ocupat, spun, simțindu-mă mai bine, deoarece răspunsul meu e probabil adevărat.

Majoritatea adulților pe care îi cunosc adoră să vorbească despre cât sunt de ocupați.

Fitz se încruntă, plin de compasiune pentru mine, și mie mi se strânge stomacul. Nu suport să-i spun ceva între adevăr și minciună, și totuși îl mint prin omisiune în fiecare zi.

— Și? Ai adus cu tine scrisoarea aia pe care ți-am scris-o?

Scopul e să par degajată, dar ratez spectaculos și cuvintele trădează o urmă de nerăbdare.

— Nu. Trebuia?

— Nu. Dar îmi trebuie. Unde e?

Fitz mă privește pieziș cu o expresie ezitantă.

— Pe blatul din bucătărie? Poate?

— Ai pierdut-o?

— Nu! Sigur e în cabană. Doar că nu prea știu pe unde.

Dă din umeri și colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet spăsit.

Inspir adânc, simțind cum o groază lichidă îmi umple abdomenul.

Nu intra în panică!

Ușor de zis, greu de făcut.

Fiindcă, dacă așa cum stă scrisoarea pe blat, se varsă un pahar cu apă, plicul se udă flească și doamna Wilding îl deschide ca să usuce scrisoarea, dar văzând că cerneala se împrășteie încet, face o poză ca să păstreze textul pentru totdeauna și, în timp ce face poza, vede un cuvânt sau un paragraf incriminatoriu, așa că o citește, apoi spune întregii familii și, până ajung eu acolo, toată lumea o să-mi știe secretul?

Dacă.

E cel mai negru coșmar al meu și l-am simțit până în măduva oaselor încă din zori. Dimineată am deschis ochii cu o senzație de neliniște, ceva nedeslușit, șoptindu-mi că am făcut ceva rău sau că urmează să fac ceva rău sau că am făcut ceva rău toată viața. Mi se întâmplă mai des decât îmi place să recunosc, iar cea mai neplăcută parte e faptul că senzația e imprevizibilă. Mă culc simțindu-mă perfect, ca să mă trezesc cu o stare de parcă am primit un pumn în plex.

— Ce-ai pățit?

— Nimic, răspund, fiindcă nu am cum să-i explic lui o chestie pentru care nici pentru mine nu găsesc cuvintele care să mă ajute să înțeleg ce mi se întâmplă.

Mâna i se crispează, are chipul grav, ceea ce nu îi e caracteristic.

— Știu că a trecut ceva vreme, dar vrei să facem chestia aia?

În loc de răspuns, mă strâmb cu fața la geam. Reflexia mea e oribilă.

— Descrie cinci lucruri pe care le vezi în clipa asta.

Cu ochii la peisajul ce gonea pe lângă noi, răspund pe un ton sec:

— Mașini, drum, cer, pasarelă, cactus.

— Patru lucruri pe care le poți atinge.

Îmi întorc iute privirea spre el. Îmi apăs palmele pe coapse concentrându-mă la senzația atingerii moi a colanților.

— Bumbac cu lycra.

Pun mâna pe geamul rece.

— Sticlă.

O țin în fața gurii de ventilație.

— Căldură.

Arunc iar o privire către Fitz. Ia mâna dreaptă de pe volan și o întinde cu palma în sus peste consola dintre scaune. La partea asta mă ținea întotdeauna de mână, ca să-mi dea ceva tangibil și cald la care să mă concentrez când tot creierul meu părea cuprins de haos și scăpat de sub control.

Mă prefac că nu-i observ gestul și-mi trec degetele prin părul meu castaniu și drept, numindu-l ca al patrulea lucru pe care-l pot atinge.

— Trei lucruri pe care le auzi, spune netulburat, punându-și nonșalant mâna la loc pe volan.

— Vocea ta, spun crispându-mă, dar incapabilă să mă stăpânesc. Cauciucuri pe șosea.

Ciulesc urechea să aud radioul, care e dat încet.

— „Baby, It’s Cold Outside“.

— Cântecul ăsta e cumplit! Practic, o droghează pe fată ca s-o seducă, spune întinzându-se să dea mai tare.

— Auzi? Ce e în băutura asta? cântă femeia.

— Fugi! Ieși imediat de-acolo! strigăm amândoi la radio.

Mă las pe spătar zâmbind.

— Vrei să continuăm? întreabă Fitz.

— Nu, sunt bine.

Teroarea fără obiect care amenința să mă copleșească și-a descleștat degetele de pe inima mea și, dacă continuăm, o să fiu nevoită să recunosc că-i simt parfumul dulce, cu iz de fum.

Peisajul deșertic lasă loc muntelui, cactușii dispar, înlocuiți de pini înalți. Îmi sprijin capul de geam și stau de vorbă cu Fitz despre muzica de Crăciun și sezonul de baseball și despre familia lui și a mea. Numele lui Molly nu e pomenit nici măcar o dată, ceea ce nu-i stă în fire. Dacă aș fi un om mai bun, i-aș spune despre mărturisirea ei înlăcrimată, despre regretul ei că l-a părăsit.

Dar nu sunt. Așa că nu îi spun.

Când ieșim din Flagstaff, închid ochii și încerc să-mi imaginez un peisaj acoperit de o pătură groasă de zăpadă. În schimb, puterea obișnuinței mă atrage într-o amintire veche de doi ani. Petrecusem toată vacanța de Crăciun în pat, cu o infecție streptococică în gât. Din cauza unei combinații de bacterii rezistente și antibiotice slabe, infecția a dat în scarlatină.

— Cioc, cioc, a bătut Fitz în tocul ușii camerei mele. Am auzit că te-ai pricopsit cu o boală spectaculoasă.

Fitz! Inima mea a oftat ușurată.

— Poți să-mi spui Beth March, i-am zis, fără să-mi pese că, vorbind, mă doare îngrozitor gâtul.

După multe zile, era pentru prima dată când nu mă mai deranjau faptul că mă ustura groaznic gâtul, că-mi zvâcnea capul de durere, ori că nu mai reușeam să mă încălzesc. Fitz avusese întotdeauna efectul ăsta asupra mea. Îmi putea transforma proasta dispoziție într-una bună prin simplul fapt că-mi permitea să

exist pe orbita lui.

S-a trântit de-a curmezișul patului, la picioarele mele.

— Îmi pare rău, dar n-am de gând să stau cu mâinile în sân și să te las să te autoconvingi că ești vreo eroină literară tragică.

— Beth nu era eroina. Era sora eroinei.

— Nu ești pe moarte.

— Nici n-am zis c-aș fi.

— Dar ai gândit-o.

Ochii îi sclipeau năstrușnic și n-am putut să neg.

— A nins? am întrebat, nerăbdătoare să aud cum a fost săptămâna pe care o petrecuse la cabană.

— Cu tona.

Am suspinat de tristețe.

— A trebuit să închidă drumurile, a adăugat el.

— Oprește-te!

— Am rămas fără curent.

— Nu! am gemut și mi-am acoperit fața cu perna.

A dat-o deoparte și mi-a zâmbit cu ochi strălucitori de parcă știa un secret. S-a aplecat spre mine, conspirativ.

— Sunt teribil de contagioasă, am spus.

Vino mai aproape, i-am spus în gând.

— Îmi asum riscul.

Inima mi-a bubuit în piept și o emoție încă nenumită mi-a umplut ființa. E de la febră, mi-am oferit eu o explicație rațională. Ce altceva putea să fie?

— Sunt fierbinte?

Fitz a făcut ochii mari, uimit.

— Poftim?

— Cred că încă mai am febră. Cred că ard. Mă simt...

Și-a pus palma pe fruntea mea și atingerea lui m-a amuțit.

— Arzi.

— Ți-am zis că sunt fierbinte.

Am început să chioresc nebunește, iar el și-a dat ochii peste cap.

— Of, ce nasol! a zis el.

— Ești îngrijorat pentru mine? Cică ar trebui să mă simt mai bine în curând, i-am spus, netezindu-i cu degetul cuta dintre sprâncene.

— Nu e vorba de asta. Știu că nu mori. Dar ți-am pregătit o surpriză și abia așteptam să-ți arăt...

— O surpriză?

M-am ridicat în capul oaselor și durerea de cap m-a taxat pe loc.

— Pentru mine? Mă bag!

— Nu, ești prea bolnavă.

— Aiurea!

Am aruncat de pe mine mormanul de păături, m-am ridicat în picioare, apoi camera a început să se învârtă și m-am poticnit. Fitz m-a apucat de mână și m-a ținut până mi-a mai trecut amețea. În clipa aceea am știut că nu-mi păsa care era surpriza, cel mai important lucru era asta: Fitz avea o surpriză. Pentru mine.

Cumva, gândul ăsta m-a amețit și mai tare. Fitz nu era genul care să plănuiască surprize pentru mine, nu ca Tommy Weisman care în clasa a șaptea mi-a trimis de Valentine's Day o felicitare de ciocolată și apoi a început să plângă când am mâncat-o pe loc.

M-am așezat pe ghidonul bicicletei lui Fitz, iar el a pedalat. Ajunși acasă la el, a intrat în garaj și a scos un sac de gunoi umflat.

— Înainte să intrăm, o ajustare rapidă a ținutei, a explicat el, deschizând sacul.

Mi-a pus un fes pe creștet, apoi mi-a îndepărtat cu degetul o şuviță de păr căzută pe față. Pielea mi-a luat foc sub atingerea lui. Mi-a înfășurat un fular la gât și inima mi-a bubuit să-mi spargă pieptul. Mi-a pus mănuși și era cât pe ce să leșin.

— Ce faci? am șoptit, iar durerea îmi mistuia gâtul.

— Ai să vezi. Acum închide ochii.

— De ce?

— Așa mi-am imaginat momentul... tu cu ochii închiși. Te rog!

— Ți l-ai imaginat?

Fitz a oftat și și-a pus blând mâinile pe ochii mei, apoi m-a condus de pe veranda înghețată în casa la fel de înghețată.

— De ce e așa de frig?

— Fiindcă delirezi tu de la febră.

— Ba nu.

— Ba da. Dar nu-i nimic. Cred că o să fie în favoarea mea. Deschide ochii!

Și-a luat mâinile și am deschis ochii ca să văd... zăpadă.

În casă.

Am clipit încercând să alung albul orbitor, dar nu a dispărut. Livingul lui Fitz era transformat. Mormane de „zăpadă“ albă și pufoasă acopereau măsuta de cafea,

celelalte măsuțe și podeaua de gresie. M-am aplecat să-mi trec degetele prin ea.

Zăpadă.

Sigur că nu era, dar pe de altă parte, în toate modurile care contează, era.

— Cum ai făcut asta?

— Ei, nu mă întreba. E mai bine dacă nu știi.

Și-a frecat ceafa.

— Îmi pare rău că nu e rece, a adăugat timid.

— E perfectă, am șoptit.

A zâmbit cu gura până la urechi, cu obrații roșii de stânjeneală sau de frig, având în vedere că nu avea decât o șapcă pe cap.

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată și eram îndrăgostită de el.

Forța revelației s-a prăbușit peste mine îngropându-mă ca o avalanșă. Am căzut în genunchi, împrăștiind în jur stropi minusculi de zăpadă falsă, care s-au risipit fluturând în toate direcțiile.

Îl iubeam. Normal că îl iubeam. Cum de nu-mi dădusem seama până atunci? A făcut o furtună de zăpadă pentru mine. Cum aș fi putut să nu mă îndrăgostesc de băiatul ăsta?

— Într-o zi o să-ți arăt zăpadă adevărată, a spus lăsându-se pe vine lângă mine.

— Promiți?

Camera se învârtea din nou. Trebuia să mă întind puțin.

— Jur pe roșu, mi-a făcut el cu ochiul.

M-am lungit pe jos și am făcut un înger în zăpadă, savurând mirosul de praf de copt. S-a lăsat pe spate, sprijinit în coate, privindu-mă cu un zâmbet amuzat. Ochii mei i-au găsit pe ai lui și am rămas așa preț de câteva respirații, în timp ce inima îmi pompa în corp speranță și frică, ca un drog. Aveam febră 39,5, nu

mâncasem de cinci zile, dar eram mai fericită decât fusesem vreodată în viața mea.

— Aș putea sta aici pentru totdeauna.

— Ar trebui să te duc acasă.

— Deja? am întrebat pe ton greu, dezamăgită, rănită.

— Tu ar trebui să fii în pat, iar Ivy e pe drum încoace.

Ivy? Ivy McGuire, de la ora de istorie universală?

— De ce?

Zâmbetul lui larg s-a transformat în rânjete șiret.

— Am de gând să-i fac curte.

Și-a desfăcut larg brațele.

— Nu pricep. E obsedată de zăpadă sau ce?

— Nu cred.

— Nu e din Chicago?

— Ăăăă, nu șt... mda, parcă așa.

— Deci a văzut zăpadă la greu.

— Probabil.

— Atunci de ce ai făcut asta pentru ea?

— Am făcut-o pentru tine.

— Atunci de ce i-o arăți ei? mă răstesc.

Dacă mă concentram la furia mea în loc de dezamăgirea cruntă și gelozia care mă sfâșiau, poate că nu aveam să plâng.

— E gestul meu romantic grandios!

Mi-am dat ochii peste cap.

— De ce nu poți să faci altceva? De ce nu e suficient să-mi arăți doar mie zăpada?

— Fiindcă pe tine nu încerc să te sărut.

Asta e clar. Am clipit ca să-mi opresc lacrimile fierbinți ca focul.

— Nu mă simt bine.

— Te-am ținut prea mult. Dar știi ce? Mă bucur că ți-a plăcut așa de tare.

— Să sperăm că o să-i placă și lui Ivy.

— Ăsta e planul.

Mi-a făcut iar cu ochiul, stârnind în inima mea o durere care avea să fie acolo tot timpul în următorii doi ani.

Fitz mă smulge din somnolență și amintiri dureroase, când iese de pe drumul principal și o ia pe o alee lungă, neasfaltată, care șerpuiește printr-un crâng de pini. La capătul aleii se află o cabană cu mai multe etaje.

— Nu prea putem spune că ne-am retras în sălbăticie, zic, studiind acoperișul înalt, ascuțit, și veranda care înconjoară casa.

Seamănă mai degrabă cu un motel de lux dintr-o stațiune montană decât cu o cabană rustică.

— Așa, zi-mi ce trebuie să știu, îi spun.

— Cum adică?

— Despre surorile tale. Ce să discut cu ele? Ce subiecte să evit? Vreau să mă placă.

— Toată lumea deja te cunoaște și te iubește.

— Nu și Darcy.

Sora cea mai mare a lui Fitz e singura din familia lui pe care nu am cunoscut-o. Locuiește în Boston cu noua ei soție și, din câte îmi dau seama, vine în vizită numai de Crăciun.

— Stai liniștită. O să fie bine.

Mă privește în ochi, de pe scaunul de alături al mașinii încălzite, și jur că văd ceva diferit în felul în care se uită la mine. Poate că de vină e căldura care-mi arde obraji, ori cabana de turtă dulce din fața mea, ori muzica de Crăciun de la radio, dar aerul cald pare deodată încărcat de tensiune.

— Ești gata?

Se uită la mine cu ochi sclipitori.

Nu, nu sunt deloc sigură că sunt pregătită pentru asta. Dar nu prea am de ales, așa că deschid portiera. Aerul arctic îmi umple plămânii când pășim afară, alungându-mi orice gânduri despre tensiune sau ochi sclipitori și aducându-mă la realitate.

Realitatea. Acel univers în care Fitz tocmai a fost părăsit de fata pe care o numea „aleasa“.

Pășim pe ace de pin care pâraie sub tălpile noastre și urcăm treptele verandei. Se întoarce spre mine.

— Am mințit. Trebuie să te pregătești sufletește.

Anxietatea mă izbește ca un pumn în plex.

— Mă sperii!

— Trebuie să știi că ce se află dincolo de ușă este copleșitor, spune el cu o expresie impenetrabilă.

— Vai, nu! Care dintre surori? Darcy, nu-i așa?

Mă încrunt amintindu-mi fotografia de profil a surorii lui mai mari. Chipul ei e tot numai unghiuri tăioase și ochi negri, pătrunzători.

— Nu la asta mă refer.

Inspiră adânc ca să-și facă curaj.

— E vorba de decor. E foarte... cald și intim.

— Mda...

— Și festiv. E ca atelierul lui Moș Crăciun pe steroizi.

— Și ai crezut că asta o să mă sperie?

Începe să râdă râsuflând ușurat, iar respirația i se transformă în norișori albi, suspendați între noi. Îmi dau ochii peste cap, lovindu-l tare în umăr, și deschid ușa.

Fitz nu s-a înșelat. Privirea mi-e atrasă de giganticul brad de Crăciun, împodobit cu luminițe și panglici și ornamente desperecheate. Pe fiecare balustradă de lemn sunt înfășurate ghirlande, iar de marele șemineu din piatră sunt atârnate șosete. Flăcările mângâie buștenii din vatră care pocnesc și pârlăie, iar canapele de piele imense, pe care sunt aruncate păături pufoase, mă imploră să mă prăbușesc pe ele. Spiritul Crăciunului nu lasă niciun colțișor de cabană neatins, iar eu nu m-am îndrăgostit niciodată așa de tare de un loc.

— Ți-am spus?

Vorbele șoptite de Fitz îmi gâdilă ceafa, trimițându-mi șocuri electrice în șira spinării.

— Stai aici, la căldură. Îți aduc eu bagajele.

Se întoarce și iese din casă, iar eu pășesc cu precauție în încăpere.

Primul care mă vede e un bărbat pe care îl recunosc — e cumnatul lui Fitz. Bagă o lingură cu pastă portocalie în gura unui bebeluș aflat într-un scaun înalt și, în același timp, îmi aruncă un zâmbet prietenos.

— Molly! Ai venit!

DESTINUL UNU

23 decembrie, ora 12:27, Aeroportul Internațional Hartsfield-Jackson, Atlanta

Încă nu mi-am format o opinie definitivă despre avioane.

Pe de o parte, această drăcie gigantică din oțel îmi îndeplinește unul din cele mai vechi visuri ale mele. Pe de altă parte, Ben vorbește foarte mult. Prea mult. Trăncăne de atâta timp, că îmi vine și mie să mă despart de el. Dar faza cu avioanele e că ești captiv în ele. Și eu urăsc să mă simt captivă.

— Ei, nu cred că mai pot trage de timp.

Își lovește coapsele cu palmele, apoi se ridică.

— E timpul să dau piept cu realitatea.

Mă salută cu un gest din cap și apoi pornește încet, relaxat, pe interval. Avionul e de-acum pe jumătate gol. Aici Fitz ar glumi că el îl consideră pe jumătate plin.

Of, ce dor îmi e de el!

Imediat cum roțile avionului au atins pista, mi-a venit să țâșnesc spre ieșire, dar mi s-a părut o mojie să împrăncesc lumea din fața mea ca să ies prima, când alți pasageri aveau de prins alte zboruri. În plus, telefonul meu e deja mort și încărcătorul e în bagajul de mână, care e în spatele avionului. Așa că a trebuit să aștept.

Dar acum Ben a plecat, și îmi scot geanta din compartimentul de bagaje de lângă toalete, după care o caut pe mama.

— Auzi? Cobor puțin din avion și mă întorc repede.

— Nu, scumpete. Nu ai timp.

— Trebuie să dau un telefon.

— Îmbarcarea începe imediat. Tocmai au anunțat-o.

— Am auzit anunțul, dar trebuie să-mi încarc telefonul. E important.

Mama oftează.

— Clover o să supraviețuiască fără tine câteva ore.

— Mă întorc imediat.

O rup la fugă fără să aștept un răspuns. Traversez în fugă tunelul lung, trecând pe lângă pasagerii care se îmbarcă, iar la poartă mă oprește un angajat încruntat.

— Nu e voie să alergi.

— Serios?

N-are cum să fie asta o regulă a aeroportului. Dovadă stau ultimele 10 minute din orice comedie romantică. Dar atunci îmi amintesc că mama m-a sfătuit să nu-i enervez pe angajații din aeroport.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-mi încarc telefonul înainte de decolare.

— Mergi la New York?

— Da.

— Urcă înapoi în avion. Pleacă imediat.

— Știu, dar...

— Nu ținem avionul în loc pentru tine. Încui ușa asta indiferent că ești sau nu în avion.

— Dar...

— De care parte a ușii vrei să fii când o încui?

Mă întorc mormăind ceva pe post de protest și o iau înapoi prin tunel târșându-mi picioarele, apoi așezându-mă la coadă după pasagerii care se îmbarcă. Și am din nou bafta să fiu plasată lângă toalete.

Zborul de la Atlanta la New York e un chin. De ce nu mi-a spus nimeni că avioanele sunt atât de plicticoase? Că sunt mici și nu e nimic de mâncare și temperatura pare permanent prost reglată și ai tot timpul din lume să te gândești la singurul lucru la care nu vrei să te gândești. Când aterizăm, în sfârșit, pe LaGuardia, sunt o ruină transpirată (dar cumva și înghețată?) și anxioasă.

Și fiindcă sunt pe ultimul rând și toată lumea e nerăbdătoare și nimeni nu are pic de compasiune pentru viața mea total distrusă, iar sunt ultima persoană care coboară din avion. Și telefonul meu e tot mort, iar încărcătorul e înghesuit pe undeva prin adâncurile bagajului de mână, iar mama mă grăbește către banda de recuperare a bagajelor de cală și telefonul meu e mort, iar eu trebuie să-l sun pe Fitz și să-i spun să nu se atingă de scrisoarea aia, dar nu pot, pentru că
TELEFONUL MEU E MORT.

Bolborosesc numeroase proteste cât mama ne recuperează bagajele, dar ea e prea ocupată să citească hărți de metrou și să oprească taxiuri și să dea căutări pe Google Maps ca să mă bage în seamă. Înainte să apuc să mă dezmeticesc, stau pe bancheta din spate a unui taxi.

Cotrobăi prin geantă și-mi găsesc încărcătorul, îl tot învârt în mână în timp ce mama pălăvrăgește cu șoferul despre zborul nostru și despre faptul că e prima noastră vizită la New York. Metropola imensă și cenușie trece în goană pe lângă fereastră. Mă uit în sus la clădiri, minunându-mă de mărimea lor, dar nu mă pot bucura de tot ce văd, nu din toată inima, fiindcă... dacă Fitz (sau nepotul lui) îmi deschide scrisoarea chiar acum?

Când oprim în fața unui bloc de cărămidă roșie, cu nervii întinși praștie, practic îmi vine să vărs de stres.

— În ce apartament stau prietenii tăi? întreb.

— 5B.

— Pot s-o iau înainte?

Vreau să alerg pe scări și să-mi încarc telefonul IMEDIAT ce ajung în apartamentul lui Tyson.

— Nu. Stai aici să mă ajuți cu bagajele.

Oftez ostentativ, frustrată, și mă dau jos din taxi. Calc într-un morman de murdărie și mă ud flească până la gleznă.

— Căh! Ce-i asta?

Mama pășește lejer peste mocirla noroioasă.

— Rămășițe de zăpadă.

— Asta e zăpadă?

Scutur din picior, dorindu-mi să-l scufund într-o găleată de dezinfectant. Categorie, zăpada nu e nici pe departe așa de magică pe cât mă așteptam.

— A fost zăpadă. Acum e o mizerie! Zăpadă amestecată cu noroi.

Odată portbagajul deschis, o ajut pe mama să scoată bagajele, având grijă să evit mormanele de zăpadă murdară adunate în rigolă.

Ne târâim gențile cinci etaje și ne oprim în fața ușii 5B. Mama bate la ușă și ne deschide un tip. Are păr castaniu, ciufulit, strâns într-o coadă la ceafă, și o mutră plictisită.

— Harrison! Ce mare te-ai făcut! Ea e Paige. O mai ții minte?

Harrison răspunde cu un fel de mormăit, iar eu și mama ne târâm bagajele în casă.

— Tata e în cealaltă cameră, spune arătând cu degetul mare către un mic living, aflat la capătul unui hol îngust. Mama o ia în direcția respectivă, dar eu îl urmez pe Harrison în bucătăria din capătul apartamentului, unde e curat, dar încăperea e mică și ponosită.

— E pe-aici vreo priză pe care aş putea-o folosi? întreb ridicând mâna în care țin încărcătorul și telefonul.

Deja îmi vine să-mi smulg părul din cap de disperare și fac un efort supraomenesc să-mi păstrez vocea într-un registru normal.

— Poți să scoți din priză prăjitorul de pâine, spune sec.

Așa fac și bag imediat încărcătorul, conectându-l la telefon.

— Mersi. Trebuie să dau un telefon. Nu durează mult.

— Bine.

Se așază la masa micuță din nișa pentru micul dejun, își pune picioarele pe scaunul de lângă el și-și trage în poală un manual butucănos. Titlul capitolului e „Introducere în filosofie“. Lângă el e o pungă de Flamin’ Hot Cheetos, din care ia un pumn și bagă în gură, mestecând zgomotos, cu gura deschisă.

— Ăăăă... e ceva personal, da? spun și urăsc felul în care mi se pițigăie vocea.

— Pentru asta s-au inventat mesajele.

— E un subiect prea delicat ca să-l discut prin mesaje.

— Bine.

Nu se mișcă. Nici prin cap nu-i trece. Nu se clintește niciun milimetru. Aș putea încerca să caut altă încăpere, dar parcă ar fi mai ciudat să dau buzna într-unul din dormitoare decât să stau aici.

— Îmi pare rău că-ți cer asta, dar ai putea să pleci din cameră?

Lasă o clipă capul pe o parte, cântărind cererea. Sau, cel puțin, prefăcându-se că o cântărește.

— Nț!

Oftez și caut numărul lui Fitz. În regulă. N-are importanță. N-am timp să stau la discuții în contradictoriu cu el și nu am timp să întorc pe dos apartamentul căutând o altă priză. Îl sun.

Fitz răspunde după primul apel.

— Salut, Collins!

Fața mi se relaxează într-un zâmbet și toate simțurile mi se ascut. Sunt așa de fericită că-i aud vocea, de zici că Fitz e aici, în cameră cu mine.

— Salut, suspin de-a dreptul ușurată.

Harrison ridică ochii din carte; mă întorc cu spatele la el.

— Trebuie să-ți cer o favoare. Și nu pot să-ți explic de ce, dar e important.

Jur că îl aud pe Fitz îndreptându-se de spate la celălalt capăt al firului.

— Ce s-a întâmplat? Ce ai pățit?

— Sunt la New York și nu am pățit nimic.

Îi arunc o privire lui Harrison care ascultă ostentativ, fără să-și ascundă curiozitatea.

— Ce e?

— Nu deschide scrisoarea!

Face o pauză foarte lungă.

— Ți-am spus deja că n-o s-o deschid.

— Dar ai zis că Gray ar putea să...

— Era o glumă.

— Arunc-o, te rog. E jenantă.

Îmi iau foc obrazii. E un moment oribil. O să se prindă.

— Paige...

— Ți-am scris o scrisoare în care spuneam ceva ce n-ar fi trebuit să spun. Am făcut ceva nesăbuit...

— Îmi mărturisești, cumva, o crimă? mă întreabă ghiduș.

— Vorbesc serios. Nu pot să-ți explic acum. Dar, te rog, ca prietenă a ta, te rog, fă asta pentru mine.

— Dacă asta vrei tu..., spune într-un târziu.

Mă relaxez pentru prima dată de la scena cu cererea în căsătorie ratată din avion.

— Cum e la New York?

Stăm de vorbă câteva minute despre surorile lui și zborul meu, până ce nepotul lui îi cere să lase telefonul și să se alăture unei bătălii aprige între supereroi. Mă întorc, așteptându-mă să văd că Harrison e tot cu ochii pe mine, dar a redevenit atent la cartea lui.

— Mulțumesc încă o dată, îi zic lui Harrison.

— O să-ți trimit factura de curent, spune sec.

— Apropo, eu sunt Paige.

— Știu, îngaimă și îmi aruncă o privire. Ne-am cunoscut deja.

— Corect. Cât să fie de-atunci? 10 ani?

— 11.

— Credeam că nu mai ții minte!

— Ce pot să zic? Floricelele mi-au lăsat o impresie de neuitat.

Rânjește când vede că roșesc.

— Și căldura! A fost cumplit de cald pentru luna martie.

— Nu cred că aici o să ne facă probleme căldura, glumesc.

El nu comentează, așa că eu continui:

— N-am mai fost niciodată la New York.

Tot nimic. Nici măcar o sprânceană ridicată. Îi dau înainte.

— Sunt tare încântată să fiu aici. Am făcut o listă lungă... cu tot ce vreau să fac. Sigur, și mama e încântată să fie aici, dar mi-a spus că n-o să prea iasă, ea și tatăl tău.

Oftează și se uită în sfârșit la mine, dar îmi doresc să nu o fi făcut. E mai degrabă o privire tăioasă ca briciul decât una normală.

— Mda, cre' că boala degenerativă a tatei o să-l cam împiedice să cutreiere orașul, spune cu voce mai glacială decât vântul mușcător care suflă afară. În sinea mea, mă simt foarte stânjenită.

— Sigur, scuze. N-am vrut să... voiam doar să zic...

Las fraza neterminată, sperând că mă va salva el spunându-mi că nu-i nimic sau că să stau liniștită.

Nu o face.

Știu să recunosc o înfrângere. E timpul să renunț să mai mormăi vreo scuză și să mă ascund pe undeva până ce Harrison o să fie într-o dispoziție mai bună. Îmi încleștez degetele pe telefon și îmi vine brusc o idee.

Nu. Nu am venit aici ca să mă ascund în casă, cu picioarele ude de zăpadă murdară și fără nicio ocupație. Am venit ca să mă transform într-o altfel de persoană, cu o altfel de viață.

— Nu.

— Ce, nu?

— Nu, n-am abandonat Crăciunul înzăpezit și romantic al visurilor mele ca să stau într-un apartament. Am o listă plină cu lucruri pe care vreau să le fac cât sunt aici. Speram să mă ajuți, poate să-mi arăți un pic împrejurimile.

Clipește încet. Pulsul îmi crește și mă înroșesc.

— Nu că ar trebui să-ți petreci toată vacanța plimbându-mă pe mine cu mașina prin tot orașul sau ceva de genul ăsta...

— A, nu?

— Mda. Ăăă... Evident că nu am asemenea așteptări. Nu ți-aș cere așa ceva. Dar tatăl tău i-a spus maică-mii că ai fi dispus să-mi arăți cum e Crăciunul la New York.

Aștept, ținându-mi respirația.

— N-am fost niciodată nicăieri, adaug pentru orice eventualitate.

Apelez la amabilitatea lui.

Mă studiază îndelung făcându-mă să mă simt inconfortabil, apoi zice:

— Nț!

Închide cartea și se ridică.

— Nț?! Atât?

— E o propoziție completă.

Ridică din umeri și dă să iasă din bucătărie. Pășesc în fața lui, blocându-i trecerea.

— Nu e o propoziție completă. Nț nu înseamnă nimic.

— Bine, spune indulgent. Mai roagă-mă o dată.

— Vrei să mă duci la patinoarul din Central Park? îl întreb.

Inspiră adânc, lent, iar speranțele mele țâșnesc spre înălțimi ridicole. O să zică da, deoarece... cum ar putea să mă refuze?

— Nu.

Un rictus în colțul gurii. Să fie o urmă de zâmbet? Mă fentează și iese din bucătărie.

— A, și încă ceva... Paige? spune el întorcându-se brusc.

— Da?

— Tipul cu care vorbeai... Știe că ești îndrăgostită de el!

Dispare pe hol, în timp ce iau foc de rușine, sunt ca un incendiu de vegetație, cu sufletul pârjolit.

O secundă care pare cât 20, nu mai pot să respir. Și apoi rațiunea își face auzit glasul. Până la urmă, ce știe Harrison asta despre mine? Nimic. Nu știe nimic despre mine sau despre Fitz și, în plus, e un măgar. E un măgar și nu-mi vine să cred că am renunțat la șansa de a-mi petrece Crăciunul cu Fitz într-un adevărat peisaj hibernal de vis, ca să fiu blocată cu tipul ăsta într-un apartament mohorât. Îmi adun de pe jos mândria rănită și o iau spre camera în care mama și tatăl lui Harrison râd în hohote.

Sunt așezați fiecare la câte un capăt al unei canapele vechi și uzate. Pe măsuta din colț e un brad de Crăciun mic, din plastic, jumulit, fără ornamente. E singura urmă de Crăciun din toată casa. Nu tu parfum delicios de brad, nu tu ciorapi atârnați pe perete, nu tu turtă dulce în cuptor. Tyson e îmbrăcat în blugi uzați și un tricou vechi cu Oasis. Are păr castaniu, zburlit, și nu pentru că așa vrea el să-i stea.

Dacă nu aș fi știut că e bolnav, nu mi-aș fi dat seama doar după înfățișare. Dădusem o căutare rapidă pe Google când mama îmi spusese despre el ce boală are. E în stadiile incipiente ale sclerozei multiple, deci e posibil să sufere de pierderea vederii, amorteală și furnicăături în membre sau epuizare fizică. Sau poate că nu. Stă cu picioarele pe măsuta de cafea și e total relaxat așa, rezemat de pernele canapelei, într-un fel care mă determină să cred că face asta în fiecare zi de 10 ani încoace. Și o face și acum, numai că totul s-a schimbat. Mă doare sufletul pentru el și poate un pic și pentru Harrison.

— Ei, scumpete! Hai să-l cunoști pe prietenul meu, Tyson. Tyson, ea e talentată și frumoasa mea...

— Mamă!

Îmi dau ochii peste cap, recunoscătoare până la lacrimi că Harrison nu e martor la scena asta. Îl cunosc cam 0 la sută, dar pun pariu că ar pufni disprețuitor la auzul potopului de complimente revărsat din gura mamei. Presupun că e o chestie de părinți cu copil unic. Dacă aș avea frați, mama ar fi obligată să mai

împartă o parte din belșugul de laude și complimente și celorlalți din grup. Din păcate, mă are doar pe mine și eu trebuie să joc rolul de copil talentat și frumos și orice alte semiadevăruri mai împrăștie ea în aer ca pe confetti. Confetti enervant, de care e aproape imposibil să scapi.

— Ea e Paige.

Zâmbește cu afecțiune. Dar nu mie. Tresar când îmi dau seama că îi zâmbește lui Tyson.

— Auziți? Eu cred că o să ies puțin. Mă duc să văd orașul, le spun.

— Știu și eu, Paige? E ger și nu cunoști locul.

— Mamă..., o implor din priviri.

Și asta încerc să-i transmit din ochi:

E prima mea zi în New York.

E șansa mea să fac, în sfârșit, ceva interesant cu viața mea.

S-ar putea ca băiatul de care sunt îndrăgostită să știe că sunt îndrăgostită de el, iar el nu mă iubește, și de toată prietenia noastră s-ar putea să se-aleagă praful chiar în clipa asta.

— Ia-l cu tine pe Harrison, spune Tyson, apoi ia o sorbitură din cana pe care o are în mână.

Din cană se ridică aburi și el închide ochii savurând lichidul fierbinte.

— Mda... apropo de asta...

— A refuzat?

Răspund cu o ridicare din umeri și Tyson mârâie exasperat.

— Îmi pare rău, Paige. Fie vorba între noi, prietena lui i-a dat papucii săptămâna trecută și trece printr-o perioadă dificilă.

— Aham!

Unde mă duc, unde mă întorc, dau de băieți triști cu inima frântă. Îi arunc mamei o privire cerându-i ajutorul.

— Cred că am putea..., începe mama și se uită la Tyson, care se crispează și clatină din cap, apoi mama se întoarce spre mine. Vin eu cu tine, adaugă ea zâmbind forțat.

E limpede că ar prefera să-și petreacă seara pe canapea, cu vechiul ei prieten.

— Nu, stai liniștită. Mă duc să despachetez. O să mă descurc eu cumva. Pardon, o să mă distrez. O să mă distrez eu cumva. Unde dormim?

— Tu, în camera lui Harrison, spune Tyson.

Clipesc.

— Și el unde doarme?

— Vizavi, în camera mea. Camera lui e ultima pe dreapta, lângă baie. Ai să știi că ai nimerit unde trebuie dacă vezi peste tot numai cărți. Am încercat să fac cât mai mult loc pentru tine, dar..., zice și apoi râde. Copilul ăsta e obsedat de cărți. Nu știu pe cine moștenește. Am încercat să-i transmit pasiunea pentru colecția mea de viniluri, dar n-a fost prea interesat.

— Deci, ăăă... dorm în patul lui?

— Îmi pare rău că nu avem mai mult loc, spune Tyson. Mama ta doarme în camera de oaspeți, și m-am gândit că ai vrea să ai spațiul tău. Dar cel puțin cearșafurile sunt noi!

— Nu-ți mai cere scuze! Suntem foarte bucuroase că ne-ai invitat aici de Crăciun, spune mama.

Traversând coridorul mohorât, nu pot să nu tânjesc după ghirlandele și luminițele și ciorăpeii care sigur sunt atârnați de șemineu în cabana familiei Wilding. Și mă urăsc că am ascultat de Magic 8. Ceea ce anulează scopul aplicației. Ar trebui să mă elibereze de îndoielile paralizante și totuși iată că am reușit să ajung în aceeași situație.

Se pare că nu pot să fug de problemele mele, nici măcar în cel mai grozav oraș

din lume. Împing ușa din capătul holului și mă pregătesc pentru avalanșa de cărți. În schimb, îl găsesc pe Harrison lungit în pat.

DESTINUL DOI

23 decembrie, ora 13:45, Williams, Arizona

Molly! Ai venit!

Trupul meu reacționează instantaneu, visceral la vorbele lui Whit. Nerăbdarea și bucuria sunt înlocuite de o dezamăgire glacială.

— Nu sunt Molly.

— Hm?

Whitney Farnsworth se chinuie să țină lingura cu mâncare la distanță de fetița pufoasă aflată în scaunul înalt din fața lui. Micuța chicotește și țipă și încearcă să i-o smulgă din mână. Pasta portocalie e împrăștiată peste tot pe o rază de jumătate de metru.

— Nu sunt Molly, repet mai tare de data asta.

Whit pare buimăcit. Are părul de o culoare nedefinită, între blond și castaniu, un început de chelie și un pulover urât cu motive de Crăciun, pe care nu îl poartă la mișto.

— Puteam să jur că Fitz a zis că-și aduce prietena.

Ridic din umeri, sugerând că nu e nicio problemă. Inima mi-e de plumb și se prăbușește pe podea, pentru că de fapt chiar este o problemă, și e uriașă!

Ți-am zis că o să se termine prost, îmi șoptește la ureche SDM, mâzgălind o listă a tuturor motivelor pentru care situația de față e aiurea și neplăcută și înfricoșătoare.

Înainte să apuc să mă dezmeticesc, sora mijlocie a lui Fitz coboară scările topăind. Buclele ei de un blond-deschis solar saltă la fiecare pas și diamantul din nas licărește în lumină.

— Bună, Paige!

Ajunge pe ultima treaptă și mă îmbrățișează scurt, prietenește. E cu 10 ani mai mare ca Fitz și era deja plecată de acasă când eu am devenit prietenă cu el. Locuiește în Colorado cu Whit și copiii lor, dar ne-am întâlnit de mai multe ori.

— Stai așa. Tu știai că ea nu e Molly? i se adresează Whit lui Meg, arătându-mă cu degetul.

— Am cunoscut-o amândoi pe Paige, îi spune ea. La meciul ăla de baseball, cu vreo doi ani în urmă. Și nu ții minte că ne-am văzut și anul trecut pe 4 Iulie?

— Memoria mea e praf, îmi spune el.

— Te rog să-l ignori pe soțul meu. Cum a fost drumul? Unde e Fitz?

— Îmi aduce lucrurile.

— Dar tu ești iubita lui, corect? întreabă Whit, străduindu-se să țină pasul.

— Nici gând. Doar o fată oarecare. O prietenă.

Fața îmi arde de rușine, mă simt stânjenită ca de obicei, nu o să mă mai vindec niciodată.

— Atunci nu trebuie să ne facem griji să nu te speriem. Fitz ne-a ținut o prelegere interminabilă despre cum să ne purtăm impecabil, fiindcă vine iubita lui, dar cred că acum nu se mai aplică regula.

Whit scoate fetița din scaun și o duce la chiuvetă ca s-o spele. Ea pleoscăie fericită în apă.

— Whit. Pe bune, taci din gură! îi ordonă Meg.

— Nu-mi spune nimeni nimic!

— Ba-ți spun, dar nu ascuți!

Fitz apare la ușă cu gențile mele în mâini. O singură privire către mine și oftează exasperat:

— Ce ți-au spus?

— Ce s-a întâmplat cu Molly? intervine Whit.

Meg are o mutră de parcă-i vine să-l omoare.

— Whit! Lasă-mă! mârâie Fitz.

Se întoarce spre mine.

— Ignoră-l! Asta facem toți. Hai! Noi stăm la subsol, spune arătând cu capul spre scările ce duc jos. Comutatorul e stricat de o veșnicie, așa că ai grijă pe unde mergi.

Pășesc după el pe prima treaptă, apoi rămân puțin în urmă ca să trag cu urechea la ce spun Whit și Meg.

— Greșesc eu sau spunea în mesaj că o aduce pe iubita lui, Molly...?

— Știu, îl întrerupe Meg.

— Și acum apare cu altă fată, fără să ne prevină? Asta e tipa aia cu care umpluse Instagramul anul trecut de Halloween?

— Nu.

— Corect! Aia a dispărut înainte să terminăm bomboanele.

— Lasă-l în pace. Știi cum e el. Și-apoi, are doar 18 ani. Poate să iasă cu 1 000 de fete dacă vrea.

— Nu am înțeles niciodată impulsul ăsta.

— Nu toată lumea-și întâlnește sufletul-pereche la 17 ani. De fapt, majoritatea oamenilor nu au norocul ăsta, spune Meg.

— Mi-e milă de majoritatea oamenilor, o tachinează Whit.

Trag cu ochiul de după colț și-l văd cum o sărută hotărât pe Meg pe buze.

Inima mi se strânge și îl urmez pe Fitz în întuneric, cu creierul plin de gânduri legate de Fiona Rowe. Ce-i drept, Whit are dreptate, Fiona chiar era în fiecare poză de pe contul de Instagram al lui Fitz acum un an, de Halloween. S-au îmbrăcat în costume de cuplu celebru ca să meargă la petrecerea unuia dintre sportivi, iar trei zile mai târziu i-a spus fetei că era mai bine dacă rămâneau doar prieteni. După care a venit să mă ia și ne-am plimbat prin oraș cu mașina, cu geamurile coborâte, mâncând viermișori gumați până ni s-a făcut rău.

În subsol e mai frig decât la parter și mă înfior fără să vreau cât Fitz bâjbâie pe perete după întrerupător. Apasă butonul, se face lumină și vedem două canapele jerpelite, un șemineu gol, un frigider mic și o masă de biliard în colț. Îmi lasă geanta lângă canapea.

— E cam rece aici, dar se va încălzi când facem focul. Sigur că poți să te servești cu orice vrei din frigider. O să dormi în camera de vizavi de Jane.

În timp ce vorbește, pune lemne în șemineu. Când vede că nu răspund, se uită la mine peste umăr, așteptând o reacție.

— S-a întâmplat ceva?

— A fost penibil.

— Ce anume? se încruntă el.

— Conversația cu cumnatul tău. Toată lumea o așteaptă pe Molly.

— Ba nu. Am spus tuturor că vii. Whit nu e niciodată atent.

Începe să râdă, de parcă gândul că eu aș putea fi considerată iubita lui e cea mai tare glumă din lume.

Îmi dreg glasul, străduindu-mă să mă calmez și vocea să-mi sune fără-urmă-de-gelozie!

— Nu mi-ai spus că ai invitat-o pe Molly la cabană.

— A! spune aruncându-mi iute o privire. Contează?

— Depinde.

— De ce?

— Când ai invitat-o?

Fitz mă privește lung, cântărindu-și răspunsul.

— În seara în care ne-am văzut la turnul de apă.

Desigur. El pe ea a vrut să o aducă cu el, însă ea a spus nu, ceea ce înseamnă că eu sunt doar premiul de consolare. Opțiunea B, mereu și pentru totdeauna. Eram sigură că excursia asta părea prea frumoasă ca să fie adevărată. Nu sunt fata care are parte de o evadare romantică în munți cu băiatul visurilor ei. Sunt fata care-și construiește viața pe un șir nesfârșit de alegeri proaste. Reușesc cu greu să-mi stăpânesc lacrimile, prea umilită ca să mai scot vreo vorbă.

— Hei, nu! Nu! Orice ți-ar trece acum prin cap, să știi că te înșeli, spune Fitz.

Blândețea din vocea lui mă umple de durere până în măduva oaselor. Se ridică, ia o pătură pufoasă de pe canapea și mi-o aruncă. Mi-o pun pe umeri și o strâng în jurul meu, dorindu-mi să îl pot crede.

Telefonul zumzăie, anunțând un mesaj de la mama. Am aterizat cu bine la New York! Ai ajuns la cabană?

Inima mi-e de plumb.

De ce sunt aici, când aș putea fi acolo?

Mă ustură gâtul de efortul herculean pe care-l fac ca să-mi stăpânesc lacrimile, în timp ce tastez repede un mesaj de răspuns.

— Totul OK între noi? întreabă Fitz.

Nu.

— Mda, răspund cu ochii lipiți de ecran, ca să nu-mi vadă lacrimile care mi se adună în ochi.

Se aud pași pe scări și apare doamna Wilding. Se apropie de 60 de ani și părul

castaniu îi e străbătut de şuvițe albe elegante.

— Ai ajuns! Mă gândeam să...

Se întrerupe, ezitând, când îmi vede expresia înlăcrimată.

— Să revin?

— Nu! Nu-i nimic. Nu am nimic!

Îmi șterg nasul cu dosul mâinii și mă forțez să zâmbesc.

— Ți-ai adus toate bagajele în casă? Ți-a arătat Fitz care e dormitorul tău?

— Acum urma să-mi arate. Mulțumesc, doamnă Wilding.

— Te rog, spune-mi Noelle, îmi amintește ea pentru a mia oară. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

— De fapt, am. Dacă vreau să cobor înapoi de pe munte săptămâna asta, există vreun autobuz sau alt mijloc de transport?

— Stai puțin! Pleci? intervine Fitz.

— Oh, nu! Ne bucurăm că ești aici, i-am promis mamei tale că o s-avem grijă de tine.

— Nu pleacă nicăieri, spune Fitz.

— Tocmai mi-am amintit că... trebuie să hrănesc câinele vecinilor.

— Pe bune? Țsta e pretextul pe care mi-l servești? întreabă sec.

Doamna Wilding se uită când la mine, când la fiul ei.

— Vă las să vorbiți.

Se retrage înapoi la parter.

— Ce-a fost asta?

— Cred că ar trebui să-l vizitez pe tata, spun neconvingător.

Mijește ochii.

— Știu când minți.

Oftez, reușind, cu o singură respirație, să dau afară din mine toată tensiunea. Pot să fac asta. Pot să fiu normală și calmă, și nu distrusă de faptul că sunt fata de pe locul doi, cea care înlocuiește prima lui alegere. Nu-i nimic. N-am nimic.

— *Ai dreptate. Sunt aici, așa că rămân.*

Ochii îi strălucesc de ușurare.

— Hai sus! Gray e mult mai mare decât era ultima dată când l-ai văzut, iar Meg abia așteaptă să stea și ea cu noi.

Vorbele lui Meg îmi răsună în urechi: Știi cum e el.

Sigur, ceea ce voia să spună e că Fitz zboară prea mult din floare-n floare și aduce acasă prea multe fete. Iar acum cred toți că eu sunt una dintre ele. Așteptările lor mă omoară. Mi le imaginez pe surorile lui Fitz stând în jurul focului, bârfindu-mă, punând pariuri pe cât o să dureze până o să devin următorul lui proiect amoros.

— Nu pot să vin acolo. Familia ta și-a făcut o impresie greșită despre venirea mea în această excursie. Toată lumea crede că mă aflu aici fiindcă sunt una din fetele tale...

— Cum adică?

— Nu mai face pe nevinovatul! Vreau să știe că nu sunt următoarea ta dramă sentimentală.

O expresie jignită i se așterne pe chip.

— Bine. Și ce anume ai vrea să le spun?

— Spune-le că suntem doar prieteni și că n-o să se întâmple niciodată nimic între noi, îi cer, fixându-mi pantofii, ca să nu vadă cât mă afectează aceste vorbe.

— Atât? întreabă sec.

Încuviințez strângând pătura mai tare în jurul umerilor.

— S-a făcut. Vino cu mine să-ți arăt camera ta.

Camera e micuță și se află la capătul unui coridor scurt, lângă baie. Are un pat imens, cu o cuvertură din petice, o fereastră îngustă prin care se vede pădurea și o noptieră pe care e o mănușă de baseball pe care Fitz probabil că nu a mai purtat-o de ani de zile. Mângâi cuvertura moale, încercând să-mi imaginez cum dormea Fitz aici când era copil și își petrecea verile jucându-se cu mingea de baseball și alergând printre pinii care înconjoară cabana.

— Nu vreau să-ți iau camera. Pot să dorm pe canapea, ori...

Îmi respinge comentariul cu o fluturare din mână.

— Oricum, nu aveam de gând să dorm aici.

Corect. Molly. Pe ea o voia în camera asta, dormind în cearșafurile lui. Sub pleoape mi se adună lacrimi, numai că de data asta nu de furie. Doar de umilință. Oare o să fiu vreodată în stare să-mi impun să nu-i mai permit băiatului ăstuia să mă dezamăgească?

Mă așez pe pat și-mi cuprind strâns trupul cu brațele în încercarea disperată de a nu mă dezagrega. E prea mult. Nu pot îndura. Am subestimat impactul pe care îl are asupra mea un Crăciun petrecut cu familia lui Fitz. Faptul că m-au confundat cu iubita lui, că dorm în patul lui, că undeva, pierdută în cabana asta, se află o scrisoare în care sunt menționate toate gândurile și sentimentele stânjenitoare pe care le-am avut în ultimii doi ani.

— Paige, șoptește Fitz.

Dintr-un pas e lângă mine pe pat, privindu-mă în ochi. Îmi desprind privirea dintr-a lui, de teamă că dacă se uită prea atent, îmi va desluși secretul.

— Orașe pe care vrei să le vizitezi, spune el.

— Fitz...

— În ordine alfabetică. Start!

Îmi ia mâna și o mângâie ușor, spulberându-mi ultimele sisteme de apărare.

— Amsterdam. Bangkok. Copenhaga. Dublin... El Paso?

Pufnește disprețuitor.

— E mai greu decât crezi! Mai ales când sunt... știi tu.

Arăt cu un gest către dezastrul care sunt.

Cu o mână îmi șterge o lacrimă de pe obraz, dar cu cealaltă mă ține în continuare de mână, cu degetele împletite cu ale mele.

— Mă atingi, spun, cu ochii ațintiți pe palmele lui aspre.

— Scuză-mă.

Îmi dă drumul la mână și se îndepărtează.

— Nu, nu mă deranjează. Doar că... nu prea făceai asta când erai cu Molly. Ori cu Ruby. Ori cu Ivy.

Mai erau și altele, dar astea trei au rezistat cel mai mult.

Tresare.

— Mi s-a părut corect să păstrez acest gen de separare.

— Păi, da, normal.

Îmi dreg glasul și îl lovesc cu pumnul în umăr. Mă privește cu o expresie prudentă, temându-se, probabil, că n-o să fiu în stare să funcționez ca o ființă umană normală.

Poate că are dreptate.

— Vrei să despachetezi cât mă duc eu să fac focul? mă întreabă.

Încuviințez și el pleacă, închizând ușa după el. Parcă e mai frig în cameră fără el.

Îmi pun un hanorac gros peste pulover și bag restul lucrurilor într-o comodă de cedru. Nu durează mult și, câteva minute mai târziu, mă duc în camera în care se află canapelele.

Fitz e ghemuit în fața șemineului, străduindu-se să aducă la viață o scânteie strălucitoare. Se apleacă în față și suflă ușurel în mica licărire, iar blândețea mișcărilor lui mă emoționează până la lacrimi. Pun pătura pe care mi-a dat-o înapoi pe canapea și urmăresc hipnotizată micile flăcărui care se aprind iute. În scurt timp, devin un foc viu, încălzind aerul din jur.

Se întoarce, deloc surprins să mă găsească acolo, privindu-l.

— Acum ce vrei să faci?

E o întrebare insignifiantă, dar deja mă simt vulnerabilă și rănită și expusă. Magic 8 nu are reguli propriu-zise, dar Clover m-a încurajat să folosesc aplicația de câte ori mă simt nesigură sau paralizată de nehotărâre. Tastesz întrebarea: Sunt pregătită să dau piept cu plutonul de execuție?

Bila se învâртеște.

— Ce-ai acolo?

Fitz întinde mâna după telefon, lungindu-și gâtul ca să vadă ecranul.

Îmi strâng telefonul la piept și scutur din cap.

Oftează, dar nu insistă.

Răspuns: Puțin probabil.

Mi se strânge stomacul. Ce sumbru! Mai încerc o dată.

Să mă duc sus?

Bila se învâртеște iar și de data asta sunt răsplătită cu un simplu Da. Asta îmi place. Mi-e ușor să urmez indicații clare.

— Hai, spun băgându-mi telefonul în buzunar.

Fitz stinge becul și rămânem amândoi scăldați în lumina calmă a focului.

— Ia-o tu înainte, mă îndeamnă el.

— Nu, e-n regulă.

Aștept să o ia pe scări în sus, ca un scut în fața lui Whit. Ezităm amândoi, fiecare așteptându-l pe celălalt să pornească pe scări. Începe să fie ridicol, așa că fac un pas înainte, dar exact atunci pornește și el. Scara întunecată e îngustă și, în timp ce pășim pe ea, mă lovesc ușor de Fitz cu brațele și coatele și soldurile, apoi țâșnesc iute în direcția opusă. Picioarele noastre calcă exact în același timp pe treapta de sus.

Fitz ridică privirea și face ochii mari. Mă uit și eu în aceeași direcție și aproape că mă împiedic când văd crenguța de vâsc proaspăt care atârna fix deasupra capetelor noastre.

DESTINUL UNU

23 decembrie, ora 17:38, Upper West Side,

Manhattan, New York

— Ce cauți aici?

— Relaxează-te. A trebuit să iau ceva ce uitasem aici.

Harrison închide cartea pe care o are în mână, folosindu-și arătătorul drept semn de carte.

Mă enervez. Nu suport să mi se spună să mă relaxez sau să mă calmez. Vorbele astea au întotdeauna efectul opus.

— Ești întins pe pat. Pe patul cu cearșafuri noi.

Iar aceasta e o cameră. O cameră dintr-un apartament. Vorbesc ca o nebună.

— De ce ești lungit pe patul cu cearșafuri noi dacă doar ai venit să iei „ceva ce uitaseși aici“?

— M-am luat cu altele.

Dă din umeri și se ridică în picioare.

— Mă scuzi. N-am vrut să te fac să te simți stânjenită în propria mea cameră.

Lacrimile îmi înțepă ochii când toate emoțiile acumulate în ultimele 48 de ore se prăbușesc deodată peste mine.

Cum am ajuns aici? În camera asta necunoscută, cu un băiat necunoscut, într-

un oraș necunoscut?

Mă înțepă stomacul — o nouă durere care înfloarește în trupul meu. Mi-am petrecut jumătate din viață simțind că mă sufoc în propriul meu orașel, dorința de ceva nou fiind atât de puternică și covârșitoare, că-mi vine să-mi sfâșii pielea cu unghiile ca să mă eliberez și să mă trezesc într-o altă viață. Și acum? Prăpastia fără fund care se deschide în sufletul meu tânjește după ceva familiar. Poate că până la urmă nu sunt făcută să fiu jurnalist de călătorii. Sunt doar de o oră în NYC și deja mi-e dor de turtă dulce caldă și de luminițe strălucitoare și de Fitz.

Mai ales de Fitz.

Întotdeauna de Fitz.

— Crezi că o s-o citească? întreabă Harrison atrăgându-mi din nou atenția asupra lui.

Îi analizez înfățișarea pe îndelete, pentru prima dată. Mă trezesc că îl descriu prin comparație cu Fitz, așa cum fac cu toată lumea. Diferențele dintre cei doi sar în ochi de la o poștă. Fitz e întruchiparea băiatului de aur, fermecător, perfect în toate: zâmbet degajat, păr ondulat și ochi albaștri, pătrunzători. Fitz are musculatură suplă, de jucător de baseball și o energie efervescentă care atrage atenția tuturor.

Harrison... nu e așa. Pe de altă parte, pe bune, cine mai e așa? În timp ce Fitz se vede de la o poștă că e genul de băiat ales în unanimitate regele balului, Harrison îmi pare genul de băiat prea șmecher ca să fie popular, dar într-un mod enervant, critic și superior. E mult mai înalt decât mine și probabil că are câțiva centimetri buni în plus și față de Fitz. Are ochii căprui-închis și un chip lung, cu multe unghiuri, ceea ce îi dă un aer gânditor, tenebros, care nu e tocmai respingător, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi.

— Poftim? întreb, complet buimăcită de întorsătura conversației.

— Tipul de la telefon. Crezi că o să citească scrisoarea?

Urăsc faptul că a tras cu urechea la conversația mea particulară. Că e convins că știe ceva despre mine. Îi conferă o poziție dominantă și mă face să mă simt insuportabil de tânără.

— Nu.

— Poate că ai dreptate. Dar am vorbit serios mai devreme. Nu e nevoie să o citească, oricum știe că ești leșinată după el.

— De ce ai... ce vrei să...? Ba nu sunt!

— Ba ești!

Ia alte trei cărți de pe noptieră — care e plină de teancuri de cărți în echilibru precar.

— I-ai scris o scrisoare în care-ți mărturiseai iubirea, apoi te-ai răzgândit. Dacă nu știa până acum, acum știe sigur.

— Nu știe. Mi-aș fi dat seama după voce.

— Atunci, se minte singur.

— Nici măcar nu mă cunoști. Pe el, nici atât.

— Petreceți mult timp împreună? Îl consideri cel mai bun prieten? spune sarcastic.

— Unul din ei, recunosc posac.

Harrison răspunde, zâmbind pieziș, ironic. Mă simt mărunță și penibilă.

— Atunci, știe. Nu are nevoie să citească porcăria aia de scrisoare siropoasă ca-n filme.

Face o scurtă pauză, apoi mă întreabă:

— Mă înșel?

Rânjește disprețuitor când vede că nu răspund.

În minte îmi năvălesc o mie de insulte, dar le înăbuș.

— Glumești?

Mă uit în sus, pe tavanul apartamentului întunecat.

— Pe bune, glumești, la naiba!?

— „La naiba...“. Ce dulce ești!

— Ieși afară!

— Din propria mea cameră?

— Te rog!

Vocea mi se frânge penibil și ochii mi se umplu de lacrimi.

— Te rog, lasă-mă-n pace!

— Da, bine, spune ducându-se la ușă. Îmi pare rău, am...

— Pleacă!

De cum iese, îmi scot ghetele și șosetele ca să mi se încălzească piciorul ud. Apoi mă arunc în pat și-mi îngrop fața în pernă, disperată. Nu așa trebuia să decurgă vacanța asta. Aveam planuri și o listă de bifat, speranțe și așteptări, or, până acum, cel mai palpitant lucru care mi s-a întâmplat a fost zăpada cu noroi. Trag adânc aer în piept și simt un iz picant. Probabil, șamponul lui Harrison. Mă ridic iute în capul oaselor și mă uit în jur.

Camera lui e mică și s-ar părea că tatăl lui nu a redat adevărata amploare a situației când a spus că e plină de cărți... sunt peste tot! Pe rafturi, stivuite în turnuri înalte pe podea, clădite în mormane înalte pe birou. Romane cu coperti cartonate și manuale și ediții ieftine, toate amestecate laolaltă. Mă las pe vine să studiez teancul de lângă pat. Autori clasici precum Joyce și Bukowski și Kerouac și McCarthy — genul de cărți despre care oamenii discută când vor să pară deștepți. Poate cărțile în sine nu sunt pretențioase, dar băieții care le idolatrizează sunt.

Bineînțeles.

Îmi cuprind trupul cu brațele, încercând cu disperare să găsesc ceva care să-mi distragă atenția de la oribila anxietate pe care o simt în plex, cu ghearele și colții

în măruntaiele mele. Îmi apăs pieptul cu palmele, încercând să-mi potolesc bubuitul inimii. Nu funcționează. Evident. Dacă mi-aș putea alunga nevrozele prin pura putere a voinței, nu aș mai fi așa de dusă cu capul.

Când încep să o iau razna, doar câteva lucruri au puterea de a mă calma. Primul... păi, primul e în celălalt capăt al țării, poate citindu-mi scrisoarea, poate îndrăgostindu-se de altcineva.

A doua metodă de calmare a creierului lui Paige e să coc ceva bun. Și în clipa asta, ideea unei tăvi de turtă dulce făcută în casă sună de-a dreptul minunat. Las geanta din mână și caut pe net cel mai apropiat supermarket. Mama spunea că familia Blair locuiește în Upper West Side, dar asta nu înseamnă nimic pentru mine acum, când mă uit la rețeaua de linii întretăiate de pe harta digitală. Sunt un dezastru în materie de orientare. Nu sunt în stare să-mi dau seama unde e nordul și unde e sudul în propriul meu orașel, darămite într-un loc așa de mare și haotic cum e New Yorkul. Din fericire, nici nu e nevoie. Telefonul meu folosește localizarea prin GPS și îmi iluminează o mică băcănie aflată puțin mai jos pe aceeași stradă. Fac o listă cu ingredientele de care am nevoie pentru turtă dulce și încă vreo câteva rețete, în caz că săptămâna asta o să fie așa de proastă cum mă tem că o să fie.

Acum nu mai trebuie decât să o conving pe mama să mă lase să plec. SDM scrie în mintea mea un scenariu extrem de detaliat.

Trebuie să fac turtă dulce de casă. Am nevoie de asta fiindcă procesul îmi calmează creierul și inima și mâinile și face totul un pic mai ușor de suportat. Am nevoie de asta fiindcă rețeta e un set de instrucțiuni foarte precise și, dacă le respect cu exactitate, la final voi avea o prăjitură perfectă. Am nevoie de asta fiindcă nimic nu e niciodată așa de ușor și simplu cum ar trebui să fie, nimic cu excepția patiseriei. Chiar pe strada asta e un mic magazin la doar câteva cvartale mai încolo. Pot să dau o fugă până acolo, să iau câteva ingrediente și să mă întorc imediat? Promit să nu vorbesc cu străini și nici să nu-mi scot bluza pentru bani.

Evident, nu spun nimic din toate astea. Îi spun că vreau să fac turtă dulce ca să le mulțumesc astfel gazdelor noastre. Dar adaug și partea cu scosul bluzei, iar mama și Tyson încep să râdă și mă alungă pe ușă afară.

Evadez din apartament și privirea mi-e atrasă imediat în sus, către clădirile care

se înalță amenințător de jur împrejur, și dincolo de ele, către cerul negru, fără stele. O pală de vânt rece șuieră prin coridorul îngust dintre clădirea lui Harrison și cea învecinată, trecând ca prin brânză prin hanoracul meu subțirel, potrivit pentru vremea din Arizona. Am un sentiment acut că orașul ăsta m-ar zdrobi și mi-ar seca sufletul dacă l-aș lăsa. Bag mâinile în buzunare și-mi trag gluga pe cap, hotărâtă să ajung la magazin și să mă întorc fără niciun incident.

Strada e mai aglomerată decât mă așteptam, mai ales pe vremea asta. Mă uit la telefon: sunt 40 C. Astfel de temperaturi în Gilbert alungă pe toată lumea în case, de unde repostează pe telefoane și calculatoare meme-uri despre iarna în Arizona: Noi punem sare în cocktailuri, nu pe trotuare! și E timpul să scoatem din dulap ținuta de iarnă! — text pus pe o poză cu un tip în sandale purtate cu șosete. Sunt pe atât de adevărate pe cât sunt de ridicole. OK, am priceput. E foarte cald în Arizona. Obişnuiți-vă odată cu ideea!

În ciuda celor 40 C pe care le simți până la os, străzile sunt pline și oamenii trec în grabă pe lângă mine fără să pară că mă văd. Dar nu cu ostilitate. Doar că fiecare e ocupat să-și rezolve propriile treburi, cu brațele pline de sacoșe sau cu lese sau cu copii mici și uneori cu toate trei. Privirea îmi rățăcește neconținut în sus fără să vreau și-mi lungesc gâtul ca să absorb priveliștea atât de nouă, însă trebuie să mă uit iar în jos, ca să nu mă ciocnesc de oameni. Dar odată ce fac asta, îmi dau seama că peste tot se văd semnele Crăciunului. La colț se vând brazi. Pe uși și stâlpii de iluminat atârnă ghirlande și coronițe, iar în vitrine sclipesc luminițe. Dispoziția mi se îmbunătățește simțitor.

Magazinul nu e departe și pe drum am grijă să ocolesc mai multe mormane de zăpadă murdară, împinse în rigolă sau pe lângă zidurile clădirilor. Mă adăpostesc în magazinul cald și mă învârt pe acolo până găsesc mirodeniile. Pun în coș scorțișoară și ghimbir măcinat, apoi drojdie. Nu găsesc sirop auriu de zahăr, așa că mă mulțumesc să-l înlocuiesc cu miere. Totul e mai scump decât acasă, dar mama mi-a dat cardul ei de credit și, dacă e să fiu blocată în casă toată săptămâna, măcar o să am un cuptor cald care să-mi țină companie.

La casă stau la rând după doi bărbați cu patine aruncate pe umăr. Mi se accelerează pulsul.

Să patinez în Central Park.

Primul punct de pe lista mea de dorințe. Mă aplec în față ca să prind frânturi de

conversație. Aud clar cuvântul parc. Sau să fi fost arc? Dar ce altceva puteau să facă cu patinele, cu două zile înainte de Crăciun?

Pleacă, și când ies din magazin, o iau amândoi la dreapta. Eu ajung la casă, iar bătrânul care-mi scanează cumpărăturile mormăie un „Bună“, dar altfel nu face conversație. Bun. Aștept cu ochii la ușă să termine, în timp ce mintea mea schițează un plan.

Ar trebui să mă duc și eu.

Acum.

Inima începe iar să-mi bată accelerat, dar de data asta de emoție. Plătesc alimentele cu cardul de la mama și ies din magazin cu inima bubuindu-mi în urechi: du-te du-te du-te.

Dar.

Mama a spus să nu fac așa ceva. Și dacă...

Nu.

Pun pe loc frână gândurilor pornite în direcția aceea stupidă și neproductivă și scot telefonul.

Să mă duc în Central Park?

Semnele sunt pozitive.

Înșfac sacoșa de plastic pe care a trebuit să o plătesc și ies în fugă. Apartamentul familiei Blair e la stânga, dar patinatorii au luat-o la dreapta și vreau să mă țin după ei. Am venit la New York să-mi schimb viața, să mă transform în altcineva. Mai curajos. Îmi doresc cu disperare să fiu genul de persoană care poate fi impulsivă și cutezătoare în inima New Yorkului.

O sun pe Clover și răspunde imediat.

— Salut, cosmopolito! Ce faci?

— Vreau să fac ceva cam nesăbuit, dar mi-e frică.

— Cât de nesăbuit?

— Vreau să vizitez Central Park.

— Asta nu e nesăbuință, e motivul pentru care te-ai dus la New York. Ai întrebat aplicația?

— Mda. Mi-a zis să mă duc.

— Atunci, du-te!

— Dar dacă...?

— Stop! Carpe diem! Trăiește clipa! Nu știi când o să mai ajungi în New York.

— Vreau să mă duc, dar nu cred că am puterea s-o fac.

— Gata cu cântăritul, gata cu gânditul. Fă ce spune aplicația!

Gata cu cântăritul. Gata cu gânditul. Închidem amândouă, și picioarele mele o iau la dreapta.

Gonesc pe stradă, ocolind oameni ieșiți la cumpărături și familii și câini, și am norocul să zăresc cuplul de patinatori coborând într-o gură de metrou, ținându-se de mână. Îi urmăresc fără să stau pe gânduri, plăcut surprinsă de creșterea temperaturii în subteran, dar mai puțin plăcut surprinsă de damful de metal și urină.

Bărbații pe care îi urmăresc intră într-un tren și dispar.

Opresc prima persoană pe care o văd — o fată cu nasul în telefon:

— Nu te supăra! De unde iau bilete?

— Cartelă MetroCard.

Face semn din cap către un automat din colț, fără să ridice ochii din telefon.

Stau la coadă, arzând de nerăbdare, cu sacoșa atârnată de încheietura mâinii. Durează câteva secunde, dar instrucțiunile sunt ușor de urmat și apăs butoanele, folosind din nou cardul mamei ca să plătesc. Când cartela mea albastră cu galben

iese din fanta automatului, nu-mi pot stăpâni un zâmbet larg. Mă întorc exact când se închid ușile și metroul cu patinatorii pleacă din stație.

Acum, ce fac?

Și asta e întrebarea magică, nu? Folosește aplicația. Astea-s regulile lui Clover.

Să mă întorc la apartamentul lui Harrison?

Chiar în timp ce tastez întrebarea, ceva din străfundurile mele protestează cu furie. Nu am venit până aici și nu mi-am cumpărat prima mea cartelă de metrou ca să mă întorc acasă. Așa că sunt incredibil de ușurată când aplicația Magic 8 spune Nu. Acum, că opțiunea nu mai e disponibilă, nu am de ales și urc în următorul tren. E aproape gol, dar rămân în picioare și mă țin de bara din mijloc, cum am văzut în filme.

Trenul huruie pe șine, iar eu sunt îmbătată de fantezia noului meu stil de viață metropolitan; mi-e mai ușor ca niciodată să intru în rolul eroinei dintr-o comedie romantică, cea care se întoarce acasă după o lungă zi la birou, când la celălalt capăt al vagonului gol zărește un băiat drăguț cufundat gânditor în lectura unei cărți. Nu. Lasă asta! Vagonul e aglomerat și ne ținem de aceeași bară, iar la o frână bruscă mă poticnesc și mă izbesc de el, iar conținutul poșetei mele se împrăștie peste tot (Ce? Toată lumea știe că eroinele de comedii romantice sunt groaznic de stângace!) și privirile ni se întâlnesc... și e Fitz.

În fiecare fantezie, în fiecare scenariu. E întotdeauna Fitz.

Stau cu urechea ciulită la difuzor, ca să aud cuvintele Central Park, numai că nu le aud. Abia după al patrulea vis detaliat cu ochii deschiși (în viitor, peste 10 ani, eu și Fitz ne împiedicăm unul de altul, eu cu un inel de logodnă urât pe mâna stângă, el cu cariera visurilor lui în liga profesionistă de baseball și nimeni care să-l aștepte acasă) încep să mă îngrijorez că m-am urcat în alt tren decât ar fi trebuit. Mă uit la harta de pe peretele metroului, dar fiindcă habar nu am unde sunt, sau unde mă duc, sau de unde vin, nu-mi spune absolut nimic. Imaginea rețelei de linii care traversează în toate direcțiile cel mai aglomerat oraș din lume mă face să mă simt mult mai neliniștită decât dacă nu era nicio hartă.

Revin la aplicație. Îmi spune să mă dau jos la prima și așa fac. Apoi ies de la metrou și o iau la dreapta, bazându-mă pe aplicație. Trec pe lângă un magazin de băuturi acoperit cu graffiti și evit un morman de rahat de câine. Nu mă opresc și

nu mă gândesc la asta. Continui să-mi mișc picioarele, la fel și degetele tastând mai repede decât pot să procesez ce se întâmplă. Mă cunosc suficient de bine ca să știu că în secunda în care mă opresc și dau cea mai mică atenție situației în care mă aflu, o să fac un atac de panică, singură, pe o stradă murdară, plină de chipuri morocănoase.

Îndoiala îmi dă fiori pe șira spinării. Dacă m-am înșelat în privința New Yorkului?

Merg așa mult timp. Prea mult. Trec nu de una, ci de două pizzerii. Sacoșa îmi taie încheietura mâinii și mă bate gândul să o abandonez pe trotuar, dar nu fac asta, crispându-mă de fiecare dată când se pocnește de coapsa mea. Dacă situația ar fi diferită, m-aș opri să admir fiecare cărămidă și clădire a acestui cartier, care-o fi el, în care am nimerit. Dar așa, e nevoie de toată energia ca să înăbuș frica tot mai mare, ce amenință să mă cuprindă. Dar la intersecția a două străzi întunecoase dintr-un loc în care nu am fost niciodată, mă cuprinde în întregime. Acum respir normal, în secunda următoare simt că mă sufoc.

Am fost foarte, foarte proastă.

Soarele trebuie să fi coborât aproape de orizontul invizibil, temperatura scade constant, iar bateria telefonului meu e la 9 la sută grad de încărcare.

Cu mâinile tremurându-mi așa de tare, încât aproape că scap telefonul, o sun pe mama.

— Alo? răspunde o voce masculină, străpungându-mi ființa cu încă o lamă fierbinte de panică.

— Unde-i mama?

— Scuze! Cu cine vorbesc? întreabă Harrison cu afectare.

— Dă-mi-o imediat pe mama la telefon! E important.

— Nu e aici. Părinții noștri au plecat la plimbare și se pare că maică-ta și-a uitat telefonul aici.

— A zis când se întoarce?

Urăsc să-mi aud vocea așa de ascuțită și disperată. Un bărbat corpulent se izbește de mine, azvârlindu-mă în spate, într-un morman ud și lipicios de zăpadă murdară. Sunt flească de la genunchi în jos și-mi vine să plâng.

— Nt!

Dacă nu aş fi așa de absorbită de panica mea, m-ar călca pe nervi răspunsul lui stupid.

— Îi transmiți un mesaj din partea mea?

— Sigur.

— Spune-i că am încercat să ajung în Central Park, dar m-am rătăcit și telefonul meu mai are, ăăă... — verific bateria — trei la sută baterie și e frig și nu știu unde sunt și nu-mi amintesc unde locuiești.

Îmi apăs ochii cu palma ca să-mi șterg lacrimile și inima îmi bubuie dureros de tare în piept.

— Du-te la cel mai apropiat colț și uită-te la indicatoarele cu numele străzilor.

— Bine. Ăăăă... sunt la intersecția străzilor Franklin și Lincoln.

— Asta e departe, pe lângă casa lui Julian. Cum ai ajuns în Brooklyn?

— Am mers mult cu metroul.

Înjură în barbă.

— Cred că e un Starbucks pe-acolo. Îl vezi?

Mă uit în jur și îl văd. Respir ceva mai ușurată.

— Mda.

Verific iar bateria. Doi la sută.

— Intră acolo. Ai bani?

— Am ceva...

— Comandă ceva ieftin, găsește un scaun și stai acolo. Nu te mișca din loc. Ai priceput?

— Da, dar cum...

— Vin cât pot de repede. Orice-ai face, să nu cumva să...

Telefonul moare. Îmi încheștez pe el degetele înghețate și încerc din răsuferință să nu o iau razna.

De parcă e după mine.

DESTINUL DOI

23 decembrie, ora 15:00, Williams, Arizona

Uitați care e faza cu Magic 8: sunt aproape sigură că încearcă să-mi distrugă viața. Din cauza întrebării puse de mine și a răspunsului regretabil primit de la aplicație, eu și Fitz suntem înghesuiți unul în altul pe o scară întunecoasă, sub o crenguță de vâsc.

Fiindcă... bineînțeles.

Fiindcă e clar că ziua asta nu era suficient de stresantă și fără momentul ăsta.

Fiindcă sunt în starea de spirit absolut perfectă ca să fac față faptului că pieptul lui se atinge de al meu de fiecare dată când respiră și genunchiul lui e lipit de coapsa mea — iată cuvinte pe care nu le-a rostit niciodată nicio fată. Nu în legătură cu Fitz Wilding.

— Știai că vâscul e otrăvitor? spun disperată.

O licărire amuzată se aprinde în ochii lui Fitz, pârjolindu-mă până-n străfunduri. Gura i se strâmbă într-un rânjel leneș care se lărgeste tot mai tare. Simt că urmează o glumă. Îl dau de gol ochii; sclipesc anticipând poanta.

I-o iau înainte.

— Spune cinci lucruri pe care le vezi în clipa asta!

Între deschide buzele. Mă uit la ele hipnotizată.

— Altele decât vâscul, adaug.

Închide gura, apoi zâmbește larg.

— Nu pot. E singurul lucru pe care-l văd. Sunt aproape sigur că e singurul lucru din toată afurisita asta de încăpere.

Îmi dau ochii peste cap. Replică tipică pentru Fitz când e pus pe flirtat.

Mă sprijin cu spatele de perete, creând iluzia unui spațiu între corpurile noastre. Dar asta e tot ce este: o iluzie. Fii romantică ndcă iată care e adevărul: jenant sau nu, apropierea de Fitz îmi incendiază simțurile și nu vreau să înceteze niciodată.

— Pe o scară de la unu la Jurnalul, cât de romantic e locul ăsta? întreb.

Fitz ridică din sprânceană.

— Nu vreau să mai cad în nicio capcană de-asta de comedie romantică stupidă, adaug eu ridicând privirea pieziș, către vâsc.

Rânjetul șmecher, leneș, al lui Fitz se ofilește, înlocuit de exasperare și ochi dați peste cap.

— Foarte romantic. De ce crezi că am invitat-o aici pe Molly?

Habar n-am cum să interpretez sfidarea din vocea lui. Se apleacă spre mine, cu buzele la un milimetru de urechea mea.

Inima mi se ridică în gât.

— Avem spectatori, șoptește el, trimițându-mi fiori prin tot corpul.

Ridic ochii spre încăperea principală la parter și obrajii îmi iau foc. Whit și copilul stau întinși pe burtă pe covorul alb, gros, de lângă brad, holbându-se la noi ostentativ, în timp ce Gray plimbă camioane de jucărie în sus și-n jos pe piciorul domnului Wilding.

— Ce-ar fi să așteptați până se culcă copiii ca să vă giugiuliți sub vâsc? glumește Whit ridicând sugestiv din sprâncene.

Fetița de lângă el scâncește și-și bagă toate degetele în gură.

— Nu e voie să plângi de Crăciun, Sienna! spune Whit luând-o în brațe și săltând-o în sus și-n jos.

— Nu o să fie vorba de niciun vâsc între mine și Paige, spune Fitz.

Eu i-am zis să le spună, dar doare ca și cum ar fi venit de la el.

— Nu subestima efectul cântecului „Santa Baby“! Pe mine mă pune întotdeauna într-o dispoziție amoroasă, așa-i iubito? strigă Whit către Meg, care pregătește cina în bucătărie cu mama ei.

Ea zâmbește și dă încet din cap, însă nu neagă.

Mă abțin să râd când Fitz se apucă de burtă și se preface că vomită. Apoi mă privește în ochi și vorbește tare, adresându-i-se lui Whit:

— Nu-ți face griji în privința noastră! Paige nu e absolut deloc interesată de mine la modul romantic. Nu-i așa, Paige?

Îmi simt obrajii așa de fierbinți, de parcă mi-am băgat capul în foc.

— Și oricum, peste cinci luni pleacă din Gilbert și se duce să cucerească lumea ca jurnalist de călătorii, așa că subiectul iese din discuție.

Fitz își ia în sfârșit ochii dintr-ai mei și eu mă țin de balustradă, simțindu-mă nesigură pe picioare.

— De când ai tu relații care durează cinci luni? întreabă Whit.

— Cu Molly a durat șapte! ripostează Fitz.

— Termină! spune Meg aruncând din bucătărie o chiflă în capul lui Whit.

Acesta o prinde și mușcă din ea.

— Mulțumesc, iubito!

Fitz se uită la mine.

— Mulțumită?

— Nu era nevoie să faci din asta un moment așa de penibil, șoptesc.

Familia lui se plictisește să mai urmărească bizara tensiune dintre noi și își vede

de treburi.

— Îmi pare rău, dar faptul că trebuie să explic familiei mele că n-o să fii niciodată interesată de mine e penibil.

— Ba nu, nu e!

— Normal că e. E ca și cum le-aș spune că nu-ți place înghețata. Dar am făcut-o. Pentru tine. Cu plăcere, spune strâmbându-se.

— Uaaaaau, spun încet, lungind cuvântul. Vanitatea ta e absolut uluitoare.

Îl pocnesc în umăr și mă duc pe una din canapelele de piele.

— Și ce legătură are cariera mea de jurnalist cu relația noastră? E jenant să vorbesc despre asta, spun făcându-mi de lucru cu marginile zdrențuite ale unei pături imense cadrilate.

— Ba nu, nu e. O să fii extraordinară când o să ieși în lumea reală. Și oricum, nu făceam decât să-mi avertizez familia să nu se atașeze prea tare de tine, spune încet.

Având în vedere zgomotul făcut de nepotul lui care se joacă pe podea și agitația din bucătărie, acum nu ne poate auzi nimeni.

— Da, sigur, spun dându-mi ochii peste cap.

După discursul lui Fitz mă simt tulburată, buimacă și enervată. Mă agăț de enervare, îmbrățișând sentimentul. Dacă reușesc să mă conving că Fitz mă enervează, poate reușesc să uit de toate celelalte lucruri care s-au întâmplat de când sunt aici.

Bine... e puțin probabil. Mai ales cu SDM și fluxul lui aproape constant de gânduri nedorite, oribile, din care majoritatea sunt despre idioata aia de scrisoare dispărută. Dar trebuie să încerc.

— Unchiu' Fitz!

Gray îi sare în spate și-l ia de gât cu brațele lui mici, cât pe ce să-l stranguleze. Fitz începe să râdă și îl răsuțește pe Gray, gâdilându-l pe burtică. După ce se iau

la trântă câteva clipe, se opresc și se apucă de plimbat mașinuțe în sus și-n jos pe piciorul domnului Wilding. Acesta tresare, se trezește, vede că băieții se joacă și adoarme la loc.

La început, când eu și Fitz ne-am împrietenit, așteptând să fim luați de pe trotuarul din fața școlii, eram fascinată de sora lui cu păr buclat, care apărea târziu în fiecare zi, cu zaruri pufoase atârând de oglinda retrovizoare și bancheta din spate plină de pahare goale de suc Polar Pop. Uneori mă prefăceam în mintea mea că era sora mea, că mai aveam pe cineva care se îngrijea de mine, în afară de părinții mei. Într-o zi, lui Jane i s-a făcut milă de mine și m-a adus la ei acasă să iau cina cu familia lor. Tot timpul mesei am stat cu ochii pe poza de familie din rama digitală, fascinată de surorile superbe, adulte, ale lui Fitz și de părinții lui, care erau mult mai vârstnici decât ai mei. Fitz mi-a povestit că părinților lui li s-a spus că nu aveau să aibă niciodată copii, așa că au adoptat trei fete în câțiva ani. Când mulți ani mai târziu, mama lui a rămas totuși însărcinată cu el, a fost un șoc total pentru toată lumea.

— Unde sunt celelalte surori ale tale? întreb.

— Jane e la muncă. Merge la facultate în Flagstaff și în vacanțe muncește tot acolo, la depoul căilor ferate. O s-o vedem mai târziu. Iar Darcy...

— Sper că nu aveți nimic împotrivă să luăm cina mai devreme, strigă doamna Wilding din bucătărie. Vrem să terminăm de mâncat mai repede, astfel încât copiii să prindă trenul.

— Ce tren?

— Expresul Polar. Ai să vezi.

Fitz îmi zâmbește în timp ce pregătește un complicat accident cu mașini pentru Gray. Mă duc în bucătărie și mă ofer să ajut. Meg îmi pune în brațe un teanc de farfurii și un mănunchi de tacâmuri și mă îndrumă către masa mare, rustică, cu bănci de-o parte și de alta.

— A văzut vreuna dintre voi o scrisoare cu numele lui Fitz scris pe ea? întreb, reușind de data asta să par nonșalantă.

— Unde era? întreabă doamna Wilding tăind roșii pentru salată.

— Nu știu. Crede că a lăsat-o pe blatul din bucătărie. Face parte din cadoul de Crăciun pentru el.

Oare sună cât de cât credibil? Am repetat pretextul de atâtea ori, că nu mai înseamnă nimic.

— Pun pariu că e pusă deoparte împreună cu restul cadourilor, spune Meg.

— Unde sunt cadourile?

— La Polul Nord, spune ea serioasă.

— Ăăăă...

Arată spre Gray, apoi duce degetul la gură.

— A, da. Corect.

Mă apropii mai mult și șoptesc:

— Nu, pe bune, unde sunt?

— În șifonierul din camera mamei și-a tatei, protejate de mânuțele drăgălașe, dar distructive ale lui Gray.

Mă întorc spre mama lui Fitz.

— Pot să caut în șifonier?

— Cadourile se scot în Ajun, după ce voi, copiii, vă duceți la culcare.

Cuvintele sună a decret, o explicație a Felului în Care se Fac Lucrurile la Noi. Am senzația că ar fi deplasat să o contrazic.

Încerc altă tactică:

— Super! Mi-ar plăcea la nebunie să-l ajut pe Moșul.

Meg începe să râdă.

— Mult succes! Nici pe mine nu mă lasă mama să văd cadourile înainte de

Crăciun.

— Dar, ăăă...

Mintea mi se golește. Care ar putea fi un pretext solid ca să iau înapoi scrisoarea, chiar în clipa asta, dacă se poate?

Îi arunc o privire lui Fitz, întrebându-mă dacă nu l-aș putea convinge să se furișeze la dulap ca s-o caute.

— Nici să nu te gândești, spune Meg, ghicindu-mi planul. Camera aia e mai bine păzită decât tezaurul din Fort Knox.

Atunci, asta e.

— Deci o să aștept până la Crăciun.

Doamna Wilding zâmbește amestecând salata, iar mie mi se face stomacul ghem de disperare. Mai sunt doar două zile până atunci..., dar cum să supraviețuiesc încă două zile de tortură?

Și, uite: știu că Clover m-a îndemnat să-l las pe Fitz să citească scrisoarea. Și zău că am cântărit posibilitatea. Preț de 10 minute bune, azi-dimineață, mi-am lăsat mintea să rătăcească pe tema asta — el citește scrisoarea, ignoră partea în care-i spun că-l urăsc, își dă seama că mă iubește și mă sărută sub mii de fulgi de zăpadă care cad blând peste noi.

Aproape în fiecare zi din anul care a trecut, eram convinsă că trebuia să-i spun adevărul lui Fitz. Când nu sunt cu el, nu-mi pot imagina nimic mai rău decât să continui să trăiesc această minciună atent construită, prefăcându-mă că nu-l iubesc nici pe jumătate din cât îl iubesc de fapt.

Și apoi îl văd. Îl zăresc prin mulțimea de la școală, sau îmi aruncă o privire complice când profesorul nostru de economie spune ceva jenant, iar atenția lui față de mine e ca un drog. Nici nu-mi pot imagina o senzație mai grozavă.

Telefonul îmi bâzâie în buzunar — mesaj de la Clover.

Cum e cu Magic 8?

A, chestia aia, Motivul pentru care sunt aici, și nu la New York.

Întrebarea despre scrisoare e exact genul de hotărâre pe care Clover și-ar dori să o las la latitudinea aplicației, dar sunt sigură sută la sută că nu sunt pregătită să primesc un răspuns.

Încă nu știu, îi scriu înapoi.

Vrei să vin acolo ca să-ți dau un șut în fund și să-ți bag mințile în cap?

— Ești pregătită de cina cu familia?

Fitz apare lângă umărul meu, cu ochii la ecranul telefonului.

Îl bag în buzunar și-i arunc o privire lui Whit.

— Nici pe departe.

— N-ai de ce să încerci să-i impresionezi, spune el.

Alt răspuns spontan, o a doua rană neintenționată. Sigur, nu trebuie să-i impresionez. Ce proastă sunt! Asta e o grijă rezervată strict iubitelor sau potențialelor iubite. Nimănui nu-i pasă de cea mai bună prietenă, în special de cea mai bună prietenă care categoric nu e interesată de o idilă.

Nu-i așa?

La cină stau între Fitz și Gray. Gray se foiește lângă mine pe bancă, bălăngănindu-și picioarele și lovindu-mă pe sub masă. Mi-e cam frică de el și de ciudățenia lui, specifică băieților, dar totodată, e drăgălaș. Mă uit cruciș la el și scot limba, ceea ce pare să-l încânte. Încerc apoi același lucru cu Sienna, dar reacționează cu un chițait de nemulțumire.

— Nu e vina ta, îmi spune Meg. A fost toată ziua cu fundu-n sus.

Whit îi întinde copilei o căniță, dar ea îl lovește peste mână.

— Nu știu dacă e bine s-o luăm în seara asta cu noi în Expresul Polar.

Whit își pune mâna pe fruntea Siennei.

— Nu mi se pare că are febră. Tu ce crezi?

Meg atinge gâtul bebelușului cu dosul mâinii.

— Nu e fierbinte, dar nu sunt sigură că o reziste în excursie, să fie cuminte până la capăt. Vreți voi biletele noastre? ne întreabă pe mine și pe Fitz.

— Bilete la ce? întreb.

— Stau eu acasă cu cea mică, spune doamna Wilding. Gray abia așteaptă să-l cunoască pe Moș Crăciun. Așa e, Gray?

— Moșu'! strigă Gray ridicând pumnii în aer.

— Dar Paige n-a fost niciodată și nu mai sunt bilete de luni de zile, se încruntă Meg.

— Nu-ți face griji pentru noi, îi spune Fitz soră-sii. Am altceva planificat.

— Da? întreb.

Îmi face cu ochiul, iar fericirea îmi trece prin vene sub formă de mici impulsuri electrice. Apoi înfulecă o chiflă din două îmbucături.

— Asta nu-i rea, dar ale tale sunt mai bune.

— Gătești? mă întreabă Meg.

— Da, îmi place foarte mult să fac pâine și dulciuri.

— Ai văzut Marele Concurs Britanic de Patiserie?

— *Datorită lui m-am apucat de copt!*

În zilele mele cele mai proaste, mă uitam fără pauză la sezoane întregi pe Netflix. Fiecare părticică din acel reality show îmi calma creierul haotic. După ce am văzut tot serialul de trei ori, am decis să încerc și eu să coc ceva. S-a dovedit a fi și mai relaxant decât să mă uit la emisiune.

— Ne place la nebunie emisiunea aia! Trebuie să ne arăți și nouă ce știi să faci, Molly, spune Whit.

— Whit! erupe un cor de proteste.

— Iartă-mă! Sunt praf când e vorba de nume și abia am reușit să-mi bag în cap numele Molly. Îmi pare rău, Paige.

Ridică din umeri, fără să pară încercat de cine știe ce părere de rău. Îl bănuiesc că o face ca să-l tachineze pe Fitz.

— Stai liniștit, Whitney, spun eu.

El clipește, și jur că toată lumea din încăperea își ține respirația.

Poate că m-am pripit. Fitz mi-a spus cât de tare își urăște Whit numele întreg. Deschid gura să-mi pun cenușă-n cap, când Meg izbucnește în hohote de râs epice, urmată imediat de restul familiei.

— Ți-ai meritat-o pe-asta cu vârf și îndesat, îi spune Meg lui Whit ștergându-și lacrimile de râs de pe față.

— Îmi place când cineva are curajul să se ia în gură cu tipul ăsta, spune domnul Wilding, bătându-și ginerele pe umăr.

În jurul mesei, toată lumea dă din cap aprobator. Fitz mă strânge de genunchi pe sub masă, cât pe ce să-mi dea palpitații.

Ușa casei se deschide și Darcy plutește înăuntru, arătând la fel de frumoasă și stilată ca în poze. Părul ei negru, lucios, e tuns într-un bob lung, asimetric, ale cărui capete îi mângâie claviculele. Nasul ei cârn și pomeții proeminenți sunt roșii de frig. Arată ca un șoricel delicat și elegant, din suita lui Moș Crăciun.

— Darcy, dragă! Ai ajuns!

Domnul Wilding sare în picioare să-și ajute copilul cel mai mare cu bagajele.

— Miroase delicios, mamă, spune Darcy scoțându-și hainele groase.

— Mă bucur că ai venit!

Doamna Wilding zâmbește, dar zâmbetul are o crispă nenaturală. Mă uit în jur și văd aceeași expresie pe chipurile lui Meg și Whit. Numai domnul Wilding și Fitz par sincer fericiți să o vadă.

— Paige! Ce mă bucur că ești aici!

Darcy îmi zâmbește cald, așezându-se la masă în fața mea. Fitz mi-a spus foarte multe despre tine.

Ridic întrebător o sprânceană către Fitz, dar el lasă capul în jos, evitându-mi privirea.

— Și eu mă bucur că te cunosc.

Îi întind castronul cu salată și, când îl ia, pe inelul cu diamant de pe mâna ei stângă cade lumina focului, făcându-l să strălucească orbitor.

— Ah! Felicitări pentru căsătorie! Fitz mi-a arătat o poză. Și tu și April arătați superb.

— Mulțumesc, spune Darcy strecurând o privire spre sora ei.

Meg se ridică clipind des, ca să-și alunge lacrimile din ochi.

— Mă scuzați. Mă întorc imediat.

Intră grăbită în baia de pe coridor. Toată lumea de la masă se încruntă, înțeleghătoare.

— Am zis ceva ce nu trebuia?

— Nu e vina ta. E prima dată după nuntă când Darcy vine acasă, explică Fitz.

— Dar a avut loc de Ziua Recunoștinței, nu? N-a trecut chiar așa de mult timp...

Doamna Wilding își tamponează ochii cu un șervet, iar Whit devine extrem de concentrat să taie lasagna în bucățele mici pentru Sienna.

— N-o băga în seamă pe soră-ta. Te iubește, dar acum e egoistă, îi spune domnul Wilding lui Darcy.

— Nu e corect..., începe să vorbească Whit.

Domnul și doamna Wilding îl întrerup în același timp, certându-se între ei.

Darcy se apleacă peste farfurie către mine:

— Eu și April ne-am căsătorit fără să spunem nimănui, deci nu ne-am invitat familiile. Meg nu m-a iertat pentru asta și nu prea pot s-o condamn.

— Aoleu! Îmi pare rău că am adus vorba. Fitz nu mi-a zis...

— Nu mi-am dat seama cât e de supărată, spune Fitz uitându-se încruntat spre ușa de la baie.

Ușa se deschide și Meg iese, cu pete roșii pe gât și pe piept. Încăperea se cufundă în tăcere când ni se alătură din nou la masă, și mă simt apăsată de povara responsabilității de a fi stricat atmosfera la cină. Iau exemplul celorlalți și ciugulesc în tăcere mâncarea din farfurie.

În stânga mea, Gray ia o gură imensă de lasagna și geme fericit.

— Mmmm. MMMMM. MMMMMMMMMMMMMMMMM!

Închide ochii și se lasă fericit pe spătar.

— Vreau și eu ce mănâncă el, spun serioasă.

Darcy începe să râdă și lovește masa cu palmele.

— E din Când Harry a cunoscut-o pe Sally, corect?

Încuviințez. Cu colțul ochiului îl văd pe Fitz cum clatină din cap zâmbind, iar conversația se transformă într-o dezbatere pasionată despre comedii romantice: care sunt bune, care sunt proaste și care sunt așa de proaste, încât sunt bune.

După un lung discurs virulent despre Amnezie cu surprize, un film vechi pe care Darcy îl numește „un favorit problematic“, Meg observă cât e ceasul și bate din palme.

— Ar trebui să pornim spre gară. Ești gata, Gray?

— Moșu’! chiuie iar Gray.

Are loc o mică agitație când lumea se ridică de la masă și fiecare își duce farfuria în bucătărie.

Mă uit la Fitz, care mă privește gânditor.

— Noi ce planuri avem?

Mă studiază, uitându-se pe rând la colanții mei, la hanorac și la ghetetele negre.

— Ai nevoie de haine mai călduroase. Fular, mănuși și o căciulă. Ghetetele sunt bune. Ne vedem în spatele casei într-un sfert de oră.

Îmi aruncă un zâmbet șiret, cu gropițe în obraji. E același zâmbet larg pe care mi l-a oferit înainte de a-mi arăta viscolul artificial pe care îl regizase pentru Ivy, pregătirile complicate făcute ca să-i ceară lui Priya să-i fie parteneră la balul de absolvire și barca pe care o închiriasse pentru Ruby.

E un zâmbet care de obicei înseamnă că plănuiește ceva și, pentru prima dată de când ne știm, planul e pentru mine. Apuc strâns banca pe care stau, nesigură că o să reușesc să trec cu bine prin această seară. Fitz ia de pe masă farfuria mea și pe a lui și le duce în bucătărie, apoi dispare pe ușa din spate, lăsându-mă singură cu Darcy.

— Cât de îngrijorată ar trebui să fiu? o întreb pe Darcy.

Ridică din sprânceana perfect pensată.

— Cu Fitz la cârmă? Foarte!

Un caleidoscop de fluturi îmi dansează în stomac. Totul e-n regulă, îmi spun, coborând la subsol ca să dau iama în rezerva de haine de iarnă pe care a lăsat-o doamna Wilding la mine în cameră.

Totul e-n regulă. Nu s-a schimbat nimic. Totul e exact la fel ca întotdeauna.

Repet aceste vorbe iar și iar, ca pe o mantră.

Totul e-n regulă. Nu s-a schimbat nimic. Totul e exact la fel ca întotdeauna.

SDM apare ca la comandă, cu mapa și creionul lui și cu cravata enervant de perfectă. Mincinoaso, șoptește el. Când e vorba să mă facă cineva să mă simt mizerabil, nimeni nu reușește mai bine decât propriul meu creier tâmpit.

Deasupra mea se aude hurea unui motor. Mă urc în picioare pe noptieră și mă ițesc pe ferestruica cu perdele. În câmpul meu vizual apar patru roți imense. Fitz stă pe un ATV, flexându-și mâinile ca să ambreieze motorul. Mi se usucă gâtul.

Totul e-n regulă. Nu s-a schimbat nimic. Totul e exact la fel ca întotdeauna.

Mai adaug ceva la mantră.

Ce poate să meargă prost?

SDM își drege glasul și începe să facă o listă cu răspunsuri.

DESTINUL UNU

23 decembrie, ora 19:45, Brooklyn (cică), New York

Orice-ai face, să nu cumva să...

Să nu cumva să ce, Harrison? SĂ NU CUMVA SĂ CE?

Posibilități:

— Să nu cumva să comanzi ciocolată caldă, fiindcă o să faci toxiinfecție alimentară.

— Să nu cumva să uiți să te asiguri înainte de a traversa strada, că o să te lovească mașinile.

— Să nu cumva să te aștepți să apar, fiindcă sunt prea ocupat să citesc Chaucer ca să-mi aduc aminte de tine.

Din moment ce telefonul meu e mort și nu pot să-i cer părerea, aștept să se oprească mașinile și traversez către Starbucks-ul luminat strălucitor. Când intru pe ușă, mă întâmpină un clinchet de zurgălăi și mă izbește în față un val de aer cald, parfumat cu aromă de cafea. După ce comand cea mai mică ciocolată caldă din meniu, mă așez lângă geam și privesc strada. Minteă îmi rătăcește către Fitz, așa cum face de obicei când mă găsesc în situații înfricoșătoare sau noi sau plictisitoare sau... de orice fel, ce să mai... Nu există situație pe care să nu o poată îmbunătăți un zâmbet sau o glumă de-ale lui Fitz Wilding și-mi doresc să-i pot da un mesaj ca să-l întreb dacă e zăpadă la cabană. Sau la câte comedii romantice s-a uitat cu surorile lui. Dacă îi e dor de mine. Dacă îi e dor de Molly. Să-i spun cât de grav o dau în bară. E prima mea zi în New York, și nu mă pot lăuda decât cu o criză în avion, încă una în apartament și o tentativă eșuată de a vedea Central Park. Ce mai încolo și-ncoace? Blogul de călătorii se umple de la

sine, practic!

Îmi atrage atenția un ciocănit puternic în vitrina cafenelei. Harrison e afară, cu mâinile înfundate în buzunarele paltonului lung, un fular înfășurat lejer în jurul gâtului și părul negru căzut în ochi. Se potrivește perfect cu mulțimea din jur, arătând de parcă se duce la seara de poezie de la vreo cafenea. Sunt așa de fericită să îl văd, că aproape că mi se înmoaie genunchii, și îi zâmbesc larg prin geam. În loc să-mi zâmbească și el, îmi face semn din cap să ies afară. Ridic un deget, ca să aștepte un minut, mai cumpăr o băutură și mă alătur lui în întinericul străzii.

— Mulțumesc că ai venit.

Îi dau băutura, bălăngănind sacoșa de cumpărături în cealaltă mână. Acum, că știu că nu sunt condamnată să-mi petrec noaptea rătăcind pe străzile metropolei cu șosetele ude, mă simt deodată mult mai bine.

Soarbe din pahar și strâmbă din nas.

— Ciocolată caldă?

— Nu e bună?

— Ba da, dar mă așteptam să fie cafea. Ciocolata caldă e... adorabilă.

Adorabilă. De parcă sunt vreo țărăncuță dintr-un orașel cu un singur semafor. Ce jenant!

— Deci până la urmă, cum ai ajuns aici? Întreabă după o lungă tăcere.

— Ei, știi tu...

— Tata spunea că te-ai dus până la magazin.

— M-am dus. Și după aceea am încercat să ajung în Central Park. Cred că am urcat în alt metrou.

— Deci e vina mea, să înțeleg? Fiindcă nu am vrut să te duc să patinezi?

Se uită la mine pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat.

— Adevărul doare, spun ridicând din umeri.

Harrison găsește fără probleme trenul care urmează să ne ducă înapoi în Manhattan și urcăm în el. Nu prea vorbim cât stăm unul lângă altul în metrou, ținându-ne fiecare de altă bară. Privirea îmi rătăcește către o reclamă la un nou film Hallmark, o comedie romantică de Crăciun, pe care nu mă îndoiesc că Fitz și surorile lui o să o vadă curând, dacă nu cumva au văzut-o deja. O dată în viața mea am vrut să fiu și eu ca fetele din filmele acelea: singură în New York, în căutarea aventurii. M-am prefăcut că aș putea fi o altă persoană, cu o altă viață, dar adevărul e că sunt o catastrofă de fată anxioasă, care a dus o viață protejată într-un orașel mic și care a dat un mare chix în prima ei zi în marele oraș. Sunt exact așa de adorabilă cum mă crede Harrison.

Mă vede că privesc lung, adâncită în gânduri, afișul filmului și ridică din sprânceană.

— Care-i problema ta cu filmele Hallmark? îl întreb.

— Glumești, nu?

— Fă-mi hatârul și răspunde-mi!

— În primul rând, nu există deloc diversitate în distribuție.

— Asta așa e.

— Pe lângă asta? zice și se scarpină în bărbie. Poveștile sunt toate la fel.

Mă enervez automat. Simt nevoia să-l apăr pe Fitz, în ciuda faptului că nu e aici și această conversație nu are, de fapt, legătură cu el.

— Dacă ai văzut destule astfel de filme romantice ca să faci asemenea generalizări grosiere despre ele, spune-mi, te rog, despre ce e vorba în această poveste reciclată?

— E despre, știi tu, băiatul bun care întâlnește o fată, băiatul bun care se îndrăgostește de fată, obstacole minore răsar în calea iubirii lor, băiatul bun cucerește fata. Mă scuzi că am așteptări mai mari de la arta cinematografică.

Mă gândesc la teancul de cărți de autori clasici de pe noptiera lui și-l etichetez

drept genul de băiat căruia îi plac doar lucrurile care îl fac să pară mișto sau deștept sau sofisticat.

— Pun pariu că alegerile tale cinematografice tind către filme exagerat de lungi, cu pretenții la Oscar. Genul de filme pline de nuanțe mohorâte și de depresie, îl tachinez.

Își dă ochii peste cap, dar îi surprind zâmbetul vag, din colțul gurii.

— Și până la urmă care e problema ta cu finalurile fericite? adaug.

Stomacul mi se agită într-un mod deloc neplăcut și nu mă pot abține să nu mă minunez de faptul că sunt în New York, schimbând replici istețe despre filme de dragoste cu un băiat care nu e băiatul meu.

— *În viața reală nu se întâmplă niciodată așa. Uită-te, de exemplu, la părinții mei. Se căsătoresc, mama îl înșală pe tata cu șeful ei, apoi el e diagnosticat cu o boală degenerativă a sistemului nervos central, cu șase săptămâni înainte de Crăciun. Arată-mi și mie filmul Hallmark care spune povestea asta.*

— Îmi pare rău..., zic punându-mi mâna pe brațul lui.

— Nu face asta! spune el tăios.

Îmi retrag mâna și, totodată, îmi stăpânesc impulsul de a mă purta frumos.

— Filmul de care vorbești? spun eu. Există, doar că într-un alt gen. Nu da vina pe filmele de dragoste că nu spun povestea vieții tale. Nu pentru asta există ele, nu de aceea sunt făcute și nu asta așteaptă fanii lor. Dar nu înseamnă că e o problemă cu filmul, ci cu așteptările tale.

Îmi aruncă o privire piezișă și coborâm din tren.

— Atunci, spune-le pe nume: filme fantastice.

— Nu întotdeauna.

Fitz e dovada vie a faptului că există băieți buni. El e tipul din film, chiar dacă nu sunt eu fata.

— Ba da, întotdeauna. Și cred că ești de acord cu mine.

— De ce?

Merg mai repede ca să țin pasul cu el, băgându-mi mâinile înghețate în buzunare.

— Dacă ai crede în iubirea adevărată și în fericiți-până-la-adânci-bătrâneți, nu ți-ar fi așa de frică să-l lași pe tip să citească scrisoarea aia jenantă în care-i faci declarația de dragoste. Însă așa, mergi pe o stradă murdară și înghețată, împreună cu un străin, practic. Și vrei să spui că eu sunt cel cinic?

— Faci cam multe presupuneri având în vedere că nu mă cunoști deloc. Ca să nu mai vorbim că te dai cam dur pentru unul care bocește după fosta iubită.

— Ți-e greu cu orientarea de felul tău sau doar în New York? spune evitând să răspundă la acuzația mea.

Dăm colțul și trecem pe lângă magazinul de unde am cumpărat ingrediente pentru pâine, cu multe ore în urmă. Nu insist.

— În orașul din care vin, nu prea avem transport în comun, îi spun.

După care, fiindcă nu am deloc instinct de supraviețuire, adaug:

— În plus, m-am luat după o aplicație.

— Ce aplicație?

— Nu știam unde să mă duc, așa că i-am cerut indicații.

Mă crispez când îmi aud vocea pițigăindu-se la final. Mă crispez și pentru că îi vorbesc despre asta.

— Google Maps? Am auzit de ea, spune sec.

— Nu e o aplicație pentru orientare, spun dându-mi ochii peste cap. E o...

Strâng buzele, regretând amarnic direcția conversației.

Se oprește brusc și se întoarce către mine.

— O ce?

— O aplicație de luat decizii.

Îmi aleg vorbele cu grijă și le rostesc lent, răspicat.

— Ce naiba e aia?

— Lasă! Mi-e frig. Hai să mergem!

Parcurgem restul drumului spre casă în liniște, deși e nevoie efectiv să mă tragă de lângă omul care vinde brazi la colțul străzii.

Când ajungem la apartament, tatăl lui și maică-mea își clătesc farfuriile din care au mâncat mâncare chinezească. Aroma puternică de kung pao mă face să-mi lase gura apă.

— Paige! Ce s-a întâmplat? Ești teafără?

Mama își pune farfuria în mașina de spălat vase, apoi traversează bucătăria și mă strânge tare la piept.

— Harrison i-a trimis un mesaj lui Tyson cum că ai fi ajuns prin Brooklyn. Te-am sunat de o sută de ori, dar mi-a intrat direct mesageria vocală.

Se trage înapoi și mă ține de braț, studiindu-mă.

— M-am răătăcit un pic, dar n-am pățit nimic.

— Sigur?

Se încruntă și îmi studiază fața, căutând probabil dăre de rimel sau alte semne de suferință.

— N-am nimic. Datorită lui Harrison, spun fără chef.

— Bine.

Mă îmbrățișează iar.

— Mulțumesc, Harrison. Iar tu, Paige, nu mai ieși niciodată singură. Ai înțeles?

Dau din cap confirmând.

Când îmi dă, în sfârșit, drumul, Tyson ne spune mie și lui Harrison să ne luăm de mâncare din ce au comandat, iar el și mama ies din încăpere, dându-mi iar senzația uluitoare că o să petrec foarte mult timp singură în această vacanță.

Ne punem în farfurii câte un morman de orez, carne de vacă și broccoli. Mă așez și bag în gură o îmbucătură imensă, savurând mâncarea caldă.

— Am vorbit serios când am spus ce i-am spus mamei, zic încet. Dacă nu erai tu, seara asta se putea sfârși dezastruos.

Ridic ochii din farfurie și îl văd pe Harrison că dă din umeri, neimpresionat de comentariu.

— Pe bune. Mulțumesc! adaug.

Se uită, în sfârșit, la mine și mă privește câteva clipe în ochi. Strâng furculița în mână, așteptând. Pregătindu-mă. În cele din urmă, expiră îndelung, înclină scurt din cap și își îndeasă în buzunar un pumn de prăjituri cu răvașe.

— Pa!

Sunt prea surprinsă ca să răspund. Nu că-mi imaginam că suntem deodată cei mai buni prieteni sau ceva similar, dar mi s-a părut că acolo, pe stradă, încheiaserăm un fel de armistițiu. Se pare că m-am înșelat. Se îndepărtează pe coridor, lăsându-mă singură în bucătăria întunecoasă și deprimantă, cu o farfurie imensă plină cu mâncare chinezească.

Măcar e gustoasă.

După ce mi-am luat cina, îmi clătesc farfuria, mă uit pe pozele pe care mi le-a trimis Fitz cât am fost plecată, le trimit repede mesaje lui și lui Clover ca să-i pun la curent cu evenimentele și scot ingredientele pentru turtă dulce. În fundul unui bufet găsesc un mixer și bat untul cu zahărul. Bâzâitul relaxant al mixerului mă liniștește. Îmi intru în ritm și, ca de obicei, cântăresc, torn și amestec, iar când turta dulce ajunge în cuptor, aproape că am reușit să mă conving că această călătorie nu e cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată.

— Bună dimineața la Moș Ajun! strigă mama întredeschizând ușa de la camera lui Harrison. Scoală-te! Fă duș! Pregătește-te de plecare!

— Credeam că o să vrei să stai în casă.

Mă ridic în capul oaselor mijindu-mi ochii, deranjată de lumina difuză a dimineții, care se strecoară prin obloane.

— Azi, nu! Ești tare dulce că ești înțelegătoare cu situația lui Tyson, dar ne petrecem ziua amândouă. Adu-ți lista la micul dejun și punem la cale un plan.

Mă împleticesc pe hol, încă afectată de schimbarea de fus orar și pe jumătate adormită, și împing ușa de la baie, unde-l găsesc pe Harrison spălându-se pe dinți. E gol de la brâu în sus și pantalonii strâmți de jerse sunt lăsați pe șolduri.

— Vai, n-am vrut...

Își dă părul ud după ureche și scuipă în chiuvetă, apoi se dă mai încolo să-mi facă loc în fața chiuvetei.

— Nicio problemă. Vrei să te speli pe dinți?

Încuviințez, fiindcă așa e, trebuie să mă spăl pe dinți, dar și pentru că n-am de gând să spun cu voce tare că trebuie să fac și pipi, să fac duș, să mă dau cu deodorant, să mă pieptăn și, în general, să mă transform din zombie în ființă umană.

Baia nu e spațioasă și, înghesuiți unul în altul în fața chiuvetei, încerc din răputeri să nu mă uit deloc la Harrison, dar singura alternativă e oglinda aburită și privirea îmi tot rătăcește de la propria mea reflexie la abdominalii lui surprinzător de bine definiți. Nu m-aș fi așteptat ca un șoarece de bibliotecă înalt și subțire să aibă mușchi abdominali așa de lucrați.

Revelația asta îmi stârnește reacții tulburătoare.

— La ce te uiți? rânjește Harrison.

Îmi smulg privirea de pe pieptul lui, cu obrazii arzând.

— Ce reprezintă tatuajul? întreb făcând un gest către însemnele făcute cu

cerneală neagră deasupra inimii lui.

E un model complex, linii încolăcite, dar nu mă uit suficient de mult cât să descifrez vreo formă sau vreun simbol.

— O chestie, spune enervant Harrison.

Își clătește gura ultima dată și trece prin spatele meu, atingându-mă, ca să iasă din baie.

— Ce sens are să-ți faci un tatuaj dacă nu vrei să vorbești despre el? spun, trântind periuța pe lavoar ceva mai tare decât intenționez.

— Îmi amintește cine sunt, îmi răspunde el.

Răspunsul lui e la fel de criptic și de enervant ca de obicei, dar am un puternic sentiment că s-ar putea să fie cel mai revelator lucru pe care mi l-a spus vreodată.

Când ies din baie, spălată și îmbrăcată, Harrison nu se zărește pe nimeni, ceea ce-mi convine. Ultimul lucru de care am nevoie e să fiu iar surprinsă holbându-mă la pieptul lui. Mama și Tyson mănâncă așezați la masă și îmi pun și eu o farfurie cu clătite și ouă-jumări.

— Ai adus lista? mă întreabă mama împingând spre mine o sticlă de sirop de arțar.

Încuviințez și netezesc lista cu palma pe masă, lângă farfurie.

— Câte obiective crezi că putem bifa într-o zi?

— Nu prea știu. Tyson, cât durează să ajungi din Central Park la Rockefeller Center?

— Nu-mi spuneți că vizitați cele mai banale și aglomerate două atracții turistice din oraș, în Ajun de Crăciun, spune Harrison intrând în bucătărie.

Acopăr hârtia cu palma, dar îi atrage atenția imediat.

— Nu-i o idee bună? întreabă mama.

- O să fie înghesuială, spune Tyson punându-și în farfurie încă o clătită.
- Nu ne deranjează aglomerația, zice mama aruncându-mi un zâmbet. Am venit ca să savurăm experiența completă a Crăciunului la New York.
- Perfect! Mergem împreună, spune Tyson, iar Harrison își dă ochii peste cap.
- Ești sigur că te simți în stare? întreabă mama.
- Categoric! Harrison, ia niște mâncare la tine și pregătește-ți patinele. Le ducem pe fete în Central Park.

Ce să vezi? Central Park e jenant de aproape de apartamentul lui Harrison. În sensul că nu e nevoie de niciun metrou. În sensul că dacă m-aș fi întors la 90 de grade și aș fi mers drept înainte, aș fi nimerit direct în parc.

Încerc să nu mă las afectată de descoperirea asta.

- Este așa cum ți-ai imaginat? întreabă Harrison cu mutră serioasă când ajungem în fața enormului ring alb, strălucitor.

Terenul din jurul nostru e presărat cu pini bogați și cu crengi golașe, iar deasupra vârfurilor copacilor clădiri imense se înalță peste parc. Mă îndrăgostesc pe loc de acest loc. Aerul miroase a nucșoară și cuișoare, ca cea mai delicioasă pâine pe care am făcut-o vreodată.

- E mult mai frumos, șoptesc plină de adorație și respirația mi se transformă în norișori de abur rece.

Când îți dorești ceva așa de tare cum îmi doresc eu să călătoresc, pericolul este că e foarte posibil ca realitatea să nu se ridice la înălțimea așteptărilor. Din clipa în care am aterizat cu o zi în urmă la New York, am fost cuprinsă de o îndoială ciudată, care mi s-a strecurat în inimă și a crescut cu fiecare clipă, șoptindu-mi la ureche că New Yorkul nu e orașul magic la care visez de ani de zile. Ieri, orașul mi s-a părut murdar și rece și străin și m-am simțit copleșită de regret. Regret că am venit aici, da. Dar și regret că mi-am legat toate speranțele și visurile de ideea de ceva complet necunoscut pentru mine.

Ieri m-am înșelat. Ceea ce înseamnă că în fiecare zi care s-a scurs înainte de ziua de ieri am avut dreptate. Acest iaz înghețat din mijlocul unei metropole aglomerate, arătând exact ca o scenă dintr-unul din filmele de Crăciun pe care le urăște Harrison, este absolut incredibil. Dintr-o cu totul altă lume. În lumea asta, mă simt altfel, nu de parcă sunt condamnată să-mi trăiesc toată viața în orașul în care m-am născut, uitându-mă cum cel mai bun prieten al meu se tot îndrăgostește și îi trece de fiecare dată, dar niciodată nu se îndrăgostește de mine.

— Vii? îl întreb pe Harrison.

Are patinele atârinate pe umăr, dar se așază pe o bancă, cu spatele la iaz, și scoate o carte.

— Normal că nu, răspund în locul lui. De ce să trăiești bucuria Crăciunului, când poți să citești ceva plicticos și greu?

Ridică spre mine volumul gros, ca să-mi arate coperta, cu un dragon pe ea. O umbră de zâmbet îi joacă pe buze, dar nu spune nimic. Mă aplec să mă uit mai bine și văd două personaje care călăresc fiara. Băiatul e în față, pe locul care presupun că e dedicat celui care conduce dragonul, iar fata e în spatele lui, ținând în mână o sabie cât se poate de înspăimântătoare.

— Aham...

OK, poate nu e așa plicticoasă cum am presupus.

— Ei, atunci distracție plăcută la lectură!

— Distracție plăcută la patinaj!

Pășesc pe gheață clătinându-mă și zâmbesc când îmi aduc aminte de anul în care eu și Clover am devenit profund interesate de Olimpiada de Iarnă. L-am pus pe Fitz să ne ridice în aer pe rând și să facă pe partenerul nostru la patinaj artistic. M-a scăpat și, când l-am lovit cu capul în gură, unul din incisivii lui mi-a tăiat fruntea și am rămas cu o mică cicatrice deasupra sprâncenei drepte. A fost singura dată când gura lui a fost așa de aproape de fața mea și a fost exact opusul unui moment romantic.

Eu și mama avansăm poticnit pe gheață împreună, în timp ce Tyson dă ture în

jurul nostru.

— Cum de ești așa de bun? suspină mama apucându-mă de mâini, și cât pe ce să cădem una peste alta.

Arunc o privire către Harrison să văd dacă ne urmărește, dar se uită concentrat la un labrador auriu mare, care și-a pus capul la el în poală. Îl scarpină după ureche și Harrison începe să râdă când câinele îl linge pe față.

— Ai uitat că am jucat hochei ani de zile? întreabă Tyson.

— Da, am uitat, confirmă mama în timp ce ne recăpătăm echilibrul.

— Hai să te-ajut!

O ia de mână pe mama și o conduce cu grijă în jurul ringului.

Mai dau singură două ture de ring, savurând muzica veselă de Crăciun și imaginea cuplurilor care se țin de mână. E tentant să-mi plâng singură de milă, dar adevărul este că totul e festiv și fermecător, iar aerul proaspăt și rece îmi umple plămânii ca o vrajă pătrunzătoare. Tyson o lasă pe mama pe marginea ringului și pornește singur, patinând în viteză pe lângă mine. Mă pregătesc să-l ovaționez, când se prăbușește, apucându-și genunchiul cu mâinile. Eu și mama ne repezim spre el, iar Harrison traversează în goană ringul și ajunge la el înaintea noastră.

Tyson geme puțin de durere, dar nu pare să se fi lovit prea rău.

— Tată! Ești rănit?

— Doar în orgoliu, zâmbește Tyson, fără ca zâmbetul să i se reflecte și în privire.

— Tată!

— *N-am nimic. Doar un cârcel la picior, nu-ți face griji pentru mine, spune Tyson fluturând din mână ca să alunge îngrijorarea fiului lui.*

Lui Harrison îi pică fața.

— Eram sigur că e o idee tâmpită. Hai acasă!

Întinde mâna să-l ajute pe tatăl lui să se ridice, dar Tyson i-o dă la o parte și se ridică singur.

— Ți-am spus că n-am nimic. Sunt...

Face un pas și se poticnește iar, dar de data asta o apucă pe mama de mână ca să se sprijine.

— O să mă duc acasă să mă odihnesc.

— Vin cu tine, insistă Harrison.

— Nu, spune scurt tatăl lui, ieșind de pe ring.

Se așază cu grijă pe o bancă și își dezleagă șireturile patinelor.

— Nu te las să te duci singur acasă pe jos. Ești...

— N-am nimic, Harry. Stai bosumflat în casă de două săptămâni, iar acum ai ieșit în sfârșit la aer curat. O să stai aici să te bucuri de ziua asta cu Paige și Tilly.

Tilly? Matildei Collins nu i-a mai spus nimeni Tilly de... când s-a născut, din câte știu eu.

— Termină cu prostiile! Vin cu tine; copiii pot să rămână să se distreze, spune mama. Ești de acord, Paige?

— Da, sigur.

Scoate portofelul și îmi dă două bancnote de 20 de dolari și cardul de credit.

— Să nu vii acasă până nu ai văzut tot ce e pe lista aia. Și stai cu Harrison ca să nu te rătăcești iar.

— Și tu la fel, Harry, spune Tyson.

Eu mormăi aprobator, Harrison dă să protesteze, dar două minute mai târziu suntem singuri, împreună, în Central Park, în inima acestuia.

— Dă-mi lista, oftează el.

— Nt! ridic din umeri.

— Îmi fac griji pentru tata, fiindcă îi place să facă pe durul și pe invincibilul, dar știu că nu e. Dă-mi lista ca să terminăm odată!

Sprâncenele îi sunt unite de încruntare și stresul e întipărit pe fiecare trăsătură. Mă mai înmoi puțin când îl văd așa și îi dau lista.

Se uită rapid pe ea și încruntarea i se accentuează.

— Bun. Începem cu bradul. Ești gata?

Mi se strânge stomacul. Fii mai curajoasă! Fii altfel! Dar ziua de ieri a decurs tare prost și încă nu am pic de încredere în mine.

Mă întorc să mă feresc de privirea lui și întreb aplicația. Cât se învârte bila, inima dă să-mi iasă din piept și nu știu care aș vrea să fie răspunsul.

Da.

Da, mă duc cu băiatul ăsta pe care nu l-am mai văzut de 11 ani. Da, mă duc să văd New Yorkul. Da, am eșuat o dată, iar asta e șansa mea să încerc din nou.

— Sigur.

Mă prefac că sunt la fel de indiferentă ca el și-i răspund și eu cu o ridicare din umeri, în ciuda sentimentului prevestitor care mă face să simt un nod în stomac.

DESTINUL DOI

23 decembrie, ora 17:30, Williams, Arizona

Posibile dezastre care s-ar putea întâmpla dacă urc în spatele ATV-ului lui Fitz:

- Intră într-un brad și murim.
- Se ciocnește de tren și murim.
- Îi înconjur corpul cu brațele ca să nu cad din mers, iar contactul îmi provoacă un stop cardiac precoce.
- Cumva, nu știu cum, Fitz își dă seama că am fost îndrăgostită lulea de el în ultimii doi ani și viața mea, așa cum am știut-o până acum, ia sfârșit.

Aceste gânduri și încă vreo duzină îmi gonesc prin minte în timp ce urc treptele de la demisol și deschid ușa din spate. Un val de aer înghețat mă izbește și inima îmi stă în loc.

Dar nu din cauza frigului.

Îmi stă inima fiindcă Fitz a fost făcut să stea pe un ATV la -1°C , iar eu nu sunt pregătită pentru asta. Câteva bucle de păr șaten îi ies de sub căciulă, iar obrajii îi sunt de un roz perfect. Probabil că nu s-a bărbierit azi-dimineață, fiindcă pe maxilar i-a apărut o ușoară umbră de barbă. Ceea ce are un efect periculos asupra mea. Când a devenit cel mai bun prieten al meu un tip care trebuie să se bărbierească zilnic?

N-a fost niciodată așa de dureros, frustrant, stupid de atrăgător. Se ridică-n șaua ATV-ului și trupul îi vibrează de energie. E o versiune a lui Fitz care seamănă cu cea de pe terenul de baseball, doar că e amplificată de 1 000 de ori.

Mă fixează cu aceeași privire intensă și entuziasmată pe care o avea în casă și care înseamnă că pune ceva la cale, iar gropițele din obraji vor frânge 1 000 de inimi, până o să-și dea seama că a frânt-o și pe a mea. Am așteptat această clipă ani și luni și zile și ore și secunde și eternități.

Motiv pentru care urăsc vorbele care-mi ies din gură:

— Nu merg!

Se dezumflă de parcă cineva i-a scos din priză generatorul care-l alimentează.

— Nu-mi face asta din nou!

Deschid gura să protestez, dar nu scot niciun sunet. Are dreptate. I-am mai întors o dată spatele.

A fost odată ca niciodată, când Fitz m-a invitat în oraș, dându-mi întâlnire.

A fost odată ca niciodată, când eu am stricat tot.

Era sfârșitul clasei a zecea, Fitz și Ivy de-abia se despărțiseră, iar afară era cumplit de cald. Era genul de căldură care te face să-ți vină să te întinzi gol pușcă în fața unui ventilator industrial și să nu te mai miști de-acolo. Era genul de căldură care ți se lipește de oase și te apasă până când de-abia mai poți respira.

Și era de-abia luna mai.

— Am nevoie urgent de încă un viscol.

Mi-am sorbit repede înghețata topită, înainte să apuce să picure pe trambulină.

— Putem intra în casă. Avem aer condiționat. Am auzit numai lucruri bune despre invenția asta. S-ar putea să prindă la public, a glumit Fitz.

— Și să risc să mă trezesc cu unul din scenariile lui Jane în brațe? Nu, mersi.

Sora lui Fitz, care visa să devină dramaturg, venise deja acasă în vacanța de vară și îi plăcea să ne oblige să-i citim creațiile cu voce tare.

Fitz și-a pus mâna streășină la ochi ca să se apere de soare.

— Tot ce vreau să spun e că sunt locuri mai plăcute unde putem să pierdem vremea decât pe trambulina asta neagră, care atrage căldura.

— E prea cald ca să mă mișc.

Mă întorc pe burtă și îmi lipesc obrazul de pânza caldă. Fitz încă își acoperea ochii cu brațul, ceea ce însemna că puteam să-l privesc îndelung, fără să mă simt rușinată sau vinovată, două emoții pe care le simțisem din plin în ultimul timp. Rușinată fiindcă eram îndrăgostită de cel mai bun prieten al meu (și speram să nu observe). Vinovată fiindcă el era cu altcineva.

Dar îi dăduse papucii lui Ivy luna trecută, iar eu eram plină de sentimente neclare legate de acest eveniment.

Fitz și-a lăsat brațul jos și a mijit ochii în lumina orbitoare a soarelui. Când a întors capul către mine, avea fruntea udă de transpirație. Anul trecut, asta m-ar fi dezgustat. Acum a trebuit să rezist impulsului de a mă trage mai aproape de el. Când devenisem așa de obsedată?

— Știi că dacă aș putea invoca un viscol pentru tine în clipa asta aș face-o, da? spune el pocnind din degete.

Ah, da. Atunci.

Fluturii din stomacul meu au început să danseze, dar nu aveam încredere în ei. Fitz nu-mi dăduse niciodată nici cel mai mic motiv să cred că mă vedea altfel decât ca pe o prietenă.

— Nu-ți irosi superputerile pe mine. Așteaptă să apară următoarea fată pe care o să trebuiască s-o impresionezi.

— Dacă spui tu...

S-a sprijinit în brațe și s-a ridicat în picioare.

— E prea cald. Hai înăuntru!

— Nu! Vino înapoi!

Mi-am pus talpa pe glezna lui ca să-l opresc, fără să-mi pese că cerșeam cu disperare atenția lui. În casă trebuia să-l împart cu sora lui sau cu mobilul lui, sau cu unul din cele 100 de lucruri care-i puteau distra atenția. Aici eram doar noi doi.

Fitz a zâmbit și s-a lungit la loc pe trambulină, așa de aproape de mine, încât brațul lui era lipit de al meu.

— Vrei să mergi cu mine la balul de sfârșit de an? m-a întrebat.

— Poftim?!

M-am întors și chipul lui era așa de aproape de al meu, că am tresărit. Nu eram pregătită pentru genele sau gropițele acelea, ori pentru felul în care mi s-au îmbujorat obrajii când m-a privit în ochi. Într-o singură clipită, creierul meu hiperactiv a trecut de la zero la 100 de kilometri la oră. De ce m-ar întreba așa ceva? Ce vrea să însemne? E o întâlnire? O să mă ia de acasă cu mașina lui? O să mă ia de mână? O să-mi plătească el biletul de intrare?

— *Adică, vrei să zici... o să... împreună...*

— Vin să te iau și mergem împreună. Doar noi doi anul ăsta. Fără Clover, fără băieții din echipă. Cum îți sună asta?

— Sună bine.

Mi-am ferit chipul ca să-mi ascund zâmbetul larg. Aveam degetele lipicioase de ciocolată, o trambulină fierbinte sub mine, soarele arzător deasupra și o întâlnire cu cel mai bun prieten al meu.

Ahaaaaa! mi-am dat brusc seama.

Deci așa arată fericirea.

Dar dacă fericirea înseamnă degete lipicioase și soare, atunci panica înseamnă pizza unsuroasă și miros înțepător de oă.

— Nu pot să mă duc, am spus a doua zi, când Fitz urma să apară din clipă în clipă ca să mă ia.

— Ba da! Poți!

Clover a pus capacul la sticlă cu oja și s-a aplecat să-mi sufle pe unghiile de la picioare ca să se usuce oja. Breteaua costumului ei negru de baie a alunecat de sub rochia vaporosă și i-a căzut pe umăr. Se anunțase încă o noapte caldă și la balul de sfârșit de an erau întotdeauna tobogane cu apă și cuve imense cu apă în care cădeai când cineva arunca cu mingi la țintă.

Dimineață mă simțeam bine. Oarecum. Să zicem că bine. Nu mă simțeam oribil, asta vreau să zic. Până să vină Clover ca să mă ajute să mă pregătesc, în mine se schimbaseră ceva. Nu era o schimbare așa de mare încât să se vadă din afară, dar suficientă ca să-mi dea sentimentul că tot universul meu era dat peste cap. Anxietatea pe care mi-o dădea senzația de anormalitate avea la bază zeci de frustrări. Mersul la cumpărături cu mama ca să-mi iau costum de baie. O notă proastă la teza de la engleză. Înscrierea la materiile din anul trei și toate alegerile legate de asta.

— Nu mă simt prea bine.

— Mda. Ești foarte convingătoare, spune ea.

— Nu, pe bune, mă doare stomacul. Nu cred că mă pot duce.

M-am sprijinit de pat, cu picioarele întinse în față, pe covor, ca să se usuce oja. Nu mințeam. Chiar mă durea stomacul. Dar i-am ascuns lui Clover faptul că o luam razna la gândul că mergeam la bal cu Fitz. Ceea ce era o tâmpenie, fiindcă tot cu el fusesem și cu un an în urmă. Mă rog, cu el și cu Clover. Ne dusese mama lui și ne întâlniserăm acolo cu băieții din echipa lui. Dar! Personajele principale erau aceleași. Eu și el... și două cornete de înghețată.

Clover s-a așezat cu spatele lipit de fereastră și m-a privit încruntată.

— Care-i problema?

— Totul! Absolut totul.

Am început să pigulesc volănașul de la tivul rochiei pe care o îmbrăcasem. Toată înfățișarea mea mă dădea de gol, de la oja proaspăt aplicată pe unghiile de la picioare, până la cea mai feminină și amplă rochie a mea. Era o rochie înflorată, cu umerii goi, care scotea la iveală bretelele costumului meu de baie. Greșeala

vădită era că depusesem atâta efort pentru o prostie de ieșire la bal cu Fitz. Când seara avea să nu se ridice la înălțimea așteptărilor mele nerealiste, aveam să vin acasă și să plâng câte două minute pentru fiecare minut petrecut ca să mă pregătesc. Până în acest moment, e vorba de multiple ore de plâns în hohote.

— Se va duce totul de râpă.

— Cum?

Dar dacă eu cred că e o întâlnire și el își dă seama cât de greșit am interpretat situația și totul între noi devine inconfortabil și jenant? Sau dacă e o întâlnire și nu merge bine? Sau dacă merge bine, dar apoi, după câteva luni, îmi dă papucii cum i-a făcut lui Ivy, și nu mai suntem nici măcar prieteni?

În loc să-i explic ce varză era în capul meu, am ridicat din umeri.

— Nu știu. Dar știu că așa va fi.

— Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Un dezastru natural.

— Suntem în Gilbert. Nu avem tornade, nici uragane, nici incendii forestiere, nici inundații.

— Ba, uneori avem inundații, am contracarat. În timpul sezonului musonic.

Clover a ridicat mâna și a tras jaluzelele. Nu era fir de nor pe cer.

— Atunci, o bombă nucleară.

— Ești groaznică!

Aerul a fost spintecat de hurelul puternic al unui motor.

— El e!

Am înșfăcat-o de mână pe Clover și am tras-o la podea, lângă mine.

— Ce faci?

— Mă ascund!

Camera mea dă în fața casei, unde camioneta lui Fitz aștepta cu motorul pornit, lângă bordură.

— Nu poți să-l ignori! a șoptit Clover.

— Nu-l ignor. Anulez întâlnirea.

Clover mi-a smuls telefonul din mână.

— E oribil! Nu poți să-i dai papucii!

— Poate să se distreze cu echipa. N-o să se supere.

— Știi că preferă să fie cu tine, nu cu băieții. Când e cu ei, trebuie să joace rolul de seducător nepăsător. Cu tine, poate fi romanticul naiv.

Vorbele ei au zgândărit un loc deja dureros din inima mea, dar eram hotărâtă.

— Nu vreau să mă duc.

— Mincinoaso!

Îmi doream cu disperare să mă uit pe fereastră. Oare Fitz îmi scria un mesaj? Se îndrepta spre ușă? Se întreba dacă n-ar fi mai bine să apese accelerația și s-o taie de-aici înainte ca relația noastră să fie dată peste cap?

— Bine! Vreau să mă duc, dar nu pot. Nu am cum.

Am întins mâna după telefon și mi l-a pus în palmă oftând adânc.

Mi-e rău și n-o să pot ieși cu tine în seara asta. Iartă-mă.

Durerea ascuțită din stomac mi s-a atenuat. Ușurare instantanee.

În fața ferestrei mele s-a lăsat liniștea pentru un întreg minut, după care urletul unui motor a sfâșiat văzduhul și inima mea. Regret instantaneu.

— Cum rămâne, Collins? mă readuce Fitz în prezent, privindu-mă cu precauție.

Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva dăduse și el o raită pe poteca amintirilor.

Și faza e că nu sunt tâmpită. Știu că planul ăsta fusese pregătit pentru Molly. Dar cu ecoul vechilor regrete şuierând prin brazi, nu-mi pasă. Nu caut un pretext ca să mă iau la ceartă și să mă întorc în casă, doar ca să stau toată noaptea cu ochii în tavan, regretând că am mai ratat o seară petrecută cu Fitz. Nu-mi doresc altceva decât să mă urc în spatele lui, pe ATV.

Așa că asta fac.

Mă așez în spatele lui și-mi dau seama pe loc că toate regulile mele legate de atingere sunt irelevante aici. Practic, îl ating peste tot — am picioarele lipite de ale lui și pieptul la câțiva centimetri de spatele lui. Pare să-mi înțeleagă ezitarea, fiindcă mă ia de mână și îmi înfășoară strâns brațul în jurul taliei lui.

— Așa, mă instruiește. Cât de strâns poți.

Îl cuprind la fel și cu brațul stâng și mă trag mai aproape, ajungând cu trupul lipit de al lui. Un fior de emoție îmi trece prin trup. Cu o lovitură de călcâi a lui Fitz, ATV-ul se trezește la viață și, după ce trecem prin pădure, intrăm în oraș. Trecem pe lângă magazine de prost-gust și restaurante luminate cald, iar din cauza vântului mușcător mă ustură obrazii, iar părul îmi șfichiuite nebunește în toate direcțiile. Îl folosesc pe Fitz drept pavăză și-mi îngrop fața în ceafa lui. Mă învăluie parfumul lui cu iz de lemn și sunt așa de îmbătată de el, că alunec fără să vreau în visare. Ciudat e că visul cu ochii deschiși e identic cu realitatea mea actuală, cu o singură excepție notabilă.

În visul meu, el vrea să fiu aici și nu sunt doar un substitut pentru fosta lui prietenă sau o modalitate de a-și abate atenția de la faptul că el are inima frântă. Strâng pleoapele ca să-mi înăbuș durerea că sunt îndrăgostită de un băiat care e așa de aproape de mine și totuși așa de sfâșietor de intangibil.

Fitz încetinește ATV-ul ca să oprească în fața depoului feroviar plin de lume. Lângă linia ferată se află o combinație de restaurant și magazin de cadouri și o structură lungă și îngustă. Numeroase familii intră și ies din clădire, pozându-se în fața luminițelor de Crăciun viu colorate și alergând după copii. Fitz îmi explică faptul că în câteva minute o să sosească un tren „magic“, care o să-i transporte pe pasageri la Polul Nord. Descalacă de pe ATV și-mi întinde mâna să

mă ajute să mă dau și eu jos.

— Nu pot. Cred că m-am congelat în poziția asta, îi spun printre dinții care-mi clănțane de frig.

Începe să râdă, îmi ia mâinile și începe să le frece, readucându-mi-le la viață.

— Și? Care-i verdictul după cina cu familia mea?

— A fost... intens.

— Așa de rău?

— Nu! Deloc. Dar nu sunt obișnuită cu copii și plânsete și dezbateri pe tema meritelor comediilor romantice vechi. A fost prea mult pentru mine — dar într-un mod foarte plăcut. M-am simțit ca într-un cămin adevărat. Ca într-unul din filmele tale.

— Filmele mele. Fetele mele. Știi că de fapt nu îmi aparțin, da?

— Când iubești tu ceva, păi iubești. De parcă tot restul lumii nici n-ar trebui să-și mai bată capul să placă acel lucru, fiindcă nimeni n-o să fie capabil să-l iubească nici pe jumătate cât tine. Te abandonezi cu totul pasiunii pentru un lucru și acel lucru devine cumva al tău. Ești neînfricat.

Se încruntă.

— Și asta e ceva rău?

— Nu. E ceea ce-mi place cel mai mult la tine, îi mărturisesc.

Inima îmi bubuie dureros în piept. Nu am mai rostit niciodată acele cuvinte. Sunt periculos de aproape de adevăr, de tot ce i-am spus în scrisoarea aia nenorocită.

— Bine că mi-am amintit! Meg crede că s-ar putea ca scrisoarea să fie în dulapul mamei tale, la un loc cu toate darurile de Crăciun.

— Aha. Mda, posibil.

Își aruncă privirea peste umărul meu, concentrându-se la ceva ce eu nu pot vedea.

— Unde crezi că ai lăsat-o? Și nu ți se pare ciudat că a luat-o?

— Îmi pare rău, spune ridicând din umeri. Nu știu.

Minte. Pot să pun pariu pe fiecare oraș de pe peretele meu de la vest. Dar nu știu de ce minte. Preț de o clipă de panică incandescentă, mă tem că a citit scrisoarea și că tot acest scenariu elaborat e modul lui de a mă respinge cu blândețe, de a-mi menaja sentimentele.

— Mai ții minte în clasa a noua, când am avut atacul ăla de panică în laboratorul de fizică, după oră?

— Da, normal, spune Fitz uitându-se, în sfârșit, în ochii mei.

— Și eu eram așa de speriată că m-a văzut toată lumea luând-o razna, încât m-ai tras în clasa goală a domnului Irwin și ai insistat că n-a observat nimeni.

Fitz încuviințează, așteptând să continui.

— Dar mă văzuseră Darren Weatherby și prietenii lui. Au făcut mișto de mine tot restul anului, prefăcându-se că leșină și dându-și ochii peste cap, cu dosul palmei pe frunte.

— De ce nu mi-ai spus? Întreabă, gata să facă moarte de om.

— De ce m-ai mințit?

Oftează.

— N-am vrut să te simți și mai prost.

— Exact! Aici e buba!

Pun palma pe pieptul lui și mă răzgândesc imediat.

— Nu e nevoie să mă menajezi. Niciodată.

Mă sfredelește cu privirea și sunt coplesită de o frenetică nevoie de a înțelege ce se întâmplă în mintea lui.

— Mi se pare corect, oftează el în cele din urmă.

Aștept să recunoască faptul că a citit scrisoarea. Nu o face. Sunt paranoică.

În depărtare se aude şuierul unei locomotive.

— Trebuie să mergem, spune.

Ne urcăm amândoi pe ATV. Răsucește cheia pornind vehiculul și o ia paralel cu șinele, exact când trece vâjâind pe lângă noi un tren lung cu aburi. Fitz ne duce departe de lumini și de zgomot și de oameni, în munții reci și întunecați ai deșertului.

— Unde mergem? strig ca să acopăr zgomotul motorului.

În loc de răspuns, mă strânge iute de picior, deasupra genunchiului, cerându-mi să am răbdare. Să am încredere.

Călătoria e dură și șocantă. Îmi amorțesc toate extremitățile și întunericul ascunde tot ce e în jur. Închid ochii și aleg să mă concentrez la faptul că sunt aici, prezentă în acest moment și încerc să aleg vorbele cu care aș descrie Williams, Arizona, dacă aș avea cariera de jurnalist de călătorii pe care susțin că mi-o doresc.

Frig.

Uau! Genial, Paige! Iarna e frig. Dați-mi, vă rog, Premiul Pulitzer de pe acum.

Slăbesc cu regret strânsoarea în jurul trupului lui Fitz și mă îndrept de spate, lăsând vântul să-mi biciuie fața.

Asta e. Asta am așteptat. Nu e New York, dar nici nu e nevoie să fie. Visul de a călători la New York nu a avut nicio-dată legătură cu orașul propriu-zis. Nu prea. A fost visul de a trăi ceva nou, de a părăsi bula protectoare a singurului oraș pe care l-am cunoscut în viața mea.

Încerc să invoc cuvintele care să exprime ce simt când sunt aici, în acest loc, cu acest băiat.

Sunt vie.

Degetele de la mâini și de la picioare mă dor îngrozitor, dar mă simt vie într-un

fel în care nu-mi amintesc să mă fi simțit poate niciodată în viața mea.

Fitz oprește într-un mic târg de Crăciun, cu case bidimensionale și magazine pline de luminițe colorate. Cobor poticnindu-mă și înaintez în acest simulacru de tărâm de basm hibernal, până ajung în centru, unde Moș Crăciun stă într-o sanie imensă și joacă poker cu câțiva spiriduși.

— Salut, Mike! spune Fitz dând din cap.

Moșul îi răspunde la fel, apoi iese din joc, punând cărțile pe masă cu fața în jos, gest însoțit de un potop de înjurături.

— Bun venit la Polul Nord!

Fitz își bagă mâinile în buzunare și mă urmărește cu ochi sclipitori.

Nu spun nimic câteva secunde, admirând profilul munților de dincolo de sat.

— Ei? Cum ți se pare? întrebă trăgând nerăbdător de marginea căciulii.

— Mi se pare...

Inspir adânc, căutând zadarnic cuvintele care să descrie vibrația caldă pe care o simt în piept. Munții din deșert și cerul negru sunt superbe, e drept, dar eu nu-mi pot lua ochii de la băiatul care m-a adus aici.

— Mi se pare mai frumos decât toate pozele de pe peretele meu la un loc.

— Oho! Asta da, laudă!

Trenul şuieră tare undeva, la distanță, și Fitz mă ia de mână.

— Trebuie să ne ascundem.

Mă trage după magazinul cu dulciuri. Trag cu ochiul de după fațadă și văd cum trenul trece încet pe lângă sat, cu numeroase chipuri de copii lipite de ferestre.

Mă întorc să-l întreb cât o să stea cei mici și sunt surprinsă să văd mici puncte albe pe umerii lui.

— Ția sunt cumva...?

Îl privesc uimită.

— Fulgi de zăpadă, șoptește el.

— Te-ai ținut de cuvânt!

Îmi dau capul pe spate și scot limba ca un copil de șase ani. Când mă uit iar la Fitz, văd cum fulgi de zăpadă i se lipesc de gene. Mă străbate un dor chinuitor, care-mi spulberă orice urmă de rațiune.

Mă reped și-l strâng tare în brațe.

— Mulțumesc!

Mă strânge și el, mai mult timp, mai tare și mai bine ca niciodată. Când îmi dă drumul îi văd zâmbetul larg, gata să i se topească de pe chip. Tresare ușor, de parcă l-am surprins făcând ceva ce voia să ascundă.

— Trebuie să plecăm.

Trece pe lângă mine, atingându-mă în treacăt, și o ia cu pași mari spre ATV. Fac eforturi să mă țin după el și tălpile îmi alunecă pe pietrele netede.

— Stai! Te-am supărat cu ceva?

Îmi alunecă piciorul și-mi sucesc glezna. Mă prăbușesc și mă lovesc rău cu genunchiul de un bolovan.

— Au!

Mă rostogolesc pe-o parte ținându-mă și de gleznă și de genunchiul însângerat.

Într-o secundă, Fitz e lângă mine și se încruntă când vede sângele.

— Poți să stai în picioare?

Îmi întinde mâna și mă ridică cu grijă. Încerc să-mi las greutatea pe piciorul rănit, dar glezna protestează zvâcnind dureros.

— Nu știu. Mă doare, şuier printre dinți.

— Pot să... o să te... stai calmă, da? spune și mă ridică în brațe.

Simt forța mâinilor lui și parcă o ceață îmi învăluie creierul.

— Ce faci?

— Ți-am spus să stai calmă, Collins.

Ha! Sigur. Chipul lui e la câțiva centimetri de al meu și trebuie să mă prefac că sunt calmă? Presupun că trebuie să fiu la fel de calmă și în privința faptului că ne-am strâns în brațe mai îndelung ca niciodată și apoi s-a îndepărtat în viteză de mine. Hm... N-am absolut niciun motiv să-mi pierd calmul. Privirea mi se oprește pe colanții rupți și ceața de pe creier devine și mai densă.

— Îmi curge mult sânge!

— O să fii OK.

Mă așază cu grijă pe ATV și pornim înapoi, către gară. Simt că vrea să meargă mai repede, dar fiecare hop și denivelare mă fac să scâncesc de durere. În ritmul ăsta, ajungem după tren. Oprește lângă vagonul J și ne uităm cum se revarsă din el puhoiaie de oameni. Îmi apăs genunchiul cu palma, dar stomacul meu protestează la simpla atingere a sângelui mult, cald și alunecos. Când trenul e gol, Fitz îmi întinde mâna și cobor cu atenție de pe vehicul. Tot mă mai doare glezna, dar sprijinită de mâna lui Fitz, care mă ține ferm, reușesc să-mi las greutatea pe el și să ajung șchiopătând până la treptele trenului.

— Cum te simți? Ai amețea? mă întreabă el.

Colanții îmi sunt plini de sânge și acum îmi curge spre șosetă.

— Mi se cam învârte capul, mărturisesc.

Fitz înjură în barbă.

Sinceră să fiu, starea mea e cauzată pe jumătate de pierderea de sânge și pe jumătate de faptul că Fitz m-a atins în seara asta mai mult decât în tot anul trecut la un loc.

— În vagonul ăsta lucrează Jane. Sigur are o trusă de prim ajutor, ca să curățăm

un pic rana înainte să mergem acasă, îmi explică el urcând în tren.

— Salut, surioară. Ne trebuie o trusă de prim ajutor.

Sora lui în vârstă de 23 de ani își ridică privirea spre noi. Adoptată, ca și surorile ei mai mari, Jane e jumătate portorică și jumătate albă. Părul ei negru, lung și creț e înghesuit sub un coif de bucătar și peste haine poartă un șorț. Lasă din mână mătura și scoate de undeva din spatele vagonului o trusă de prim ajutor.

— Aoleu! Ce baltă de sânge! Cum se simte? Ce să-i fac?

— Caută niște cârje. Și-a luxat glezna.

— Nu am nevoie de cârje, spun după plecarea lui Jane.

— Știu. Dar voiam s-o trimit de aici. Își pierde capul în momente de criză. Tinde să intre în panică.

Mă așez pe o banchetă și Fitz pe cea din fața mea, pe cealaltă parte a culoarului. Îmi ia piciorul și îl pune cu grijă în poală la el. Colanții mei groși, negri sunt rupți, iar el îi rupe și mai mult ca să pună câteva feșe sterile pe rană, apăsând ca să oprească hemoragia. Face totul cu o expresie foarte concentrată și serioasă.

După un minut, ridică feșele și studiază tăietura.

— Să știi că de fiecare dată când ești cât pe ce să te sinucizi, mai că-mi explodează inima.

Întoarce către mine brățara de fitness ca să văd vârful apărut brusc pe graficul de monitorizare a pulsului. Nu prea știu ce să înțeleg din asta.

— Sângerarea aproape că s-a oprit.

Pune pe față un sul de tifon și-mi bandajează strâns genunchiul. O face cu mișcări iuți și sigure, cu mâini ferme. I le privesc admirativ, în timp ce el își face treaba. Sunt așa de mari! Și puternice. Și bătorite. Mă aștept ca atingerea lui să fie aspră și stângace, dar mâinile lui sunt insuportabil de blânde.

— O să curăț rana când ajungem la cabană, dar până atunci, asta ar trebui să fie suficient, spune în timp ce mă pansează.

Îmi dau ochii peste cap.

— Cred că sunt în stare să-mi curăț singură rana.

— Hai, Paige! Fă-mi și mie hatârul ăsta!

— Corect. Am uitat de partea asta a trucului tău cu cavalerismul.

Fitz pufnește, vădit deranjat de caracterizarea pe care i-am făcut-o.

— E grozav de fermecătoare. Înțeleg perfect de ce o aplici. Normal că toate fetele se îndrăgostesc de cavalerul care le bandajează genunchiul, îl iau eu peste picior.

— Tu crezi că de-aia fac toate chestiile astea romantice? Ca să vrăjesc fetele?

— Evident!

— Ei, bine, te înșeli.

— Atunci de ce?

— Dacă-ți spun, o să mă consideri un măgar și mai mare decât mă crezi deja.

Îmi evită privirea și se concentrează să lipească cu leucoplast capătul fâșiei de tifon.

— Stai așa! Nu cred că ești măgar.

Ridică privirea și... ups. În ochii lui e o adevărată furtună.

— Poate că nu, dar de când am ajuns aici, ceva parcă s-a schimbat între noi și nu-mi dau seama dacă ești supărată sau... e altceva.

Termină cu bandajul și-și pune ușor palma pe genunchiul meu, periculos de aproape de coapsă. Văzând că nu și-o ia de acolo, mi se taie respirația. Îmi prinde privirea și rămânem așa, privindu-ne în ochi așa de mult timp, încât momentul capătă o nouă încărcătură.

— Nu-mi spune că nu simți și tu!

Mâna îi alunecă în sus, pe coapsa mea, doar vreo doi-trei centimetri. Înghit în sec și văd cum i se dilată pupilele, ochii devenindu-i de-a dreptul negri. Am așteptat toată viața să fiu privită așa.

Nu.

Am așteptat toată viața să fiu privită așa de băiatul ăsta.

Se apleacă peste culoar, către mine, respirând rapid și întretăiat, dar se oprește brusc. Dacă e să se întâmple în sfârșit, trebuie să fac și eu o mișcare și să îl întâmpin la jumătatea drumului.

Nu cred că pot.

Acum două zile, Fitz o săruta pe Molly.

Dar acum nu mai e cazul.

Mai contează câte prietene a avut și de ce? Ce înseamnă că se apleacă spre mine acum? Ce înseamnă că are obiceiul să se lase luat de val în momente romantice?

Încep să o iau razna.

Îmi caută privirea și pe chip i se așterne înțelegerea. Îmi pune cu grijă piciorul pe podea și se trage la marginea banchetei de tren. Îmi ia ambele mâini într-ale lui și mă privește drept în ochi.

— Caută curcubeul.

Inima stă să-mi plesnească de dragul lui. Știe întotdeauna exact ce îmi trebuie și îl iubesc pentru asta.

Îl iubesc.

Bineînțeles că îl iubesc. Îl iubesc de atâta timp, că nici nu-mi mai amintesc cum e să exist într-o lume în care nu sunt îndrăgostită de Fitz Wilding. Și atunci de ce mă port de parcă sunt pusă în fața unei alegeri dificile?

— Banchetele sunt roșii, spun, fără să-mi iau ochii de la el. Părul tău e castaniu... Ochii tăi sunt de un albastru-cenușiu perfect.

Își stăpânește un zâmbet.

— Țsta nu e curcubeul.

— Nu-mi pasă.

Mă aplec spre el.

DESTINUL UNU

24 decembrie, ora 11:30, Manhattan, New York

— Prima oprire, bradul de Crăciun, momeală pentru turiști. Pe-aici!

Harrison arată către aleea pavată care se îndepărtează de patinoar și eu mă grăbesc să țin pasul cu mersul lui rapid. Ajungem la o răscruce și o ia la dreapta fără ezitare. Îmi lungesc gâtul ca să mă uit la stânga, întrebându-mă ce o fi la capătul acelei poteci. Partea din mine care e ahtiată după călătorii își dorește cu disperare să încetinească și să admire felul în care se întrezăresc printre crengile goale și răsucite siluetele clădirilor profilate pe cer, sau senzația aproape mitică pe care ți-o dă parcul — prea frumos ca să existe într-o metropolă așa de aglomerată, dar e clar că Harrison se grăbește prea tare să scape de corvoadă, ca să pot face asta. Fac cât de multe poze pot cu telefonul, îi trimit câteva și lui Fitz și-mi promit să mă întorc ca să explorez mai pe îndelete înainte să plec acasă.

Ieșim mult prea repede din parc și îmi atrage atenția o trăsură cu cal. E albă, are băncuțe din catifea roșie și acoperiș roșu, retractabil. Vizitiul poartă costum negru și joben și tot ansamblul e așa de ridicol, că trebuie să mă plimb imediat cu el. Întind brațul și îl opresc pe Harrison din mersul lui agitat.

— Putem să ne plimbăm cu trăsura?

— Nu.

— Hai, măi! Nu m-am plimbat niciodată!

— N-ai să vezi!

— Pun pariu că nici tu nu te-ai plimbat, nu-i așa?

Inspiră profund pe nas.

— Bine. Dar numai dacă mai tăiem un punct de pe lista ta.

Îmi mușc buza și netezesc lista făcută sul, pe care încă o strâng în pumn. La ce sunt dispusă să renunț pentru o plimbare cu trăsura prin Central Park?

— Îți sugerez să o lași baltă cu vitrinele gătite pentru Crăciun. Sunt doar chestii ciudate, de fițe, în magazine în care niciunul dintre noi nu și-ar permite să-și facă vreodată cumpărăturile.

— Mda, poate.

Scot telefonul din buzunar și deschid Magic 8, întorcându-mă cu spatele, să nu vadă Harrison ecranul.

Să schimb vitrinele festive pe o plimbare cu trăsura?

Nu e momentul să-ți dau răspunsul.

— Alo! Mergem sau nu? strigă Harrison.

E cu un picior pe treapta trăsurii, așteptând să iau o hotărâre.

— Bine. Sărim peste vitrinele de la Bergdorf.

Bag în buzunar telefonul și lista și mă urc lângă Harrison, pe bancheta trăsurii.

— Ai făcut o alegere înțeleaptă.

Dă din cap aprobator, iar vizitiul ne zâmbește cu subînțeleș.

— Unde ai vrea să-ți duci domnița? întreabă șiret.

— Nu e...

— Nu sunt...

— Nu suntem...

Vorbim unul peste altul, încercând frenetic să îl corectăm, dar nu cred că pricepe prea bine, fiindcă atunci când Harrison îi spune să ne „plimbe pe-aici, pe unde-o fi“, vizitiul își ridică puțin pălăria cu un aer ciudat de îngâmfat.

— „Plimbă-ne pe-aici, pe unde-o fi“... Ce romantic! spun dându-mi ochii peste cap.

Harrison pare cuprins de panică.

— Ce-ți veni să spui așa ceva?

— Las-o baltă! A fost o glumă proastă.

Mă ghemuiesc în colțul trăsurii, cât mai departe de Harrison.

Calul ne trage după el înapoi în parc. Clop-clop-clop-ul copitelor pe pavaj este o alternativă plăcută la tăcerea tensionată dintre mine și Harrison. Las capul pe spate și privirea mi-e atrasă de cerul nesfârșit și de copacii înalți. Trecem pe un podeț frumos, din piatră, și nu-mi pot stăpâni un oftat ușor. Fitz ar muri de fericire să vadă această situație plină de romantism, dar și de dramă.

— Ce face tipul? întreabă Harrison înțepat.

— Poftim? Nu știu.

— Mă lași? Ai strâns telefonul în mână toată dimineața și de fiecare dată când vorbesc cu tine sau te întreb ceva îmi întorci spatele ca să te uiți în telefon.

— Nu vorbesc cu tipul. Folosesc aplicația aia de luat decizii despre care ți-am spus.

Încrucșez brațele, încântată de posibilitatea de a-i arăta că se înșală.

— A, da?

Chipul i se luminează, interesat, acum, că subiectul nu mai e Fitz.

— Vorbești serios?

Își întinde brațul pe spătarul banchetei, în spatele meu.

— Mă tem că da.

— Ce variabile ai introdus? Ce factori ia în calcul? E un fel de tehnologie de tip Inteligență Artificială? Cum funcționează?

— Funcționează exact ca o bilă de-aia cu răspunsuri, Magic 8. Fiindcă asta și e.

— Glumești.

— Ba nu.

— Uau! Asta e... Uau! dă el din cap.

— Da, cred că ăsta e cuvântul — uau! spun și mă simt extrem de stânjenită. Dar nu e nevoie să vorbim despre asta.

Acceptă acest lucru. Vreo 10 secunde. Când deschide iar gura, mă aștept să mă ia la mișto, dar cuvintele lui mă iau prin surprindere.

— Anul trecut am mers cu fosta mea prietenă să patinăm în parc. De aceea nu am vrut să merg. Îmi amintește de ea. La fel și trăsura. De fapt, majoritatea punctelor de pe lista ta îmi amintesc de ea. Abia începuserăm să ieșim împreună și am alergat prin tot orașul ca nebunii, făcând toate chestiile sărbătorești care ne-au trecut prin minte. Ne-am sărutat pe Empire State Building, ne-am făcut poză cu Moș Crăciunul de la Macy's și am gustat toate dulciurile din târgurile de Crăciun.

Mărturisirea lui îmi răsuțește cuțitul în rană. Acasă, sunt nenumărate locuri care-mi amintesc de Fitz: turnul de apă, vechile drumuri de țară pe care ne plimbăm în nopțile de weekend când nu avem ce face, fiecare teren de baseball, laboratorul de fizică de la școală. Uneori mi se pare că toată viața mea e definită de momentele petrecute cu el. Dacă citește scrisoarea aceea și prietenia noastră se sfârșește inevitabil, nu va exista absolut niciun loc care să nu fie bântuit de amintirea lui.

Simt în piept săgeata dureroasă a compasiunii.

— Atunci hai să ne întoarcem la tine acasă. Vedem cum se simte tatăl tău, ne uităm la Elf și apoi bag la cuptor ceva dulce, de sărbătoare.

— Am o întrebare pentru tine. De ce ai ales locurile astea? Întreabă arătând spre buzunarul în care țin lista. Dacă mă întrebi pe mine, parcă le-ai scos direct dintr-un articol cu „10 lucruri pe care le poți face la New York de Crăciun“.

— Și e chiar așa de rău?

— Nu rău. Doar cam banal.

Banal.

Vezi și: plicticos, neinteresant, mediocru.

Poate că a fost o prostie din partea mea să cred că o excursie la New York ar putea schimba ceva fundamental în mine, sau în viața mea. În câteva zile, toate astea vor fi trecut, o să urc într-un avion către casă și n-o să fiu cu nimic mai curajoasă decât până acum. Am greșit când am crezut că această călătorie o să distrugă totul. Că va avea consecințe de vreun fel.

Singurul lucru pe care l-a distrus călătoria asta a fost șansa mea de a petrece mai mult timp cu Fitz. Și când o să ajung acasă, el deja o să soarbă din ochi altă fată, iar eu voi rămâne captivă pentru totdeauna în rolul de cea mai bună prietenă. Simt lacrimile adunându-mi-se la coada ochilor. Le șterg înainte ca Harrison să apuce să mă ia peste picior.

Trăsura oprește la un colț de stradă. Sar jos și-mi fac loc prin mulțimea de oameni care traversează strada. Mă urmează ținându-și mâna în spatele meu, în dreptul taliei, dar fără să mă atingă. E enervant și insuportabil. M-a făcut banală. Nu are dreptul acum să fie atent cu mine. Pășim pe trotuar și îl smucesc tare de haină, ca să-l scot din șuvoiul de oameni.

Mă întorc cu fața la el și din mine se revarsă ani și ani de frustrări și angose.

— Poate că-ți par banală, dar pentru mine nimic din toate astea nu este banal. Tu ai avut privilegiul să crești aici. La doi pași de un izvor nesfârșit de muzee și expoziții și festivaluri și mâncare. Eu sunt din Gilbert, izvor de biserici, școli și... nimic altceva. Așa că da, Central Park mi se pare extraordinar. Da, vreau să văd bradul uriaș de la Rockefeller Center. N-ai niciun drept să mă faci să mă simt prostuță sau mărunță sau banală fiindcă mă minunez de orașul ăsta. Pentru mine, asta nu e doar o călătorie. E călătoria. E ceea ce am așteptat toată viața. Așa că mă scuzi dacă lista mea e prea banală și plicticoasă și comună pentru snobismul tău de cititor de Chaucer și de manuale de filosofie, domnu' Sunt-prea-șmecher-pentru-lumea-asta!

Mă opresc să-mi trag sufletul și simt că-mi ard plămânii când trag adânc în piept aerul rece. Harrison se uită la mine cu ochi mari și sunt aproape sigură că tirada mea l-a uluit așa de tare, că a amuțit.

— Ce ai cu Chaucer?

Nu știu de ce, dar această reacție ridicolă mă face să-mi cobor scutul de apărare. Puțin.

— Nu știu nimic despre Chaucer decât că e un alb mort pe care lumea îl citește când încearcă să impresioneze pe careva. Pe cine vrei să impresionezi, Harrison? Iubita te-a părăsit deja, așa că mi se pare că viața ta e la fel de tragică precum a mea.

— Bun! Atunci hai să fim tragici împreună. Mergem să-i cerem Moșului de la Macy's o pereche de inimi vindecate. Ce zici?

— Zic că sună ca un film Hallmark.

Zâmbește pieziș.

— Și eu cine sunt? Măgarul dintr-un oraș mare, căruia fata trebuie să-i dea papucii, sau băiatul bun de la țară care se alege cu fata?

— Nu ești tocmai un băiat bun, meditez cu voce tare.

— Iar ăsta e orașul mare.

— Tu ai spus-o, nu eu.

Începe să râdă.

— Bine, atunci; hai, că avem de vizitat un oraș.

Și astfel începe marele nostru tur al New Yorkului la vreme de Crăciun. Harrison avea dreptate în legătură cu bradul de la Rockefeller; e imens și toată zona e foarte aglomerată. Și cu toate că e exact la fel de uimitor pe cât mi-am imaginat, nu stăm prea mult acolo. A fost prietenos în cele 20 de minute cât a durat să ajungem la brad pe jos, dar odată ajunși acolo, și-a îndesat mâinile în buzunarele hainei și s-a cufundat în tăcere. Mă gândesc că s-a cufundat în vreo amintire despre fosta lui prietenă, așa că aleg să-mi văd de treabă.

— Ce urmează?

— Târgul de Crăciun de la gara Grand Central e cam la un kilometru distanță. Cum stai cu picioarele?

— Foarte bine, spun sincer.

Tenișii Converse sunt preferații mei și sunt perfecți pentru o zi de hoinăreală prin oraș.

— Bine. Dar nu ți-e frig? Vrei să intrăm puțin undeva?

Ridică ochii spre imensul zgârie-nori din spatele bradului.

— Nu vrei să mergem la târg?

— Și dacă ți-aș spune că am o propunere mai bună?

— Cum ar fi? Întreb mijind ochii, suspicioasă.

— Vreau să-ți arăt ceva tipic new-yorkez. Te bagi?

— Ai grijă! spun.

Se încruntă nedumerit.

— Te apropii periculos de tare de comportamentul băiatului bun de la țară care se alege cu fata.

De cum îmi ies cuvintele pe gură, mă fac roșie ca racul. A fost o remarcă spontană, însă nu o regret când văd că buzele lui Harrison tresar a zâmbet. Nu zâmbește prea ușor și învăț rapid că fiecare fluturare de surâs e o răsplată pentru care trebuie să te zbați din greu.

Intrăm în clădirea 30 Rock și, când vede că prețul mă face să tresar, cumpără el biletele ridicol de scumpe. Suntem duși prin puncte de control și stăm la mai multe cozi scurte înainte să intrăm într-un lift spațios, care ne duce la etajul 67. Ieșim din el și pășim pe o terasă de observație vastă, neacoperită, cu vedere de 360 de grade asupra orașului.

— Bine ai venit la Top of the Rock. Cea mai grozavă priveliște din oraș, spune Harrison.

Ochii îi strălucesc de mândrie. Mă duc către marginea terasei și-mi lipesc fruntea de sticlă.

Nici nu știu încotro să mă uit mai întâi. Direct în față e o întindere verde care nu poate fi decât Central Park. De jur împrejurul parcului sunt kilometri de zgârie-nori înghesuiți unii în alții ca piesele de Lego. Mă izbește impulsul de a vedea ce se întâmplă în fiecare dintre ei. De a lua un milion de lifturi până la un milion de apartamente de lux din vârful lor, ca să inspectez viețile celor care trăiesc în ele. Arăt către puncte de interes și Harrison îmi spune răbdător ce e fiecare, arătându-mi locul în care Brooklyn Bridge trece peste East River, și locul în care Statuia Libertății se înalță în port, la gura râului Hudson.

— Cum ți se pare?

— E... nu știu..., dau eu din cap. E copleșitor.

Lasă capul pe-o parte, așteptând detalii.

— Mă face să mă simt mare, precizez.

— Pe mine mă face să mă simt mărunț, spune gânditor, cu ochii pironiți în adâncurile unei alte amintiri.

— Nuuu!

Mă întorc iar spre orașul profilat pe cer și-mi apăs palmele pe sticla rece. Inima îmi bubuie în urechi, dar în cel mai plăcut mod posibil. Când Fitz mă pune să joc jocurile lui, sunt obligată să mă concentrez la ce se află în imediata mea proximitate ca să nu o iau razna, ca să nu mă gândesc obsesiv la un milion de „dar dacă...?”. Așa mă simt și acum. Sunt la 260 de metri în aer, dar îmi simt tălpile bine ancorate pe pământ. Sunt aici și numai aici. Mă simt plină de viață.

Tăcem amândoi în timp ce sorb din priviri silueta orașului profilată pe cer. E aproape ridicol felul în care pur și simplu trăiesc pentru priveliștea asta. Harrison își dă și el seama de asta.

— Nu știu dacă te ajută, dar e un puști care stă pe palier cu mine...

— Stai puțin! Ce?

— În cămin. Locuiesc în campusul facultății. Mă rog, locuiam până a primit tata diagnosticul. Nu știu ce-o să fac semestrul următor. În fine, Naveen locuiește acum în cămin, dar tot anul trecut a călătorit în jurul lumii, trăind cu ce avea în rucsac și dormind prin hosteluri. L-a costat ceva gen doi dolari pe zi. Ai putea și tu să faci la fel.

— Crede-mă, m-am documentat. Am încercat.

— Ai încercat? Întreabă pe ton sardonic.

— Mă rog... nu. Nu mi-am vândut toate bunurile și apoi am urcat într-un avion. Dar exact asta e ideea. Cu așa puțini bani, nu poți călători nicăieri. Ca să nu mai vorbim de mâncare și transport și cazare.

Ăsta e adevărul. Dacă familia mea ar avea bani, dorul meu de ducă ar fi fermecător. Însă așa, mama își rupe spinarea muncind și banii sunt întotdeauna o problemă. În cele mai ascunse adâncuri ale sufletului meu, sunt convinsă că n-o să reușesc să ajung niciodată nicăieri. O să trăiesc și o să mor în Gilbert, iar gândul e așa de sfâșietor, că aproape-mi taie respirația.

— Bine. Poate minte el. Sau poate te înșeli tu.

Pe chip are o expresie indiferentă, de parcă nu-i pasă care din variante e adevărată.

Cu mâinile lipite în continuare de sticlă, fac înconjurul terasei. Harrison nu mă însoțește. Rămâne cu mâinile în buzunare și chipul înghețat într-o grimasă semipermanentă și încep să mă întreb care e prețul emoțional pe care îl plătește ca să fie aici.

— Regreți că ai ieșit cu ea?

Se luminează la față.

— Ce sens au regretele?

Ridic din umeri. Pare mai simplu decât să-i explic că frica de regrete îmi stăpânește aproape fiecare aspect al vieții.

— Există un filosof pe nume Kierkegaard. S-a îndrăgostit foarte tare de o femeie

pe nume Regine Olsen, care s-a îndrăgostit și ea de el. El a cerut-o de soție și ea a acceptat.

— Iar ecranizarea iubirii lor se difuzează în fiecare an, de Crăciun, pe canalul Hallmark, îl ironizez eu.

Din tonul lui e evident că asta nu e acel gen de poveste.

— Poate pe Lifetime. O lună mai târziu, el a rupt logodna. Inelele au fost returnate și amândoi au rămas cu inimile frânte. El adormea plângând, ea amenința că se sinucide.

— Treci la partea palpitantă, Harrison.

— A făcut asta fiindcă se temea că nu avea cum să fie și soț bun, și scriitor, și creștin credincios. A ales scrisul, în loc s-o aleagă pe ea.

— Povestea asta e nașpa rău.

— Se spune că și-a regretat alegerea tot restul vieții.

— A fost dezamăgit de viața lui din cauza tuturor vieților de care nu a avut parte, spun, plină de ciudă că îi înțelegeam pe deplin acțiunile.

— Mai târziu, a scris: „Dacă te căsătorești, vei regreta; dacă nu te căsătorești, tot vei regreta; dacă te căsătorești sau nu te căsătorești, vei regreta ambele decizii.”

— Deci, vrei să spui că, orice-aș face, tot o să ajung să am regrete?

— Kierkegaard spune asta, nu eu.

— Dar ai un motiv să mi-o spui mie.

— *Uite cum văd eu lucrurile: dacă toate drumurile duc la regrete, măcar să faci ce vrei.*

Oftez aburind geamul, și mi-e frică și sunt îngrijorată și plină de îndoielile acumulate de o viață, iar priveliștea orașului se estompează. Șterg aburul cu degetele și întorc spatele orizontului.

Cu Harrison în fața mea, tenebros și melancolic, habar nu mai am ce vreau.

— Vezi? mă înțeapă Harrison. Îl citez pe Kierkegaard, nu pe Chaucer, când vreau să impresionez o fată.

Toată atenția mea se concentrează către locul unde cotul hainei lui a atins cotul hainei mele și mă izbește cea mai ridicolă dorință să-l ating din nou. În schimb, mă sprijin cu spatele de sticlă (care sper să nu crape și să mă lase să mă prăbușesc) și-mi încruciez brațele la piept.

— Poți să consideri că sunt impresionată.

Harrison își ferește privirea, ascunzându-și zâmbetul care știu sigur că e acolo. În stomacul meu ia naștere o senzație efervescentă, caldă, care se răspândește în tot trupul. Mi se pare mie sau flirtăm? Nu am mai flirtat cu nimeni — nu m-a mai interesat să flirtez cu nimeni — de o veșnicie. E ca o injecție de energie efervescentă intravenoasă. Mă uit la el cu coada ochiului și-i remarc alunița de la colțul gurii. Nu e Fitz. Și poate că ăsta e un lucru bun.

— Ți-e foame? mă întreabă el.

— Sunt lihnită!

— Luăm prânzul și apoi mergem la Santaland, de la Macy's, zice el când pornim spre ieșirea de pe terasă.

— Nu e nevoie să mai facem asta, spun, simțindu-mă deodată stânjenită.

Și-așa mă crede o țărăncuță înapoiată, leșinată după ciocolată caldă, care spune la naiba! în loc să înjure de-adevăratelea. Și dacă tot am trecut la flirt, nu vreau să mă vadă stând în poală la Moșul.

— Nu mai e loc de întors. Tot mai am nevoie de inima aia vindecată, de care vorbeam.

Îmi ține ușa de la lift ca să intru. Odată aflați înăuntru, stăm mai apropiați decât ar fi necesar, fiindcă e spațiu destul, și ne prefacem amândoi că nu ne-am îndreptat natural unul către altul de când ne-am dat jos din trăsură.

Ne luăm hotdog de la o tarabă de pe stradă și îi mâncăm în drum spre Macy's. Santaland e numită așa pe bună dreptate; e o explozie de culoare, zăpadă artificială, șiraguri de luminițe sclipitoare, brazi de Crăciun și angajați îmbrăcați

în costume de spiriduși. Păcat că la Moș Crăciun e o coadă absurd de lungă.

— O să ne ia câteva ore. Hai mai bine să plecăm, îi spun.

— Am bătut atâta drum pe jos ca să bifăm acest punct de pe lista ta! îmi spune acuzator, țintuindu-mă cu privirea.

Oamenii avansează puțin, iar el se așază la coadă. Oftez și mă așez lângă el, dar după câteva minute mă simt ca o proastă că ne irosim Ajunul în felul ăsta.

— Hai să plecăm. Am 17 ani, nu e nevoie să...

— Mai lasă-mă cu angoasele. Vrei să așteptăm sau nu?

Oftez și-mi scot telefonul. Cer permisiunea lui Magic 8 să plecăm, detestând faptul că încă nu am devenit genul de persoană care nu are nevoie de o astfel de aplicație. Două zile la New York și sunt exact aceeași persoană ca întotdeauna.

Permisune refuzată. Mă pleoștesc. La fiecare 30 de secunde mai înaintăm un pic, târându-ne picioarele. Până să ajungem în față și să mă trezesc cocoțată în poală la Moșul, deja îmi plâng de milă, plină de deznădejde.

— Crăciun fericit, tânără domniță!

Ochii lui albaștri strălucesc și am impresia că dacă l-aș trage de barbă, aceasta nu s-ar clinti.

— Ai fost cuminte anul ăsta?

— Ăăăă...

Presupun că în sens tradițional am fost. Am luat note bune, nu am venit niciodată târziu acasă și în general am fost o „fată cuminte“. Dar acum, stând la el în poală, am deodată senzația că n-am fost nicicum anul ăsta. Nici deosebit de cuminte, dar nici rea. Inexistentă.

— Ce-ți dorești de Crăciun? mă îmboldește Moșul, dornic să pună coada în mișcare. Văd că te așteaptă un tânăr tare frumușel. Poate-ți dorești niște vâsc?

— Nu.

Ce să fac cu vâscul, când băiatul pe care îl iubesc e în celălalt capăt al țării? Dar apoi îmi îndrept privirea spre Harrison și-mi dau seama că-mi petrec Ajunul cu un băiat care nu mă cunoaște deloc, care nu m-a văzut niciodată făcând un atac de panică, care nu m-a făcut niciodată să adorm plângând.

Harrison e un mister cum stă așa, cu mâinile în buzunare, fără să-și ia ochii de la mine. Totul la el e surprinzător. Acasă, cu Fitz, fiecare privire e plină de înțeleșuri și copleșită de zeci de straturi de istorie comună și sentimente și dezamăgiri și așteptări.

Poate că Harrison e aventura pe care o caut.

— Vreau să fiu curajoasă.

Vreau să fiu în stare să iau singură o hotărâre, fără ajutorul vreunei aplicații. Vreau să fiu genul de persoană care știe cum e să audă vocea instinctului și să îi dea ascultare.

— Ho ho ho! O să fac tot ce pot.

Moș Crăciun îmi oferă o miniacadea, dându-mi de înțeleș că e timpul să plec. Că are barbă adevărată sau nu, tot nu-mi poate da ce vreau.

— Ești gata?

Harrison întinde mâna să mă ajute să cobor de la Moșul din poală.

Inspir adânc și expir lent. Telefonul îmi atârână greu în buzunar și mă mănâncă degetele să apelez din nou la aplicație, care-mi oferă atâta siguranță, dar mă abțin. Îmi strecore degetele între ale lui Harrison.

Sunt gata.

DESTINUL DOI

23 decembrie, ora 19:30, Williams, Arizona

În vagonul de tren gol, mă aplec și mâna lui Fitz alunecă de pe coapsa mea. Ochii îi sunt pironiți pe buzele mele. Inima îmi bubuie asurzitor când parcurg ultimii centimetri de distanță dintre noi și ajung cu gura la câțiva milimetri de a lui. O voce venind din fața trenului sparge tăcerea amețitoare dintre noi.

— Încuiați-vă în casă fetele, că a venit Fitz Wilding!

Eu și Fitz ne retragem imediat, ghemuindu-ne în colțul nostru. O fată de vârstă noastră, poate puțin mai mare, cu păr castaniu până la umeri și ochelari mari, rotunzi, stă în mijlocul culoarului. Își pune o mână în șold, atrăgându-mi privirea către fusta mini și ciorapii de lână.

— M-am întâlnit afară cu soră-ta; mi-a zis că ești aici, dar nu mi-a spus că ești ocupat, spune insinuant, ridicând din sprâncene.

Obrajii îmi ard de rușine.

— Nu! Nu suntem! Nu deranjezi!

— Salut, Bernie, spune sec Fitz.

Îmi strecoară o privire îndurerată.

— Ea e Paige.

— Paige? Oooooo! intonează ea tărăgănat. Bravo ție!

Îl înghiontește ghiduș cu umărul.

— Mă bucur să văd că nu mai oftezi după mine.

— Bernie..., spune Fitz strângându-și între degete rădăcina nasului. Ai picat tare prost.

— Desigur. Cât stai în oraș? Ar trebui să ne vedem, să mai stăm de vorbă. A! Eu și Bash dăm o petrecere de revelion acasă la noi. Hai și tu! Veniți împreună!

Ne aruncă un zâmbet strălucitor. Simt cum mă ofilesc în sinea mea.

— Mda. Poate, spune scurt Fitz.

— OK. Păi...

Se uită când la mine, când la Fitz.

— Vorbim mai încolo? Zi că da!

— Da, acceptă el.

— Perfect!

Se apleacă să-l îmbrățișeze, apoi coboară alene din tren, făcându-ne cu mâna.

— Paige...

Fitz se întoarce spre mine cu mâinile în sus, de parcă se predă, dar apare Jane.

— N-am găsit cârje.

— Nu-i nimic! Nu am nevoie de ele! spun și sar în picioare, ignorând usturimea genunchiului și durerea surdă din gleznă.

Traversez iute coridorul. Jane se dă deoparte ca să-mi facă loc și trec șchiopătând pe lângă ea.

— Paige! Stai puțin! se repede Fitz pe urmele mele.

Afară, depoul e aproape gol. Pasagerii au plecat și luminile din interior sunt stinse. Angajații mătură gunoaiile pe întuneric. Ninsoarea s-a oprit și în urma ei au rămas suprafețe alunecoase, ger mușcător și niciun loc unde să te poți așeza.

Într-o clipă, vraja s-a risipit.

Fitz mă ajunge din urmă pe trotuarul ud de lângă tren.

— Nu te-am văzut niciodată alergând așa de repede.

Nu-mi mai pot înăbuși emoțiile, nu după ce am dat nas în nas cu încă o fată din trecutul lui Fitz.

— Voiai să fii cu Molly în trenul ăla. Pe ea ai invitat-o prima și acum te-ai ales cu mine.

— Nu. Faptul că te-am invitat aici nu are nicio legătură cu ea.

Sunt prietena lui cea mai bună de suficient timp cât să știu că mă minte. De data asta, nu minte. Dar numai pentru că nu știe adevărul.

— Îi pare rău că te-a părăsit.

— Poftim? Întreabă îndreptându-se de spate. De unde știi?

— Mi-a spus ea.

Clipește, procesând informația.

— Acum, că știi asta, mă mai vrei aici?

Fitz ezită preț de o bătaie de inimă.

— Sigur că da. Întotdeauna vreau să fii cu mine, spune el încet.

Și de data asta? Vreau să îl cred, dar acea clipă de ezitare încă mai plutește în aer, ca o grenadă.

— Spune-mi că seara asta n-a fost pregătită pentru Molly.

Oftează.

— Ce vrei să-ți spun?

— Adevărul.

— Bine. Da. Am pregătit-o pentru ea...

Mă întorc pe călcâie și dau să plec.

— Stai, stai, stai, așteaptă puțin, spune repede, disperat. Mă bucur că nu Molly e aici, cu mine.

— De ce? șoptesc, neîndrăznind să sper la un răspuns concret.

— Pentru că...

Oftează și-și freacă fața cu palmele.

— Pentru că..., încearcă iar și totul în mine e umilință, la gândul că nu reușește să găsească nici măcar un motiv pentru care vrea să fiu aici.

— Fiindcă suntem buni prieteni? ofer eu o opțiune, ca să pun capăt torturii.

Încremenește, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— Desigur, spune cu ironie. Buni prieteni.

Nu-mi vine să cred că a fost cât pe ce să-l sărut. Voi fi veșnic leșinată după el și urăsc chestia asta. Când mă simt rănită ca acum, am două moduri de operare: mă apucă plânsul, sau devin veninoasă. Aleg ultima variantă.

— Și? Unde se încadrează Bernie în lungul șir? Înainte de Molly, clar, dar după Ruby? Sau între Ivy și Ruby? Sau, știu eu, poate s-au suprapus puțin, spun pe un ton clar de iubită geloasă.

— N-am înșelat niciodată pe nimeni, spune Fitz cu voce mai rece ca gheața.

Ridic din sprâncene și dau din umeri.

Strânge din dinți.

— Dacă ai ceva de zis, zi-mi în față!

Înghit în sec, detestând deja cuvintele pe care sunt pe cale să le rostesc.

— Ei, haide, Fitz! Nu e niciun secret că...

— Că ce?

— Știi tu. Că schimbi cam des iubitele. Cam... ca pe șosete.

Vorbele îmi rămân în gât. Sunt o lașă mizerabilă că îl fac să se simtă prost fiindcă are o inimă neînfricăată.

Îmi întoarce spatele, să plece.

— Asta-i tot? Abandonezi cearta?

Se întoarce și vine spre mine cu pași mari.

— Cearta nu e nici pe departe abandonată. O să clarificăm situația asta, dar o s-o facem înăuntru, fiindcă aici o să degerăm.

Mă apucă de braț și mă conduce către magazinul de suveniruri. Glezna mea începe să-și dea drumul cu fiecare pas și durerea se atenuează rapid. De îndată ce mă izbește în față aerul cald, mă smucesc din strânsoarea lui, respirând greu.

Mă lipește cu spatele de un raft cu globuri cu zăpadă. Arunc o privire spre ieșire, dar el pune un braț pe raft, blocându-mi calea.

— Știu că toate instinctele îți spun să fugi de conversația asta, dar e clar că sunt lucruri care trebuie spuse. Eu și Bernie...

— Nu-mi datorezi nicio explicație.

— Interesant mod de a-ți cere scuze. De fapt, a fost de tot rahatul. Dar o să te iert, fiindcă în momentul ăsta testez o teorie.

— Am și eu o teorie. Sună așa: fiecare decizie pe care o iau e greșită. Există un număr infinit de moduri în care pot și voi reuși să-mi distrug viața.

Din vocea mea a dispărut veninul. Mă sprijin moale de raftul din spatele meu, prea obosită ca să mai continui duelul. Eu și Fitz aproape că ne-am sărutat, iar acum ne certăm. Nu e o coincidență. Toate listele lui SDM, toate scenariile mele apocaliptice, toate analizele meticuloase ale fiecărei decizii luate, toate aruncate pe fereastră. Și pentru ce? Ca să fiu următoarea lui victimă? Dacă ar fi avut într-adevăr sentimente pentru mine, n-ar fi fost nevoie de un romantic peisaj hibernal

de basm ca să-și dea seama de asta.

— Când ți-ai distrus tu vreodată viața? mă întreabă tăios.

— Ai auzit de efectul fluturelui?

— Știi bine că nu, fiindcă ești mult mai deșteaptă decât mine.

— E o teorie științifică ce spune că un fluture care dă din aripi în China poate provoca un uragan în Texas.

— Scuză-mă că sunt greu de cap, dar ce legătură are asta cu tine și viața ta distrusă?

— Sunt îngrozită că decizia pe care o iau azi va fi motivul pentru care voi fi nefericită mâine sau săptămâna viitoare sau la anul.

Expresia i se mai îmblânzește puțin.

— Presupun că n-are nicio importanță dacă-ți spun că n-o să se întâmple așa ceva?

— Poate că are, poate că nu. Dar ce contează e că simt că e adevărat. Frica asta e motivul atacurilor mele de panică și de aceea mi-am pus, efectiv, soarta în mâinile unei aplicații de doi lei care imită bila Magic 8.

— Poftim?

— Singurul motiv pentru care sunt acum în Williams e faptul că o aplicație mi-a zis să vin aici.

— Aham!

Își bagă mâinile în buzunare și se leagănă pe călcâie expirând prelung.

— Spune-mi doar atât: dacă m-ai fi sărutat în tren, ai sta noaptea cu ochii în tavan, regretând că ai făcut-o, dorindu-ți să dai timpul înapoi?

— Probabil, șoptesc.

Ne luase valul pe amândoi, dar adevărul e că ar fi însemnat mai mult pentru

mine decât pentru el și nu e deloc greu de imaginat că într-o lună, două, el o să treacă la altcineva și eu o să fiu și mai praf decât sunt acum.

— Nu vorbim niciodată despre seara cu balul, dar m-am întrebat mereu dacă nu ai mințit că ți-era rău. Activez, cumva, în tine, un buton de panică? întreabă el cu ochii în pământ.

— Așa cred.

— Nu vreau să te simți niciodată groaznic din cauza mea, șoptește el.

— Știu. De aceea e mai bine că am fost întrerupți.

O expresie rănită îi traversează trăsăturile și dispare într-o clipă. Îmi vine să spun ceva, să fac ceva, ca să mă asigur că nu o să mai arate niciodată așa de nefericit. Dar înainte să-mi vină ceva în minte, se îndreaptă de umeri și-și drege glasul.

— E târziu; ar trebui să ne întoarcem la cabană.

Se răsucesce pe călcâie fără o vorbă și eu îl urmez păstrând distanța.

Când mă trezesc în dimineața de Ajun, mă simt înconjurată de o căldură plăcută. Mă cuibăresc mai bine, trăgând pătura confortabilă până sub bărbie, refuzând să deschid pleoapele grele.

Și apoi, îmi amintesc.

Seara trecută îmi năvălește în minte ca un coșmar. Am încercat să-l sărut pe cel mai bun prieten. Practic, m-am aruncat în brațele lui, dar am fost întrerupți de una dintre fostele lui iubite. Sunt furioasă pe mine și supărată pe el și întristată de toată situația asta.

Dar nu am făcut nimic ireversibil și nu am spus nimic care să nu poată fi reparat cu o scuză. Și măcar pentru asta sunt recunoscătoare. Încă o zi în care starea de fapt rămâne neschimbată înseamnă încă o zi pe care eu și Fitz o putem petrece împreună. Și asta nu-i puțin lucru.

Mă îmbrac în colanți și pulover și ies din cameră. Focul duduie în șemineu, dar

pătura de la Fitz e împăturită cu grijă la capătul canapelei. Urc scările întunecate și mă opresc la capăt ca să mă uit la el cum sparge ouă în bucătărie, cu mama lui și cu Meg.

Prefă-te și tu, îi spun în gând. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Ridică privirea și mă vede, iar eu îmi dau seama prea târziu că sunt fix sub vâsc.

— Am auzit că chestia aia e otrăvitoare.

Zâmbește larg și sparge încă un ou de marginea castronului. Respir ușurată, fiindcă e exact genul de glumă pe care ar fi făcut-o și ieri. Status-quo — neschimbat. Dar ușurarea nu e același lucru cu fericirea, îmi dau seama, privindu-l cum se dă mare încercând să spargă un ou cu o singură mână. Dă greș în mod spectaculos, gălbenușul i se prelinge pe toată mâna, iar râsul lui umple cabana. Voiam să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar acum, că o face, simt cum pumnalul ascuțit al dezamăgirii mi se împlântă adânc în inimă.

Mă așez la masă în fața lui Darcy și mă uit cum lucrează la un puzzle cu un milion de piese.

— Vrei să mă ajuți? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc.

— Ești sigură? spune și îmi întinde o piesă. Devii dependent pe loc.

Iau piesa și o răsucesc între degete.

— De unde știm că, dacă pun piesa asta aici — arăt către locul unde se potrivește, lângă colțul din dreapta sus —, n-o să provoace un ciclon în Japonia?

Fitz pufnește disprețuitor și ostentativ din bucătărie.

— Ar fi o greșeală să iei o decizie pornind de la asta, spune ea gânditoare.

— De ce?

— Dacă încerci să eviți un ciclon în Japonia, de unde știi că, făcându-mă pe mine să pun piesa în puzzle, n-o să aibă același efect?

Ridică din sprânceană. Îi dau totuși piesa înapoi. O fi rezultatul același, dar prefer să fie ea cauza. Evitarea oricărei responsabilități, de orice fel, e, practic, modul meu de operare.

Cu capul sprijinit în palmă, o urmăresc cum assemblează puzzle-ul. Din când în când, Fitz vine la noi și mai pune și el o piesă, apoi se întoarce la bucătărie.

— Ți-e dor de mama ta? Întreabă Darcy pe un ton oarecare, încercând fără succes să găsească locul unei piese albe.

— Așa și-așa, spun, deși chiar îmi e dor de ea.

Am schimbat câteva mesaje azi-dimineață și se pare că se distrează de minune cu prietenul ei.

— De obicei lucrează în dimineața de Ajun ca să poată petrece Crăciunul cu mine. Ție ți-e dor de soția ta?

— Off, teribil de mult, spune Darcy. Și ea lucrează, și azi și mâine. E pompier.

Fitz pune pe masă, lângă puzzle, un platou mare cu ouă coapte și toată familia dă năvală la masă, iar eu nu mai am când să întreb mai multe despre Darcy, April sau nunta lor spontană.

Petrecem restul zilei lenevind prin cabană: lucrând la puzzle, uitându-ne la cele mai frivole și siropoase filme romantice de Crăciun, discutând aprins despre meritele fiecăruia și trăgându-l pe Gray de lângă vâlvătaia din șemineu din 30 în 30 de secunde. La scurt timp după prânz, doamna Wilding începe să stea mai mult în bucătărie. Eu și Fitz ne oferim să o ajutăm și mă învață amândoi să fac tamale de casă. Procesul nu are aceeași calitate meditativă precum brutăria, dar tot e plăcut. Când ajungem la partea în care punem tamalele la fiert în abur, am deja un zâmbet larg pe față, uitându-mă la Fitz care pune masa. Totul e complet diferit de tradiția mea și a mamei de a comanda mâncare chinezească în Ajun, dar nu mi-ar fi deloc greu să mă adaptez la această rutină naturală a familiei lui. Până și Whit devine suportabil odată ce încetează cu avalanșa de înțepături.

Cu puțin înainte de cină, îmi sună telefonul.

— Salut, Clover! Ce faci?

— Îmi pare nespus de rău că-ți cer așa ceva. Știu că e Ajunul Crăciunului și că, probabil, ești cuibărită sub o pătură în fața focului, hârjonindu-te cu Fitz...

— Mă uit cum pune masa. Văd că tot uită care tacâm se pune în stânga și care în dreapta.

Fitz lasă restul tacâmurilor să cadă pe masă zăngănind și înalță brațele ridicând din umeri exagerat, făcându-mă să râd.

— Furculița în stânga, cuțitul și lingura în dreapta. În fine, eu și Jay avem nevoie de ajutor. Azi le-am servit prânzul celor de la adăpost și apoi mi-a făcut o surpriză — luase bilete la Expresul Polar. Știi câți nepoți și nepoate are...

— Cam 100.

— Exact. Vin toți. E un eveniment amplu. Și în clipa asta suntem la intrarea în Williams, cu un cauciuc spart. Avem roată de rezervă, dar nu avem cric.

— Unde sunteți? Vă aducem noi unul.

Nu e nevoie să întreb, știu că Fitz o să vrea să îi ajute.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Rămân datoare pe viață. Suntem pe autostradă, la 16 kilometri de Williams. Eram în spatele familiei lui și nu vrem să-i chemăm înapoi, ca să nu piardă trenul. Copiii sunt înnebuniți de bucurie.

— Nicio problemă. Ne vedem în câteva minute.

Închid telefonul și explic situația. Fitz lasă tacâmurile grămadă pe masă, ne punem hainele și mănușile și ne grăbim să urcăm în camionetă. Ajunși în cabina friguroasă, sunt dureros de conștientă de faptul că e prima dată când suntem singuri după seara trecută. A condus până la cabană în tăcere (eu atingându-l cât mai puțin posibil, el bombănind când am refuzat să îl iau de talie). Când am intrat în casă, eu m-am dus imediat la subsol, unde m-am încuiat în baie și am făcut un duș așa de fierbinte, că mi s-a înroșit pielea. Când m-am întors în camera mea, am găsit pe pat o trusă de prim ajutor și, cât mi-am dezinfectat rana, mi-am dorit să fi făcut Fitz asta.

— Uită-te la tine, spun eu meditativ, ținându-mi mâinile înghețate în fața gurii de ventilație, încercând să încălzesc mai repede aerul prin puterea voinței. Ia, uite ce

fermecător și cavaler ești, cu toate că n-ai nicio șansă să cucerești inima lui Clover, spun ca să mai risipesc tensiunea.

Mă uit la el cu coada ochiului ca să-i văd reacția, să găesc un indiciu, cât de mic, care să-mi arate în ce ape se scaldă.

— Poate că am, poate că n-am, spune inexpressiv.

Aha. M-ai ajutat de m-ai rupt.

Mergem câteva minute în tăcere. Străzile sunt goale și toate magazinele și restaurantele sunt închise. Numai gara forfotește de lume, dar șoseaua e prea departe de depou ca să zăresc familia lui Jay.

— Poți să-mi spui mai multe despre Magic 8? Întreabă Fitz, strângând volanul în mână.

— Sunt praf când e vorba să iau hotărâri. Aplicația le ia în locul meu.

— Deci să vii aici a fost o decizie pe care nu ai vrut să o iei?

— Să vin aici a fost o decizie pe care nu am știut cum să o iau.

Îmi aruncă o privire piezișă și cred că ar vrea să spună mai multe, dar vedem Prius-ul lui Clover împins pe marginea șoselei. Fitz traversează benzile goale și oprește în fața mașinii. Clover și Jay sar din mașină, iar Fitz scoate din spate un cric și li-l duce. El și Jay se lasă pe vine ca să scoată roata veche, iar Clover fuge către camionetă și ocupă locul lăsat gol de Fitz.

— Căldură!

Își scoate mănușile și își lasă degetele să se decongeleze în aerul cald.

— Nu-mi vine să cred că ești aici! Cât stai? Întreb.

— Familia lui Jay rămâne peste noapte la hotelul de lângă gară, dar părinții mei nu au fost de acord să rămân și eu, așa că eu și Jay ne întoarcem acasă în seara asta.

— Poftim?! Păi, asta înseamnă vreo șapte ore de condus într-o singură zi.

— Știu. Mă simt groaznic de prost, dar numai cu condiția asta m-au lăsat ai mei să vin. Și familia lui Jay pornește oricum înapoi spre casă mâine la prima oră, așa că tot aia e. Și-apoi... — spune pansiv — nici nu mă gândesc să mă plâng că petrec șapte ore singură cu Jay.

Pe buze îi flutură un surâs visător, apoi se întoarce spre mine și spune:

— Deci așa. Fitz n-a citit scrisoarea.

— Nu.

— Și tu ce părere ai despre toată situația?

— Când l-am văzut dis-de-dimineasă, ciufulit, pregătind micul dejun pentru toată familia...

Amintirea mă face să suspin. Fitz e așa de frumos, că mă doare sufletul.

— Trebuie să-i spui.

— A fost cât pe ce să-l sărut aseară.

Îmi acopăr fața cu palmele ascunzându-mi obrajii îmbujorați.

— Povestește-mi tot. Acum!

Îi spun toată povestea și, când termin, se uită la mine stupefiată.

— De ce nu l-ai sărutat?

— Fiindcă sunt îndrăgostită de el.

— Mi se pare un motiv în plus ca să, știi tu, să vă sărutați.

— Ce drăguț! Dar nu pot. Am împărtășit un moment fiindcă el e un romantic incurabil și eram înconjurați de zăpadă și luminițe, iar eu am alunecat și el a avut ocazia să mă salveze teribil de teatral, de parcă eram în propriul nostru film. El era îndrăgostit de momentul acela, iar eu sunt îndrăgostită de el.

Îmi mușc buza ca să nu plâng. Dacă am învățat ceva din viața asta a mea, e că întotdeauna reușesc să stric totul. Într-un fel sau altul, sigur o s-o dau în bară cu

Fitz, așa că mai bine mă obișnuiesc de pe acum cu asta.

Clover strâmbă din nas.

— Nu cred că-i acorzi destulă încredere.

— Poate că nu.

— Nu mai înțeleg nimic. Dacă ești îndrăgostită de băiatul ăsta, de ce ți-e așa de frică să te apropii de el?

Îmi sprijin capul de tetieră, oftând. Ce bine-ar fi să existe un răspuns simplu la întrebarea ei...

— Cred că e posibil să iubești pe cineva, dar să nu ai încredere în acea persoană.

Tăcerea care urmează e tulburată de chiorăitul stomacului meu.

— Am gustări în mașină, spune Clover. Te rog eu frumos, du-te tu să le iei, ca să mă pot dezgheța înainte să mă întorc în congelatorul ăla de mașină.

Alerg la mașina lui Clover, dar nu văd nimic de mâncare. Mă uit pe sub scaune și în consola dintre ele, după care mă întind să deschid torpedoul.

Apăs pe butonul de deschidere și din compartiment se rostogolește o cutiuță neagră, ca pentru un inel.

DESTINUL UNU

24 decembrie, ora 17:58, Manhattan, New York

Ne plimbăm prin Macy's și inima îmi bate tare, de fericire. Dacă m-am emoționat când Harrison m-a înghiontit cu cotul, a fost nimic față de senzația pe care mi-o dau degetele lui împletite cu ale mele. Mă aștept să-mi dea drumul la mână, dar nu o face. Mă ține cu răspundere, până ajungem la ușile din sticlă și metal auriu de la intrarea în magazin. Și acolo, fiindcă nu vreau să facă el primul gestul, îmi iau mâna dintr-a lui și împing cu umărul ușa grea. Ieșim din magazinul iluminat orbitor în noaptea cu licăriri de lumină. Îmi lasă gura apă de la mirosul de alune caramelizate vândute la o tarabă.

Mă trece un fior de frig și-mi duc mâinile la gură ca să suflu în ele.

— Cu metroul? Sau pe jos?

Mă uit în lungul străzii în direcția în care presupun că se află apartamentul lui Harrison, încercând să estimez cât de departe ne aflăm de blocul lui.

— Hai pe jos, spune el.

Și cu toate că e întuneric și frig și au început să mă doară picioarele, răspunsul lui mă încântă la culme. O ia spre stânga (eu mă uitam spre dreapta) și pornim unul lângă altul, mergând în același ritm.

— Cine își duce copilul la Moș Crăciun, în Ajun? Dacă cel mic cere ceva ce nu va găsi sub brad? Mi se pare un risc major, spune Harrison.

Îmi atinge mâna în treacăt cu dosul palmei, declanșându-mi scânteii până la umăr.

— Eu știu? Moș Crăciun mi s-a părut destul de magic. Ar putea să îndeplinească orice dorințe.

— Adică... adevăratul Moș Crăciun? întreabă mijind ochii.

Ridic din umeri, zâmbind.

— Poate.

Nu răspunde, dar nu mă deranjează. Parcă plutesc, cu inima plină de o efervescentă ce mă face să mă simt ușoară și fericită. Vreau să-mi întipăresc în minte acest moment. Parcă tot orașul sclipește. Sigur, e din cauza luminițelor de Crăciun și a stâlpilor de iluminat de pe stradă, dar mai e și aburul ce se ridică din gurile de canal aruncând pe străzi o luminiscentă reflectată de caldarâmul ud.

— Orașul ăsta are ceva magic. Pun pariu că e și mai frumos cu zăpadă.

— Nu e. Traficul e groaznic, se suspendă linii de autobuze, trenurile au întârzieri și în doar câteva ore, toată zăpada sclipitor de albă se transformă într-o fleșcăială scârboasă.

— Ești prea tânăr ca să fii așa de cinic.

— Nu te înșeli, spune bine dispus, trecându-și iar degetele printre ale mele.

Este o surpriză minunată, un șoc pentru mine, care sunt deja suprasolicitată. Inima îmi dansează în piept în timp ce merg pe o stradă întunecată din New York City, cu un străin drăguț care reprezintă posibilități la care nu am îndrăznit niciodată să visez.

Câteva cvartale mai încolo, trecem pe lângă locul unde ieri un bărbat vindea brazi. El nu mai e acolo, dar câțiva brazi au rămas pe alee, sprijiniți de un zid, singuri și triști.

— Trebuie să luăm unul acasă, spun eu.

Harrison oftează din greu, obosit.

— Haaai! Trebuie! Măine e Crăciunul și, nu te supăra, dar apartamentul tău e întunecos și deprimant și disperat de trist.

Începe să râdă.

— De ce m-aș supăra?

— Eu iau unul.

Iau bradul cel mai apropiat de noi și întind mâna printre crengi ca să apuc bine trunchiul.

— Ăsta nu e furt?

— Nu, e o faptă bună. Mâine-dimineață, gunoierii o să aibă de adunat mai puțini brazi.

Mârâie, dar până la urmă se apleacă să mă ajute să car bradul greu; când face asta, cartea cu dragoni alunecă neobservată din buzunarul hainei lui.

— Ți-a căzut cartea!

Las bradul jos și întind mâna să iau cartea. Privirea îmi cade pe un simbol care arată cunoscut și...

— Tatuajul tău! Asta ai pe piept!

Harrison sprijină bradul pe umăr și ia cartea, punând-o la loc în buzunar.

— Mda.

— Ce e? Acuma trebuie să-mi spui. O să caut pe net, o să mă prind oricum, o să...

— Necruțătorul din stele. E cartea mea preferată. O recitesc în fiecare iarnă de când aveam 15 ani.

— Despre ce e?

Ridică iar bradul.

— Îți spun pe drum.

Face semn cu capul către vârful bradului, pe care îl ridic nerăbdătoare.

— E despre...

— Vorbește mai tare! strig peste umăr.

Simt cum Harrison își dă ochii peste cap, dar ridică tonul.

— E despre dragoni și regate aflate în război și despre o familie care se regăsește și despre a lupta pentru lucrurile în care crezi.

— Și simbolul?

— E sigiliul războinicilor-dragon.

La aceste vorbe, las iar bradul să cadă. Mă întorc spre el zâmbind larg.

— Ți-ai tatuat pe piept un simbol care reprezintă un războinic-dragon fictiv?

— Mda...

Își așază mai bine bradul pe umăr, cu un aer stingherit.

— În secret, ești un toțilar!

Bat din palme, încântată. E cea mai grozavă descoperire pe care am făcut-o pe ziua de azi.

— Nu e niciun secret.

Pune iar bradul jos și-și scoate telefonul din buzunar. Îl deschide și tastează câteva secunde, apoi îmi arată ecranul. Exclam, teribil de plăcut surprinsă. Judecând după părul scurt și trăsăturile blânde, e o poză mai veche, iar Harrison e îmbrăcat în costum de personaj fantastic și stă în fața unui imens poster cu Necruțătorul din stele.

— *Joci un personaj costumat!*

— Acum mai puțin, dar pe vremuri mă costumam și participam la toate întâlnirile locale de fani.

— De ce nu o mai faci? întreb, uitându-mă iar la poza cu tânărul Harrison.

În spatele lui e un bărbat care-l calcă pe poalele mantiei, iar Harrison se încruntă iritat. Harrison tot Harrison, chiar și în ținută medievală. Mă înduioșează destul

de tare.

— Fără vreun motiv anume. Am crescut. Mi-am făcut o prietenă. Mama a plecat. Tata s-a îmbolnăvit. Viața mi-a stat în cale.

Întinde mâna să-i dau telefonul și i-l înapoiez, lăsându-mi degetele reci să le atingă pe ale lui.

— Și atunci de ce ți-ai făcut tatuajul?

Ezită.

— Ei, hai, rămâne între noi doi și New York City. Cui să-i spun? Îl îndemn.

Trage adânc aer în piept.

— Mi-am făcut tatuajul ca să-mi aducă aminte cum e să ai 15 ani. A fost o încercare de a nu mă mai lua așa în serios, dar m-am păcălit singur, fiindcă în fiecare dimineață mă uit în oglindă și mă simt de parcă pornesc la luptă cu propriii mei demoni.

Ridică sfidător bărbia, provocându-mă să fac mișto de el, dar n-aș face asta niciodată. Nu pe tema asta. Însă tot ce pot să spun e:

— Îmi pare rău că ai demoni.

Îl apuc de mână cu degete înghețate.

— Nu sunt singurul, zice el.

Suntem așa de aproape unul de altul, că văd norișorii de abur ai respirației lui. Mă studiază cu o privire neagră, impenetrabilă. Stăm așa câteva secunde, privindu-ne în ochi, apoi își drege glasul și se scutură de atingerea mea.

— Ți-au înghețat mâinile. Hai să mergem, spune el.

Cărăm bradul greu până la blocul lui și îl urcăm cinci rânduri de scări. Acele se scutură, lăsând în urma noastră o dâră incriminatoare. Până ajungem la ușa lui, am mâinile pline de rășină, ace în păr și toți mușchii trupului îmi ard din cauza efortului.

Tyson și mama sunt iar în bucătărie, mâncând ceva comandat și, cu toată foamea de lup pe care o simt, trebuie să ne ocupăm întâi de pom.

— Cred că avem pe undeva un suport, spune Tyson.

10 minute mai târziu, răsare din debara cu un suport de brad mic și ruginit, o cutie de beculțe încălcite și o mână de ornamente desperecheate. Harrison înșurubează bolțuri mari în trunchiul bradului, în timp ce eu țin pomul în echilibru, iar mama îmi spune în ce direcție să-l împing ca să stea drept.

— De bradul de Crăciun se ocupa întotdeauna Jenna, îi spune Tyson mamei pe un ton scăzut, în timp ce descâlcesc împreună o veche ghirlandă cu luminițe.

Ea îi pune cu blândețe mâna pe braț. Mă duc după Harrison în bucătărie, unde ne așteaptă castroane cu mâncare thailandeză. Părul îi cade peste față ca o draperie întunecată, în timp ce-și pune o farfurie de curry galben.

— Ai ace de brad în păr, îi spun.

Le scutură trecându-și mâna prin păr, apoi se mai gândește și își prinde pletele într-un coc în creștet.

— Vrei să vorbești despre mama ta?

Harrison își smucește capul în spate, luat prin surprindere.

— Nu.

— Bine. Putem vorbi dacă vrei. L-am auzit pe tatăl tău spunând că ea se ocupa de toate chestiile astea festive, așa că înțeleg dacă te afectează sau... mă rog.

— Nu e moartă. Locuiește în Vermont cu iubitul ei. O văd săptămâna viitoare.

Îmi ard obraji de rușine.

— A... OK, mă bâlbâi. Scuză-mă că am deschis subiectul.

— Și înainte să-ți vină alte idei, să știi că nu vreau să vorbesc nici despre tata și scleroza lui multiplă, și nici despre fosta mea iubită.

— Am înțeles, mint eu.

Mâncăm într-o tăcere tensionată. Stau cu ochii în farfurie, clipind ca să-mi alung lacrimile. Când a pomenit de demonii lui, am crezut că poate vrea să vorbească cu mine. Am crezut că poate vreau să vorbesc și eu cu el. E umilitor să fiu total respinsă, așa de brutal. Și când sunt umilită încep să intru în panică, dorindu-mi să derulez filmul înapoi până găsesc momentul în care nu mă simțeam așa.

După ce Harrison pleacă din bucătărie, îl sun pe Fitz. Îmi doresc mai mult decât orice să-l aud spunându-mi că totul va fi bine, cu vocea lui liniștitoare. Că demonii mei nu sunt chiar așa de mari. Telefonul sună și sună și sună, trimițându-mă în final către temuta căsuță vocală. Închid fără să las mesaj.

Mă alătur distracției din sufragerie și mă uit la mama și la Tyson cum râd și dansează și decorează bradul. Când îmi spun noapte bună, eu nu sunt deloc obosită, așa că stau pe podea îmbrățișându-mi genunchii, scăldată în sclipirea luminii intermitente.

— Tata a aflat diagnosticul exact înainte de Ziua Recunoștinței, aud vocea gravă a lui Harrison.

Alunecă de pe canapea și vine lângă mine pe jos.

— Mi s-a părut frivol să dedicăm timp și energie unor lucruri precum decorațiunile de Crăciun, când viețile noastre au fost complet date peste cap.

— Nu e nevoie să vorbești despre asta.

Amintirea cenzurii impuse de Harrison e încă proaspătă în mintea mea. Habar nu aveam că o să reacționeze așa la un comentariu despre mama lui, fapt care îmi reamintește brutal că îl cunosc doar de o zi. Preț de vreo oră în seara asta am crezut că el ar putea fi aventura mea. E clar că habar n-am de nimic.

Oftează și își desface cocul, trecându-și degetele prin păr.

— Nu mă descurc cu emoțiile. Adică, deloc. Dacă vrei să vorbești despre sentimente, nu sunt omul pe care vrei să-l ai în preajmă.

— Cine spune că vreau să vorbim despre sentimente?

Ridică din sprânceană.

— Încercam să fiu drăguță cu tine, spun.

— Știu. N-ar fi trebuit să te reped.

— Nu-i nimic.

Rămân cu ochii la luminițele din brad, dar simt că mă privește.

— Am crezut că un brad nu are nicio importanță, dar are.

Îmi pune mâna pe genunchi și mă uit în sfârșit la el, simțind cum fierbințeala palmei lui îmi trece prin colanți. Umbre îi cad pe chip.

— Tata arăta așa de fericit în seara asta, în timp ce atârna amărâtele astea de luminițe și dansa cu mama ta! Mă bucur că m-ai pus să car chestia asta aproape un kilometru și s-o urc cinci etaje.

— Țsta e un discurs de mulțumire? Întreb în timp ce privirea îmi rătăcește către mâna lui încă aflată pe genunchiul meu.

E nefamiliară și neașteptată, dar nu vreau să și-o ia de acolo. Îmi amintesc cât de îmbătătită de fericire eram în drum spre apartament în seara asta și sunt sigură că starea mea avea mai puțin de-a face cu orașul sau cu bradul și mai mult cu faptul că Harrison cel posac și meditativ ține un manual de filosofie lângă pat, o carte cu dragoni în buzunar și are un tatuaj de războinic lângă inimă. E o combinație de caracteristici absurdă, care îl face mult mai interesant decât are dreptul să fie. Mă trag puțin mai aproape și, pentru o clipă, mi se taie respirația de emoție, întrebându-mă dacă o să mă sărute. Dar în loc să se aplece spre mine, își schimbă poziția și se lungește pe spate, cu ochii în sus, la bradul de Crăciun.

— Priveliștea e superbă din poziția asta, spune el ridicând din sprâncene.

— Te referi la mine sau la brad? spun lăsându-mă pe spate, sprijinită în brațe.

Mă lovește ușor în pliul cotului, făcându-mi brațul să cedeze sub greutatea mea, astfel încât cad lângă el; simt fiorii pe picior până sus, la umăr, când hainele de pe noi se ating. Mi se strânge stomacul și-mi las capul pe-o parte, cu fața spre el. Îl implor, practic, să mă sărute, și el vede asta; se apleacă spre mine și exact în momentul acela telefonul meu scoate un piuit.

— Ar trebui să văd ce e, spun repede.

Se oprește, apoi încuviințează.

— S-ar putea să fie tata.

Mă ridic în capul oaselor și îmi iau telefonul de pe măsuță. Se ridică și el și-și pune mâinile pe genunchii mei, pe care degetele lui dansează alene.

— Sau tipul cu scrisoarea de amor, spune gânditor.

Când îl aud pomenind de Fitz, inima mi se ridică în gât, dar din fericire e un mesaj de la Clover. Îl deschid și văd o poză cu mâna ei, pe care are un inel cu diamant.

Îi răspund:

??

— S-a întâmplat ceva? întreabă Harrison când mă vede că mă încrunt cu ochii în telefon.

Înclin ecranul ca să-l vadă și el.

— De la prietena mea, Clover.

— Să fiu al naibii, ce mai inel cu diamant! Câți ani are tipa? întreabă el.

— A făcut 18 luna trecută.

Fluieră ușurel.

— Ce pun ăia în apa din deșert?

— Ce vrei să spui?

— Tu ești îndrăgostită de tipul ăsta care ți-e cel mai bun prieten, iar acum gagica asta s-a trezit să se logodească.

— Ce?! Nu! N-ar face așa ceva!

— Uite că a făcut-o.

Telefonul sună și răspund imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Jay m-a cerut în căsătorie! Ne-am logodit!

Clover chițăie așa de tare, că până și Harrison tresare.

Îmi frec fața cu palma și toate temerile pe care le țin stocate zi de zi în creier se îngheșuie una în alta, ca să facă loc acestui nou subiect. SDM își linge degetele, dă pagina ca să înceapă una nouă și se apucă de o altă listă.

Toate modurile în care Clover își va distruge viața dacă se mărită la 18 ani:

- risc mai mare de divorț (fapt dovedit statistic, sunt aproape sigură);
- crește probabilitatea să se lase de facultate — asta dacă mai merge la facultate;
- nu are facultate = nu are serviciu = nu are casă = o să fie ruinită și o să trăiască pe străzi.

Nu sunt mândră de faptul că în mintea mea îi schimb lui Clover statutul de logodnică în cel de cerșetoare în aproximativ 2,2 secunde, dar creierul meu e expert în scenarii apocaliptice. Nu sunt capabilă să spun nimic. Ce pot să-i spun? Cum îi spui celei mai bune prietene că e pe cale să facă cea mai mare greșală a vieții ei?

— *Paige! Mai ești la telefon?*

— Mda.

Încerc să par fericită, dar tonul mă dă de gol.

— Povestește-mi tot!

Clover e prea extaziată ca să se împiedice de ezitarea mea și se apucă de povestit.

— Păi, a început cu surpriza pe care mi-a făcut-o când a luat bilete la Expresul

Polar ca să mergem cu toată familia lui. Pe drum ni s-a spart un cauciuc și nu aveam roată de rezervă, așa că l-am sunat pe Fitz și a venit să ne ajute...

— Te-ai văzut cu Fitz?! mă reped fără să gândesc.

Degetele lui Harrison se opresc din vals și se trage în spate. Mă crispez, urându-mă că sunt așa de disperată să aflu vești despre Fitz, fiindcă aproape că l-am sărutat pe Harrison deși sunt îndrăgostită de altcineva și fiindcă mi-a zburat mintea la altceva când acesta e momentul lui Clover.

— Lasă! Zi mai departe!

Îmi descrie plimbarea cu trenul în cel mai mic detaliu, inclusiv ciocolata fierbinte și fursecurile și luminițele de la depou. Fiindcă mintea mea e o trădătoare ticăloasă și inima mea e deprimant de previzibilă, în timp ce Clover vorbește gândurile mele răătăcesc, plasându-l pe Fitz în scena descrisă de ea. E foarte ușor să mi-l închipui printre beculețele albe, strângând în palme o băutură fierbinte. Imaginea îmi răstoarnă întreaga lume, făcând ca acest moment cu Harrison să-mi pară ieftin și complet greșit. Mă forțez să mă concentrez la povestea lui Clover, fiindcă îmi dau seama după vocea ei că ajunge la partea importantă.

— ... Jay m-a adus acasă și a oprit la poartă. Am rămas în mașină și am stat mult de vorbă, apoi mi-a spus că nu mai poate să aștepte nicio secundă să-mi dea cadoul. Atunci mi-a arătat inelul și mi-a spus cât de mult mă iubește și că de-abia așteaptă să-și petreacă tot restul vieții cu mine și m-a cerut de soție! Nu-i așa că e cel mai romantic lucru pe care l-ai auzit în viața ta?

— Ăăăă...

Inima îmi bubuie să-mi spargă pieptul. Îmi șterg palmele transpirate de pantalonii de pijama, și simt deodată că iau foc.

— Paige? spune Clover cu voce șovăielnică. De ce nu spui nimic?

— Ce vrei să spun?

— Că te bucuri pentru mine, spune pe un ton sec.

— M... mă...

Îmi dreg glasul. Harrison lasă capul într-o parte, întrebător.

— Te măriți fiindcă vrei să faci sex?

Vorbele îmi scapă înainte să le pot opri. Harrison se cutremură de râs, pe mutește. Mă întorc cu spatele la el.

— Nu!

Nu o cred. Și ea și Jay sunt hotărâți să aștepte până la căsătorie ca să facă sex.

— Atunci ce alt motiv poți să ai ca să te măriți acum?

— Ce motiv am să aștept?

— E evident!

— Vârsta e doar...

— ... un număr? Poate. Dar în cazul ăsta e unul foarte important.

— Jay e jumătatea mea. Sunt mai sigură de asta decât sunt de orice altceva pe lume. Dacă aștept doar ca să se simtă unii mai liniștiți, atunci e un motiv stupid. Nu am luat în viața mea o decizie doar ca să se simtă alții mai liniștiți.

După voce îmi dau seama că lui Clover îi vine să plângă.

— Ești încă la liceu!

Tăcere. Cred că s-a întrerupt convorbirea. Când în cele din urmă Clover vorbește, vocea ei e de gheață și tonul e dur, tensionat, periculos.

— Nunta va fi după absolvire.

— Dar ești încă foarte tânără! Dacă te răzgândești?

— Știu ce vreau. Doar pentru că ție ți-e frică să faci alegeri importante nu înseamnă că și nouă trebuie să ne fie.

Tensiunea din vocea ei se sparge într-o mie de cioburi de gheață, care-mi sfâșie inima.

— Hei..., spun eu.

Ridic ochii și dau de privirea lui Harrison. Vocea mea trădează cât de tare m-a rănit Clover și detest asta.

— Vreau doar să fii fericită. Nu vreau să-ți distrugi viața...

— Am recepționat mesajul. Și-ți mulțumesc că ai distrus cel mai fericit moment din viața mea.

Închide.

Stomacul mi se strânge și simt cum îmi transpiră fruntea. Mă aplec în față, cu capul în mâini, încercând să alung valul de greață ce se apropie.

Am făcut-o lată.

Ridic capul. Harrison e tot aici și așteaptă să spun ceva.

— Ar fi trebuit să mint și să spun că mă bucur pentru ea, așa-i?

— Glumești? E nebună, la naiba!

— Nu vorbi așa despre ea!

— Dar sunt de acord cu tine! E dusă cu capu' și ai avut dreptate să-i spui asta.

Inima îmi bate nebunește și șarpele neliniștii îmi strânge stomacul. Discuția cu Clover nu a fost deloc în regulă. Trebuie să repar lucrurile.

— Nu e nebună. Nu spune așa ceva despre ea! Dar... cum rămâne cu facultatea? Cum rămâne cu viața ei? Cum rămâne cu...

Își pune iar mâinile pe genunchii mei.

— Nu se mărită în seara asta. Deci poți să te calmezi deocamdată.

Să mă calmez? Clatin din cap. Nu pricepe nimic.

În viața mea nu mi-a fost așa de dor de Fitz.

— Aș vrea să pot.

Îmi las iar capul în palme. Ce îmi trebuie e o cale de a călători în timp ca să ies din belea, nu un tip care să-mi spună să mă calmez.

— Am făcut-o lată. Ar fi trebuit să consult aplicația. N-ar fi trebuit să...

— Reacționezi? Ai dreptul să ai o reacție. Nu te judeca așa de aspru!

Întinde mâna să mă consoleze.

— Te rog să taci din gură! Îl reped.

Lasă mâna să-i cadă.

— Trebuie să plec.

Numai că e trecut de miezul nopții, urmează dimineața de Crăciun și afară sunt – 7 °C și nu am unde să mă duc și nici vreun mod de a pleca.

— Hai la culcare! Simt nevoia să dorm.

— Paige, stai puțin...

Harrison e exasperat. Dar în clipa asta, nu-mi pasă de el. Îl abandonez lângă pomul de Crăciun, mă bag în patul lui și îmi petrec restul nopții holbându-mă la tavanul cufundat în beznă.

DESTINUL DOI

24 decembrie, ora 17:22, la 16 kilometri de Williams, Arizona

Simt un gol în stomac.

Nu!

Nu se poate să fie ceea ce pare a fi.

Nu nu nu nu nu nu nu.

Nu poate fi adevărat ce se întâmplă. Refuz să cred că prietenul prietenei mele cele mai bune, care are doar 18 ani, a cumpărat un inel de logodnă! Deschid cutia, cu degete tremurătoare. Pe un pat de catifea neagră e cuibărit un inel de aur alb cu un mic diamant pătrat, cu multe fațete. Umbra lui Fitz cade asupra mea când se ridică de lângă roată, blocând lumina amurgului ce intră pe geam. Închid cutia cu un pocnet și o bag la loc în torpedou. Fitz mă vede întinsă peste bordul mașinii lui Clover și ridică spre mine degetele mari, semnalizându-mi că au terminat.

Trebuie să fac ceva ca să opresc această catastrofă iminentă. Deschid portiera.

— Distrage-i atenția lui Clover pentru câteva minute, da? Trebuie să vorbesc cu Jay despre o surpriză. O chestie de Crăciun.

— Sigur.

Fitz aleargă înapoi la mașina lui și urcă pe locul din dreapta. Îi spune ceva lui Clover și ea începe să râdă. Trec peste consola dintre scaune și mă așez pe locul șoferului. Jay deschide portiera și urcă în mașină, umplând spațiul cu umerii lui lași.

— Salut, Paige! Ce faci?

— Nu o cere în căsătorie pe Clover!

Rostesc ușor cuvintele, fiindcă nu e o decizie dificilă. Trebuie s-o salvez pe Clover de sine însăși.

Pare șocat.

— A găsit inelul?

— Eu l-am găsit. Ea nu știe, dar crede-mă că e o idee proastă.

Trăsăturile i se relaxează în mod vizibil.

— Am vorbit despre asta. Vrem să ne petrecem împreună tot restul vieții.

— Ați vorbit despre asta? Acum? I-ai spus că ai de gând s-o ceri de soție pe la jumatea clasei a douăzecea?

— Ne iubim.

— Atunci, iubiți-vă! Petreceți-vă viața împreună! Dar nu e nevoie să începeți de acum. Las-o măcar să termine liceul înainte s-o legi de tine pentru totdeauna.

Siguranța de sine a lui Jay începe să se clatine.

— Credeam că eu și Clover suntem pe aceeași lungime de undă. Voiam să facem nunta la vară.

— Crede-mă, Jay, sunt cea mai bună prietenă a ei. Știu ce vrea. Are nevoie de mai mult timp, altfel o s-o faci să fugă.

Bat câmpii, vorbesc fără să mă gândesc, spunând lucruri pe care nici eu nu le cred.

Încuviințează din cap, încă nesigur.

— O să mă gândesc la ce mi-ai spus.

— Mulțumesc.

Ne uităm prin parbriz la Fitz și Clover care cântă în gura mare în mașină și simt cum vinovăția mă înghiontește insistent în stomac. Fitz îmi surprinde privirea și-mi face cu ochiul.

Dar dacă situația ar fi fost invers? Dacă Clover ar fi luat decizii privind viața mea și băiatul pe care îl iubesc?

Mă scutur de gândul ridicol. Oi fi eu o catastrofă, oi fi paralizată de anxietate, dar proastă nu sunt. Nici prin cap nu mi-ar trece să mă mărit cu Fitz sau cu oricine altcineva acum, ori chiar în următorii cinci ani. Nu e nimic romantic la doi tineri căsătoriți la 18 ani, care habar nu au ce înseamnă responsabilitățile vieții de adulți.

Într-o zi o să-i spun adevărul și ea o să-mi mulțumească că am salvat-o de la a face o greșeală colosală.

Când mă apropii, Clover se dă jos din mașina lui Fitz.

— Despre ce vorbeați? întreabă.

— Nimic important.

Ridic din umeri, sperând că n-o să se prindă. Dar ea dă din cap și zâmbește cu subînțele, cu chipul luminat de speranță.

— Sunt teribil de entuziasmată astă-seară!

— De ce?

Inspiră adânc, gata să-mi spună ceva. Oare știe? Nu are cum. Doar nu ar accepta cererea în căsătorie a lui Jay, nu? Chipul i se luminează când se uită peste umărul meu la Jay, aflat în mașina ei, și parcă mi se prăbușește un bolovan în stomac.

Ba da!

Ar accepta!

Și am știut-o de cum am văzut inelul, motiv pentru care am intervenit.

Am făcut ce trebuia.

Sunt sigură.

Sunt cam 95 la sută sigură.

— Vorbim mai târziu. Mulțumesc încă o dată că ne-ați salvat. Ești cea mai tare, iar băiatul ăla al tău nu e nici el deloc de lepădat. Ia-l și tu mai ușor. S-ar putea să te surprindă.

Mă strânge de mâini și se duce la Jay, în Prius. Ne fac cu mâna când intră pe șosea. Îmi târșâi picioarele înapoi către camioneta lui Fitz, iar în tot acest timp, SDM îmi șoptește la ureche lucruri groaznice despre cum am distrus prietenia dintre mine și Clover.

Fitz o ia înapoi către oraș, iar mie mi se zvârcolește stomacul din cauza sentimentului nedorit de vinovăție. Se încruntă și îmi aruncă priviri cu coada ochiului, dar abia pe la jumătatea drumului deschide gura să spună ceva.

— Pari tare nefericită.

— Cred că am făcut ceva rău, dar dacă am făcut-o cu bune intenții e în regulă, nu?

— Depinde. Ce-ai făcut?

— Am mințit pe cineva.

Fitz rumegă informația.

— Aseară m-ai pus să-ți promit că n-am să te mai mint ca să-ți menajez sentimentele.

— Dar dacă... minți ca să salvezi pe cineva să nu ia o decizie care să-i distrugă viața?

— Cine a hotărât că această decizie ar distruge viața acelei persoane? O împiedici să încalce legea?

— Nu. Dar e ceva ce ar ajunge să regrete la un moment dat.

Fitz mijește ochii.

— Ce-ai făcut?

— Jay are un inel de logodnă în torpedou și eu i-am spus să nu o ceară în căsătorie pe Clover.

— Fiindcă crezi că o să accepte.

Fitz intră încet pe aleea lungă din fața cabanei și oprește motorul.

Aprob cu un gest scurt din cap, fiindcă nu vreau să aud cum sună cuvântul rostit cu voce tare și nici nu țin prea mult să aud perspectiva optimistă a lui Fitz asupra acestei situații.

— N-o să te mint, Paige. E nașpa rău ce ai făcut.

— Nu trebuia să te întreb.

Mă sprijin de fereastră, simțind gerul de afară și distanțându-mă de căldura corpului lui.

— Normal că ție ți se pare o idee bună. Ce poate fi mai romantic decât o absolvire combinată cu o nuntă?

— Ești nedreaptă.

Îmi dau ochii peste cap și spun:

— Nu te prefacă că o cerere în căsătorie în Ajunul Crăciunului nu ți se pare de un romantism nebun. Probabil că ai fi cerut-o și tu pe Molly dacă nu te-ar fi părăsit.

— Iar tu nu te prefacă că nu proiectezi asupra lui Clover frica ta de orice fel de angajament. Te-ai gândit vreo secundă că unora le place să trăiască în Gilbert și că viața aici nu e o pedeapsă, așa cum o consideri tu?

— Nu e vorba de mine aici.

— Bagă-ți mințile-n cap! Clover și Jay se iubesc. Și poate că o căsătorie la 18, respectiv 19 ani e cea mai mare prostie pe care-o vor face vreodată. Sau poate că vor avea 70 de ani de căsnicie fericită și vor muri împreună în azilul de bătrâni,

ca în Jurnalul. E viața lor. Pot să facă ce vor.

— Dar nu i-am despărțit. I-am spus doar să pună frână, să aștepte până după absolvire.

Sau unul, doi, ori cinci ani.

— Nu e decizia ta! țipă el.

Își împinge violent mânecile puloverului în sus pe antebraț și-și umflă pieptul respirând greu. L-am mai văzut așa de supărat. Când Ruby l-a părăsit pentru Bryson Black și după o săptămână Bryson a trimis o poză cu ea în soutien tuturor băieților din școală. Sau când Jane pleca la facultate și Fitz s-a luat la ceartă cu ea pentru o tâmpenie, în timpul unui joc de Scrabble (ocazie cu care s-a dovedit că badabum nu e un cuvânt acceptat), fiindcă îl întrista plecarea ei. Ce vreau să spun e că nu petreci cinci ani din viață fiind cea mai bună prietenă a unui tip fără să-l vezi pierzându-și cumpătul. Dar de obicei furia lui nu e îndreptată către mine, iar asta mă întristează și mă înfurie. Sunt sfâșiată între dorința de a-mi cere scuze și impulsul de a-i spune să se ducă naibii.

Până la urmă fac ceea ce mă pricep cel mai bine să fac, adică absolut nimic.

Izbucnirea lui e urmată de o tăcere îngrozitoare. Ne uităm de vreo două ori unul la altul cu timiditate, plini de nefericire, dar în rest el își face de lucru cu radioul și încălzirea, iar eu mă uit pe geam, dorindu-mi să nu fi găsit niciodată inelul ăla. Regretul îmi umple mintea și inima, ceea ce e ironic, fiindcă tot ce-mi doresc de fapt în această viață e să evit regretele cu orice preț.

Rămânem în mașină până îmi chiorăie stomacul. Intrăm posaci în cabană ca să luăm cina și, oricât de des încerc printre îmbucături să-i prind privirea lui Fitz, el se uită cu încăpățănare la orice și oricine, numai la mine nu.

E ora 4 în dimineața de Crăciun și nu mai am timp.

Aseară, doamna Wilding a alungat pe toată lumea la culcare devreme, refuzându-mi din nou oferta de a o ajuta cu cadourile, dejucându-mi astfel planul de a găsi și distruge scrisoarea. M-am perpelit tot restul nopții ca un pește pe uscat.

Dacă îl las pe Fitz să o citească, o să știe exact cât de mult îl iubesc și cât de tare îl urăsc și o să trebuiască să salvez ce se mai poate din epava prieteniei noastre. Dacă nu îl las să o citească, asta e. Măcar mai pot încerca să repar lucrurile. Să încetez să mă mai port ca o fostă iubită geloasă și să încep să mă port ca o ființă umană normală.

Ce să fac?

Ce

Să

Fac?

Ce să fac ce să fac ce să fac ce să fac?

Sunt paralizată de nehotărâre. Și detest asta. Deschid Magic 8 și pun întrebarea pe care mi-a fost prea frică să o pun tot timpul ăsta.

Să îl las pe Fitz să citească scrisoarea?

Bila de pe ecran luminează în întuneric în timp ce se învâртеște. În dimineața asta, emoțiile mele sunt periculos de aproape să izbucnească. Mă simt buimăcită de ce s-a întâmplat în tren și vinovată fiindcă m-am amestecat în relația dintre Jay și Clover. Încă mai sunt convinsă — cel puțin 90 la sută — că ce am făcut e corect, dar simt că totul îmi scapă printre degete. Am scăpat lucrurile de sub control, ca niciodată. Mă fac ghem, căci mă doare stomacul.

Răspuns neclar. Mai încearcă o dată.

Să-i spun lui Fitz că sunt îndrăgostită de el?

E mai bine să nu-ți spun acum.

Face mișto de mine?

E Fitz îndrăgostit de mine?

Nu te baza pe asta.

Păi, evident. A reușit să-mi dea măcar un răspuns corect.

Lacrimile mi se revarsă pe obraji. Mă târăsc jos din pat, trăgându-mi pătura călduroasă pe umeri.

Am treabă: trebuie să fur o scrisoare.

Și uite, știu că e o tâmpenie să iau această decizie bazându-mă pe o aplicație. Dar aplicația asta mi-a spus că Fitz nu e îndrăgostit de mine și lacrimile care-mi scaldă chipul sunt reale. Dacă situația asta ipotetică mă face să plâng, sub nicio formă nu o să supraviețuiesc momentului când el o să citească scrisoarea, o să înțeleagă ce am simțit în toți anii ăștia, o să vadă clar în inima mea.

Doarme profund când trec pe lângă canapeaua lui. Sunt tentată să întind mâna și să-i dau părul de pe frunte, dar nu îmi permit să fac asta. Nu sunt sigură că aș reuși să mă stăpânesc să mă bag sub pătură lângă el și să-mi îngrop capul la pieptul lui.

Urc în vârful picioarelor treptele întunecate. Casa e cufundată în tăcere. Luminițele albe din bradul de Crăciun învăluie totul într-o magică lumină difuză. Mă opresc, singură sub vâsc, ca să savurez atmosfera vrăjită din încăpere, la această oră a dimineții. Sătucul miniatural din porțelan e luminat cu ghirlande minuscule aurii atârnate la fereștrucile micuțe. Toate astea fac ca inima să mă doară.

Trec în revistă cadourile de sub pom, uitându-mă după un plic cu numele lui Fitz pe el.

— Paige?

Tresar, cât pe ce să cad pe scări când mama lui Fitz apare pe coridorul unde se află dormitorul ei. Într-o mână are o cană și în cealaltă o carte.

— De ce te-ai trezit așa devreme?

Deschid gura ca să spun... ce?

Adevărul?

— De ce v-ați trezit așa devreme dumneavoastră? o întorc eu.

Zâmbește și se așază în fotoliul extensibil, cu fața spre brad.

— Ador sărbătoarea asta. Vraja tăcută a dimineții de Crăciun. Cu toate speranțele și dorințele și posibilitățile ei. Îmi place să stau aici și să savurez senzația asta înainte să înceapă haosul.

Arunc o privire spre mormanul de cadouri de sub brad. E imens și mă copleșește rușinea fiindcă nu am luat nimic pentru niciunul din membrii familiei lui Fitz.

— I-am scris o scrisoare lui Fitz și vreau s-o iau înapoi.

Chipul ei se strâmbă într-o grimasă nedumerită. Mă grăbesc să-i explic:

— Nu e mare lucru, doar că e cam jenant, vă rog mult să nu-i spuneți. Nu că vă cer să ascundeți lucruri de fiul dumneavoastră, dar ne-am certat și...

— Paige! mă oprește ea din turuitul fără noimă. Nu e nicio problemă. N-o să-i spun. Dar n-am văzut nicio scrisoare.

Inima mi se face bucăți.

— Sunteți sigură?

Mă uit iar la cadouri.

Clatină din cap zâmbind înțelegător.

— Îmi pare rău. Pot să-l întreb și pe Whit. Poate a luat-o Gray.

— Nu!

Nu vreau să atrag și mai multă atenție asupra acestui dezastru.

— Stați liniștită.

O să fie în regulă, mă mint.

Ba nu, șoptește SDM.

Panica paralizantă se răspândește în trupul meu cu iuțeală și ușurință. Trag aer în piept și mă simt de parcă tocmai am terminat de înotat doi kilometri. Nu pot să respir. Stomacul mi-e sfâșiat de pumnale ascuțite și ochii încep să mi se umple de lacrimi. Nu pot să respir.

— Puteți să vă uitați după scrisoare și la dumneavoastră în dulap?

Nu aud ce zice, dar pleacă din cameră.

Ce vreau să fac e să sfâșii fiecare cadou de sub brad, în caz că scrisoarea a ajuns să fie îngropată sub morman... sau mai rău, în unul din pachetele perfect ambalate.

Ce fac în realitate e să mă plimb în sus și-n jos prin cameră, scuturându-mi mâinile ca să scap de energia anxioasă acumulată, fiindcă încă mai am ceva prezență de spirit ca să-mi dau seama că, dacă aș face bucăți cadourile, aș înrăutăți și mai mult situația, care și așa e destul de proastă.

O să găsească scrisoarea. Sau poate nu el, dar cineva tot o s-o găsească. Poate o s-o citească; poate o să i-o dea lui. În orice caz, el o să afle.

Și în acel moment, o să-l pierd.

Odată ce o să-și dea seama că am oftat după el în tot timpul ăsta, sperând în taină să se aleagă praful de toate relațiile lui, ca să-și dea seama că e îndrăgostit de mine, nu o să mai vrea să fim nici măcar prieteni. Până și simpla prezență în aceeași cameră cu el o să fie stânjenitoare și oribilă și o să trebuiască să-mi schimb toate traseele din școală ca să-l evit. Iar Clover o să se mărite cu Jay și o să treacă la viața de adult împreună cu soțul ei, lăsându-mă în urmă.

Mi-am irosit unica șansă de a evada din Gilbert și n-o să mai am niciodată alta.

O să trăiesc singură și fără prieteni în același orașel amărât tot restul vieții mele.

— *N-am găsit-o, spune doamna Wilding. Dar o să mai caut o dată, după ce se trezește toată lumea și o să pot aprinde luminile.*

— Mulțumesc, spun cu voce stridentă. Mă duc să mă culc la loc.

— O să spun tuturor să fie cu ochii în patru azi după plicul ăla.

Vorbele ei mă fac să mă opresc în capul scărilor.

— Nu! Vă rog, lăsați. Prefer să nu mai știe nimeni.

Cobor scările din două în două trepte, lucrând în minte la un plan.

Azi o să stau în camera mea.

O să-i spun lui Fitz că sunt bolnavă și nu vreau să contaminez pe nimeni, așa că o să mă ascund. Ei o să găsească scrisoarea și tatăl lui Fitz o s-o citească cu voce tare în fața șemineului, cu copiii adunați în jurul lui ca în jurul lui Moș Crăciun. Când o să ajungă la partea în care zic că Fitz e singura persoană din viața mea care nu mă face să mă simt ne bună de legat, o să râdă toți în hohote. Mai ales Whit. O să facă mișto de Fitz pe tema asta tot restul vieții. Dar eu nu o să aud nimic, fiindcă o să fiu la subsol, cu pătura trasă peste cap. Și asta e și ideea. O să le fie așa de milă de mine, că o să mă lase să mă ascund până o să vină vremea să mergem acasă, și atunci nu o să trebuiască să văd niciodată că...

Mă ciocnesc de cineva în fața ușii de la baie.

— Scuze!

E Darcy. Frumoasa Darcy, ca un șoricel din basmele cu Moș Crăciun, îmbrăcată în colanți scumpi și un pulover moale.

— E vina mea, răspund în șoaptă.

— Crăciun fericit! Ar trebui să dorm, dar Jane sforăie. Tu de ce ești trează? se încruntă ea. Te simți bine?

Clipesc frenetic ca să-mi alung lacrimile. De ce îmi pune întrebarea asta? Când sunt bine, cuvintele nu au niciun impact. Când lucrurile o iau razna, cuvintele sunt cea mai rapidă cale de a mă pune la pământ. Mi se pune un nod în gât și aproape că mă sufoc.

— Nu mă simt bine.

— O, nu! Ai gripă? Întreabă și se trage cât mai departe, ținându-și respirația.

Nu vreau să adaug un stres inutil în viața ei, așa că spun:

— Am mâncat ceva care nu mi-a priit.

Se dă într-o parte, eliberând calea către baie. Ignor sugestia și țâșnesc spre

camera mea, trântind ușa după mine. Mă sprijin cu spatele de ea și alunec la podea, umplându-mi lacom plămânii cu aer care parcă nu e suficient. Simt o puternică apăsare în piept și prin trup mi se rostogolește un val de greutate. Sucul gastric mi se ridică în gât și înghit ca să-l trimit înapoi în stomac.

Trebuie să mă mișc. Trebuie să ies de-aici... acum.

Camera e prea mică. Nu pot să respir. Mă ridic în picioare și mă plimb în sus și-n jos pe covorul uzat.

Aer. Am nevoie de aer, altfel o să mor în camera asta.

Deschid ușa și intru clătinându-mă în încăperea principală. Cu mâinile pe genunchi încerc cu disperare, gâfâind, să-mi umplu plămânii cu aer.

De ce nu e aer aici?

Fitz se trezește, tresărind.

— Paige...

— Nu pot să respir, gâfâi eu.

Mi-au amorțit buzele. Mă furnică degetele. Fitz sare peste spătarul canapelei ca să vină lângă mine.

— E un atac de panică. Nu ești pe moarte, spune.

Dar mă simt ca și cum aș muri.

E prea cald aici. Poate chiar sunt bolnavă. Transpirație rece mi se prelinge pe gât și inima bubuie să-mi sară din piept. Trebuie să existe o cale de ieșire din starea asta, dar nu am nicio idee care ar fi.

Fitz își trece degetele calde printre ale mele și mă strânge de trei ori.

Închid ochii și mă las în genunchi, cu fruntea lipită de lemnul rece al podelei. Fitz mă urmează, cu mâna strângând-o ferm pe a mea.

— Mi-e rău, nu pot să respir, cred că trebuie să mă întind.

— Spune cinci lucruri...

— Nu pot să joc jocul ăsta acum, îl reped.

— O să-ți revii imediat. Promit! N-o să te simți mereu așa.

Cu mâna liberă mă mângâie ușor pe spate, în cercuri mici, relaxante.

Are dreptate. Nu e prima dată când mi se întâmplă asta.

Am senzația că mor, dar nu o să mor.

Rămân așa, în genunchi, în subsolul celui mai bun prieten al meu, ghemuită și tremurând, până ce inima mea începe să-și încetinească bătăile. Respirația mea găfâită se calmează treptat. Încep iar să-mi simt buzele și degetele. Și când se încheie cea mai oribilă parte a crizei, e înlocuită de jenă. Îmi retrag degetele din strânsoarea lui Fitz și-mi ascund fața, simțind cum rușinea fierbinte, usturătoare, mi se întinde pe toată pielea ca o eczemă.

— Nu-i nimic. Spune-mi ce e cu tine, mă imploră Fitz.

Îmi șterg iute lacrimile de pe obraji. Probabil că arăt jalnic: nepieptănată, nespălată pe dinți, încă în pijamale. Nu pot să cred că Fitz mă vede în halul ăsta.

De ce nu pot să fiu și eu normală?

— *Îmi pare rău, dar acum nu pot.*

Arunc o privire peste umăr către Fitz, pe al cărui chip se citește un amestec de tristețe și frustrare și îngrijorare. Urăsc faptul că îl fac să se simtă așa. Urăsc faptul că sunt așa un dezastru, dar nu știu cum să fiu altfel. Fug la el în cameră, mă urc în pat, îmi trag păturile peste cap și fac planuri să stau acolo tot restul vieții.

DESTINUL UNU

25 decembrie, ora 09:30, Manhattan, New York

SDM începe o nouă listă, intitulată Cum aş fi putut evita dezastrul cu Clover. (Nu e în stare să fie succint).

Greu de crezut, dar lista asta nu e la fel de rapid sau uşor de alcătuit ca aceea despre cum îşi distruge Clover viaţa.

Opţiunea unu: Discuţia telefonică (şi ce aş fi putut face altfel).

Mă gândesc la asta stând pe canapea în pijama, uitându-mă (şi participând din când în când) la obligatoriul schimb de cadouri, la despachetări şi mulţumiri. Tyson îi dă mamei un album No Doubt. Pare cam impersonal şi aleatoriu, fiindcă mama nu-mi pare a fi mare fan Gwen Stefani, dar i se umplu ochii de lacrimi când îl deschide. Deci se pare că el ştie despre ea ceva ce eu nu ştiu. Tyson are şi pentru mine un cadou şi îl primesc cu o stângăcie de zile mari. E un atlas National Geographic intitulat 50 de state, 5 000 de idei. Mama trebuie să-i fi povestit de dormitorul meu. E un dar de vreo zece ori mai atent ales decât mă aşteptam şi mă întreb de ce şi-a bătut capul.

Odată ce atenţia nu mai e ţintită asupra mea, gândurile mi se îndreaptă iar către conversaţia telefonică. Mai întâi mă conving singură că aş fi putut să mint, m-aş fi putut forţa să par entuziasmată şi apoi să închid cu prima ocazie. N-am fost niciodată o actriţă prea bună, dar poate aş fi reuşit să duc şarada până la capăt. Ea era hotărâtă să fie fericită, aşa că n-ar fi trebuit să vorbesc aproape deloc.

Însă.

O minciună sfruntată ca asta nu m-ar fi ajutat deloc pe termen lung. Sub nicio formă n-aş fi putut să menţin aparenţele pe tot parcursul următoarelor cinci luni

și probabil pe tot parcursul căsniciei lor. În cel mai bun caz, mint și mint și mint și iar mint și-mi înăbuș toate emoțiile, până ce ajung la punctul critic și explodez la nunta ei, în stilul comediilor romantice, fix când preotul spune „Se opune cineva?” și eu: „Ăăăă... Da. Eu.” Numai că ăsta nu e scenariul unei comedii romantice, fiindcă eu nu sunt fostul iubit de care mireasa e încă îndrăgostită.

Discuția telefonică n-a avut niciodată vreo șansă să fie un succes. Ceea ce mă aduce la opțiunea doi: să fi mers la Williams, nu la New York.

Acest vis cu ochii deschiși e foarte seducător, fiindcă începe exact așa cum sună. Sunt în Williams și ninge și Fitz se cuibărește cu mine în fața șemineului și (surpriză!) își dă seama că m-a iubit dintotdeauna! Ce convenabil, nu? Mă pierd în visarea asta până la micul dejun și pe tot parcursul lui și abia după vreo oră îmi aduc aminte că fac exercițiul ăsta de imaginație pentru Clover. Ca să văd cum puteam evita dezastrul cu Clover. Și se dovedește că prezența mea în Williams nu repară absolut nimic. Din păcate.

Trec la opțiunea trei: rămâneam în Gilbert. Asta e cu dus-întors, fiindcă Clover tot se logodește, mama e la New York, Fitz e în Williams și tata e în Tucson, deci de ce aș fi singură de Crăciun în Gilbert? Logica lipsește cu desăvârșire, dar faza cu călătoria temporală și secretarul din creier care ține o listă cu toate grijile mele e că niciunul nu se bazează pe logică. În acest scenariu, Clover acceptă cererea lui Jay și apoi vine direct la mine acasă. Mă trezește ca să-mi dea vestea și eu reușesc să îi explic delicat și cu blândețe de ce e o decizie teribil de proastă. Și fiindcă suntem față în față, reușesc să o fac să înțeleagă asta fără s-o jignesc, iar ea plânge, dar își dă seama că am dreptate. Prietenia noastră rămâne la fel de solidă și nu are loc nicio ceartă. Îi spune cu delicatețe lui Jay că trebuie să mai aștepte și el e de acord.

E un plan bun, fără fisuri, cu o minusculă excepție: călătoria în timp nu există și planul n-o să fie pus în aplicare niciodată.

Chiar și așa, mă gândesc obsesiv la el toată ziua, până sunt absolut sigură că venirea la New York a fost o imensă greșeală. Ar fi trebuit în schimb să mă închid la mine în cameră și să aștept acolo să se logodească Clover ca să pot s-o conving să se răzgândească.

— Paige?

Vocea mamei mă smulge din lumea mea imaginară și mă aduce înapoi la New

York.

— Te simți bine?

— Hm? Mda. N-am nimic.

Stau pe canapea și cică mă uit la încă un film de Crăciun.

— Noi ne ducem la plimbare. Vii și tu?

— Care „noi“?

— Noi toți, spune arătând spre ea, Tyson și Harrison.

Harrison, care nu m-a mai privit în ochi de când l-am repezit, aseară. Harrison, care a asistat la implozia creierului meu și acum refuză să vorbească cu mine. I-au trebuit doar două zile ca să-și dea seama că sunt o bătaie de cap mult prea mare ca să merite efortul. Care tip vrea să sărute o fată ce e permanent pe punctul de a o lua razna? Eu n-am cunoscut niciunul. Și cu toate că și eu eram nervoasă pe el, nu pot să zic că nu mi-a plăcut să-i simt mâna pe genunchi și toate posibilitățile sugerate de acel gest. Poate că a fost o idee proastă să-l sărut, dar asta nu înseamnă că nu am vrut s-o fac.

Le spun că vreau să stau acasă să fac ceva bun. După plecarea lor, mă hotărâsc să fac o pâine cu drojdie. De fiecare dată când reușesc să fac o pâine să crească așa cum trebuie, mă simt ca o magiciană. Și în momentul ăsta, nu mi-ar strica deloc puțină magie în viața mea. Îmi târșai picioarele prin bucătărie, amestecând cu mixerul apa cu drojdia și cu un praf de zahăr. Acopăr aluatul cu un prosop și aștept să se dospească, timp în care mă cufund din nou într-o visare plină de regrete.

— Salut!

Scot un țipăt scurt când aud vocea lui Harrison, descoperind cu o tresărire că nu sunt singură în bucătărie.

— Ce cauți aici?

Am rămas acasă tocmai ca să evit conversații potențial inconfortabile.

Ridică din umeri.

— M-am răzgândit în privința plimbării. Ce gătești?

— Coc, îl corectez. Baghetă franțuzească.

— Pe bune?

Își desfășoară fularul de la gât și ridică prosopul ca să arunce o privire în castron. Brațul lui îl atinge în treacăt pe al meu și apropierea lui, parfumul lui, îmi activează la maximum toate simțurile. Am senzația că am umblat toată ziua ca o somnambulă și abia acum mă trezesc.

Pasiunea mea crescândă pentru Harrison e fulgerătoare și electrizantă. Totodată, e o experiență nouă, fiindcă sentimentele mele pentru Fitz s-au dezvoltat într-un mod diametral opus. Într-o zi, Fitz era puștiul ăla cu un cap mai scund ca mine, cu tunsoare de cercetaș, care-mi șoptea glume la ureche în timp ce profesoara ne citea Shakespeare. O lună mai târziu, i-am ordonat să fie partenerul meu în Brigada de Dans de la ora de sport — o apropiere stângace și poticnită, care a deschis calea către prietenia care s-a format în cele din urmă în timpul acelor după-amiezi petrecute pe bordură, în așteptarea cuiva care să ne ducă acasă. Aveau să mai treacă alți câțiva ani până să țâșnească 30 de centimetri în sus, să-și lase părul să crească, să se antreneze cu greutateți împreună cu echipa de baseball și să se transforme în Fitz Wilding, Făt-Frumos cu acte în regulă. Când a început clasa a zecea, toți voiau să fie prieteni cu Fitz, dar eu îl revendicaseam deja ca fiind prietenul meu.

Eu l-am vrut prima și l-am vrut cel mai mult. Când a ales-o pe Ivy, am știut că fusese o greșeală să râd la glumele lui și să-mi construiesc toată viața în jurul lui. Dar era prea târziu, eram deja prea implicată sentimental.

Iar acum, tot trupul meu e electrizat datorită unui băiat care nu e Fitz. Nu mă pot decide ce simt în legătură cu asta.

Ușurare.

Entuziasm.

Neașteptată tristețe.

— E normal să facă bule așa?

Harrison strâmbă din nas, arătând spre aluatul dospit aflat în fața noastră.

— Da. Asta înseamnă că maiaua e vie.

Dau deoparte prosopul și mai adaug zahăr, apoi făină, sare și ulei.

— Te rog să mă ierți pentru aseară, îi spun cu ochii ațintiți la aluat, de teamă să nu-i văd eventualul dispreț de pe chip.

— Eras supărată. Și eu n-ar fi trebuit să spun ce am spus despre prietena ta, zice el.

Abia atunci îndrăznesc să-i arunc o privire și, după expresie, pare să vorbească serios.

— Unde-ai fost azi? zice și îmi atinge ușor tâmpla. Parcă ești aici, dar nu ești aici.

Gestul îmi face inima să palpite. Nu e romantic, nu în felul acela exagerat care e specialitatea lui Fitz, dar e caraghios și dulce și sincer și deloc ceva la care m-aș fi așteptat din partea unui șoarece de bibliotecă posac cum e Harrison.

— Nu ești cum mă așteptam, spun gânditoare.

— Mda..., zice și își freacă maxilarul cu palma. M-ai cunoscut într-o zi proastă. Mă certasem cu fosta, fiindcă am descoperit că deja și-a văzut de viață cu altul, la mai puțin de două săptămâni după ce ne-am despărțit.

— Oooh!

Se strâmbă, arătându-mi că am dreptate să mă mir.

— Tu ce crezi? Oare de-aia v-ați despărțit?

Se lasă pe spate, cu palmele sprijinite de blat.

— A fost nevoie de fiecare strop de autocontrol pe care-l am ca să nu alunec pe acea pantă care poate duce la nebunie, spune el. Dacă mă înșela..., oftează el, atunci nici nu vreau să știu.

— Ai un autocontrol mai bun decât mine. Derapajele către nebunie sunt specialitatea mea. Trăiesc pentru ele. De aceea am fost absentă toată ziua.

— Ce s-a întâmplat? Puștiul de la cabană ți-a citit declarația de dragoste nu-prea-secretă?

— Nu, slavă cerului! Dar cam toată ziua am încercat să-mi dau seama cum aș fi putut evita cearta cu Clover.

— Toată ziua?!

Încuviințez din cap, opresc mixerul, pun aluatul într-un castron uns cu grăsime și-l învârt ca să se așeze mai bine.

— Nu te supăra, dar ce e atâta de gândit? Ai spus ceva ce a rănit-o. Dacă-ți ceri scuze, o să te ierte.

— Nu e chiar așa de simplu.

— Zi-mi de ce.

Oftez, neștiind prea bine cum să exprim în cuvinte modul meu sucit de gândire. Dar o să încerc, fiindcă pare că vrea sincer să știe și fiindcă în câteva zile o să plec și probabil că n-o să-l mai văd niciodată, așa că ce am de pierdut?

— În primul rând, îmi pare rău pentru felul în care am spus-o, dar nu și pentru ce am spus. Deci, în acest moment, problema asta pare să fie ireparabilă, așa cum sunt majoritatea greșelilor. Dar dacă-mi dau seama cum putea fi evitată situația, înseamnă că o s-o pot evita data viitoare.

Se uită la mine de parcă mi-am pierdut mințile. Ceea ce e posibil. Ridic din umeri și adaug:

— Pentru mine, are sens.

Își trece mâna prin păr.

— Ce vrei să spui când zici că majoritatea greșelilor sunt ireparabile?

— Exact ce spun.

— Tu chiar crezi asta?

— Bineînțeles, spun cu vocea mea, dar totodată o aud și pe a lui SDM.

Dacă nu aş crede că greşelile sunt ireparabile, SDM nu ar exista, iar creierul meu nu ar fi un veritabil catalog al tuturor lucrurilor care pot merge prost.

— În orice secundă a vieţii mele, o singură decizie proastă poate să-mi distrugă complet viaţa. Şi asta e valabil pentru fiecare dintre noi.

— Dar..., se bâlbâie Harrison, stupefiat.

Mi se strânge stomacul de ruşine şi-mi iau foc obrazii. Poate că ar fi trebuit să țin pentru mine bizara mea filosofie.

— ... dar nu așa funcționează viața, încheie el fraza.

Ridic din umeri, neștiind cu ce argumente să-l contrazic, ori dacă măcar vreau să-l contrazic. Acopăr aluatul cu un prosop și îl așez lângă gura de încălzire ca să crească.

— Și acum? întreabă Harrison.

Nu sunt sigură dacă se referă la conversația noastră sau la pâine, dar mă prefac că e varianta a doua.

— Acum așteptăm. O oră, o oră jumate, depinde cât de repede crește aluatul.

Ne mutăm în cealaltă cameră și ne așezăm fiecare la un capăt de canapea. El are o carte în poală și se oferă să-mi împrumute și mie una, dar creierul meu e stors după o zi de îngrijorări obsesive. Nu știu dacă pot să fac față la ceva mai dificil decât să mă uit la tone de postări de pe platformele de socializare. Mă uit absentă pe Instagram, trecând iute peste nesfârșitele selfie-uri cu brazi și cadouri, până ajung la profilul lui Molly, iar poza de acolo îmi face inima să stea în loc.

E cu Fitz, sub vâsc, ea ținându-l cu brațele de gât, el pupându-o pe obraz. Ea zâmbeste larg, cu ochi strălucitori, îmbujorată de parcă a alergat la un maraton sau a fost sărutată zdravăn.

Simt o mulțime de emoții deodată: tristețe, regret, gelozie, durere sfâșietoare și

furie. Îmi gonesc toate prin vene, amestecându-se și rezultând o otravă insuportabilă. Sar în picioare.

— Hai să ne cărăm de-aici!

— Și unde să mergem?

— Oriunde. Nu-mi pasă.

Nu mai am decât câteva zile de stat la New York. Se vede că Fitz se bucură de vacanță. Ar trebui să fac la fel.

— N-o să fie prea multe locuri deschise de Crăciun.

— Atunci hoinărim pe străzi.

— La -2 °C?

Arunc telefonul spre celălalt capăt al canapelei. Aterizează cu o bufnitură pe cartea lui Harrison.

— La asta mă refer când vorbesc despre greșeli ireparabile.

Studiază poza încruntat.

— Țsta e tipul tău?

— Nu mai e.

Ridică privirea către mine.

— Hai!

Ne luăm hainele, lăsăm aluatul să crească pe blat și pornim prin oraș, fără destinație sau planuri. Dar oricât mi-aș dori să fiu în starea de spirit propice pentru aventură, mintea mea tot rătăcește înapoi la fotografie. O deschid iar pe ecranul telefonului, doar ca să mă torturez singură.

— Nu pare chiar așa romantic, dacă mă întrebi pe mine, spune Harrison. Tipu' e sub vâsc și o pupă pe obraz? Zici că-s frați.

Detest ardoarea cu care îmi doresc ca vorbele lui să fie adevărate.

— A spus că ea e aleasa.

— Atunci s-ar fi întâmplat același lucru chiar dacă te-ai fi dus la cabană, doar că ar fi fost de o mie de ori mai nasol să asști concret la toată scena.

— Sau poate i-aș fi dat scrisoarea și am fi fost noi doi sub vâsc. Acum n-o să știu niciodată și asta urăsc cel mai tare. Toate ocaziile ratate, toate viețile pe care n-o să le trăiesc niciodată.

— De asta ți-e ție frică?

— Răspunsul simplu ar fi da. Aș vrea să am o sută de vieți. Una în care vin aici și văd New Yorkul și te...

Mă întrerup, dar apoi hotărâsc că... ce-am avut și ce-am pierdut?

— O viață în care te cunosc pe tine, una în care sunt iubita lui Fitz, una în care îmi câștig existența cutreierând lumea. Le vreau pe toate.

— Ești Kierkegaard.

Aprob din cap.

— Ai vreodată senzația că rătăcești prin beznă, fără să ai habar ce faci și încotro te îndrepti?

— Cam în fiecare zi.

— Și cum faci față?

— Citesc.

— Trebuie să fie o carte senzațională, mormăi eu, gândindu-mă că niciuna din cărțile de pe lista de lecturi obligatorii nu m-a pregătit să-mi fie inima călcată în picioare în mod repetat de cel mai bun prieten al meu.

Mă privește pieziș, cu buzele strânse. După o clipă, spune:

— Hai, mergem la Columbia.

Grăbește pasul și măresc și eu viteza ca să mă țin după el.

— Ce e la Columbia?

— Sensul vieții.

DESTINUL DOI

25 decembrie, ora 09:47, Williams, Arizona

Un ciocănit în ușa mă smulge din somnul profund, fără vise. Prin perdelele albe, dantelate, de la fereastră se revarsă lumina soarelui ca un șuvoi de apă. Strâng păturile pe lângă mine și încerc să nu mă gândesc cine din familia lui Fitz a văzut/auzit/aflat de atacul meu de panică.

— Nu mă simt bine, strig.

— Știu. Dar intru oricum.

Fitz deschide ușa și mă vede cuibărită în patul lui. Privirile ni se întâlnesc și, preț de o respirație nesfârșită, niciunul dintre noi nu spune nimic. Pune pe noptieră o farfurie cu rulouri cu scorțișoară.

— Sunt de cumpărat. Tu le-ai face mai bune.

— N-am făcut niciodată rulouri cu scorțișoară.

— Crede-mă pe cuvânt! Ai intuiție!

— Patiseria nu se bazează pe intuiție, ci pe știință.

— Dacă spui tu... Pot să...? arată spre pat.

Mă trag spre margine ca să aibă loc și el. Își trage păturile peste șale și se încovoiaie de spate ca să ajungă cu capul pe pernă, lângă al meu. Fitz e lângă mine în pat, iar eu uit să respir. Îmi sincronizez respirația cu a lui, dar el respiră mai profund și mai lent decât sunt eu obișnuită, așa că trebuie să renunț înainte să mă sufoc.

Își pune un braț sub cap.

— Îți aduci aminte de meciul cu Highland de-acum doi ani? Eram cu două puncte în urmă, mai erau câteva minute din ultima repriză și era ultima noastră șansă de a marca, ții minte?

Îmi amintesc, dar nu spun nimic fiindcă aș putea să ascult tot restul vieții tonul grav al vocii lui. Mă uit în sus la chipul lui, conștientă că și dacă printr-un miracol aș trăi 100 de ani, mi l-aș aminti mereu exact așa: gene lungi, bărbie nerasă, păr ciufulit.

— Pitcher-ul a executat o aruncare perfectă. A aruncat tare, cu viteză, drept pe mijloc. O aruncare de vis. Și am ratat-o îndreptându-mă de spate și privind mingea cum trece. Nici măcar n-am rotit bâta.

Râde încet, cu ochii fixați pe bârnele de lemn de deasupra noastră.

— Ce te-a făcut să te gândești la asta?

— Cred că vreo două lucruri. Mi-am jurat că n-o să mai las niciodată să treacă mingea pe lângă mine, orice-ar fi. Dacă o să am ocazia, o să rotesc bâta. De fiecare dată. Îl scoate din minți chestia asta pe antrenor. Îmi spune mereu că trebuie să fiu mai răbdător.

— Aha.

— Mda. Și mi-a fost rușine. După meci, în vestiar, nici n-am putut să-i privesc în ochi pe băieți. Eram hotărât să o tai de acolo cât mai repede și să mă ascund la mine în cameră tot restul weekend-ului.

— Cunossc sentimentul.

— Îhâm, numai că tu mă așteptai la ieșirea din vestiar cu bicicletele. Am mers la lacurile Val Vista, am sărit gardul și am înotat în piscina clubului până ne-a gonit paznicul.

Amintirea mă face să zâmbesc cu gura până la urechi. Era după Ivy, dar înainte de Ruby, cu doar vreo două săptămâni înainte de momentul cu balul. S-a bălăcit, m-a luat în brațe și a sărit cu mine în piscină, luându-mă de talie fără să ezite o clipă. Am crezut că mor când i-am simțit atingerea. A fost o seară de primăvară

perfectă, iar eu eram încă îmbătată de exaltarea amețitoare a primei iubiri. Încă nu începusem să-i port pică fiindcă iubea pe toată lumea, numai pe mine nu.

— A fost o seară frumoasă.

— Cea mai frumoasă, încuviințează. M-ai salvat de o noapte petrecută singur în camera mea. Acum am venit să fac același lucru pentru tine.

— Nu pot.

Sub nicio formă. Nu pot să dau ochii cu familia lui. E deja prea târziu ca să mai cred că nu știu toți că ceva nu e în regulă cu mine. Când mă gândesc la Fitz explicându-le atacul meu de panică, îmi vine să intru în pământ de rușine și oroare.

— Ba poți!

Îmi ridică bărbia cu un deget, obligându-mă să ridic ochii. Privirea mi se oprește pe gura lui înainte să-i găsesc ochii. Sunt de nepătruns.

Mă cufund mai adânc în pături. Fitz le înșfacă cu o mână și le smulge de pe pat.

— Stai în pat, dacă vrei, dar îți revoc dreptul la pături.

— Nu-i corect!

— Casa mea, regulile mele.

— Bine. Oricum nu am nevoie de pături, mormăi întinzându-mă după farfuria cu rulouri cu scorțișoară.

— Dacă mă gândesc mai bine...

Înșfacă farfuria exact când să ajung la ea și o ridică deasupra capului.

— Și dreptul la rulouri cu scorțișoară ți-a fost revocat.

Dau din picioare, nervoasă.

— Sunt lihnită de foame.

— Bun. Hai, sus!

Ne uităm urât unul la altul 10 secunde bune, după care cedez. Mârâi protestând și mă dau jos din pat.

— Bine, ai câștigat.

— Am un Crăciun cu adevărat fericit!

Aruncă păturile pe coridor zâmbind larg și urcă scările câte trei deodată.

Eu și mama sărbătorim Crăciunul așa: ne trezim și deschidem imediat cadourile. Fiindcă suntem doar noi două și nu avem bani, asta durează aproximativ patru minute. Restul zilei îl petrecem lenevind prin casă, cu filme de Crăciun rulând în fundal, bucurându-ne de cadourile primite.

Familia lui Fitz nu e ca familia mea. Mai întâi ia un mic dejun copios, ce include ouă, șuncă, cartofi și rulouri cu scorțișoară. După micul dejun are loc lectura anuală a povestirii de Crăciun din Biblie. Au făcut toate astea cât eu m-am ascuns și am dormit, iar când eu și Fitz ne facem, în sfârșit, apariția, Gray e lungit pe burtă, cu bărbia pe mânuțe, salivând la imensul morman de cadouri.

— Salut, amice!

Fitz îl culege de pe jos și-l aruncă în sus.

— Ești nerăbdător?

— A venit Moș Crăciun! chiuie Gray.

— Unde sunt cadourile de la Moș Crăciun? întreb, uitându-mă prin cameră după o jucărie pregătită pentru Gray.

— Uite-aici! Pe ăsta o să-l deschid primul! Pot, mami? Te rog, pot să-l deschid acum? Prietena lui Fitz nu mai vomită.

— Bine, bine, bine. Ai fost răbdător. Poți începe să deschizi cadourile.

— Țăla e de la Moșul? îi șoptesc lui Fitz. De ce e împachetat?

— Cum adică? Moșul împachetează întotdeauna frumos cadourile.

— Nu și la mine acasă.

— Fără supărare, dar Moșul tău cam doarme-n bocanci.

Ne holbăm stupefiați unul la altul până ce Gray scoate un țipăt încântat la vederea camionului de gunoi, care are și tomberoane și mecanism de ridicare a lor. Toată familia se minunează și se bucură și comentează, iar eu presupun că fac asta din cauză că Gray are trei ani și-i cântă în strună, dar nu e așa. Așa sărbătoresc ei Crăciunul. Deschid pe rând cadourile, și fiecare membru al familiei e de față. Din cauza asta, tot procesul durează o veșnicie.

— Mulțumesc, Fitz; mulțumesc, Paige! spune Jane trăgând pe mâini o pereche de mănuși alb cu negru, fără degete. O să fie perfecte pentru scris!

După ce mai mulți membri ai familiei îmi mulțumesc pentru cadouri, pe care nu eu le-am cumpărat, e limpede că Fitz a pus și numele meu pe toate cadourile de la el. Și dacă nu aș fi așa de preocupată de mormanul tot mai mic de cadouri de sub pom, m-ar emoționa că a fost atât de atent. Însă așa, simt că înnebunesc. Mă tot uit sub brad din cinci în cinci secunde, dar nimic. Noelle îmi prinde privirea și clatină din cap, confirmând că nici ea nu a găsit scrisoarea. Refuz să accept că a dispărut. Trebuie să fie aici. Numai că mormanul de sub brad se tot micșorează și scrisoarea nu apare.

În cele din urmă, momentul cadourilor ia sfârșit. Whit îl ajută pe Gray să-și assembleze noua pistă de curse primită de la Moșul, iar Meg încearcă să liniștească un bebeluș extrem de agitat. Darcy și domnul Wilding sunt prinși într-o dezbatere aprinsă despre sistemul de sănătate și doamna Wilding adună hârtia rămasă de la cadouri, în timp ce Jane e lungită pe canapea, citind o carte nouă.

— Ești gata să-ți deschizi cadoul? spune Fitz, atrăgându-mi atenția din nou asupra lui.

Mă întorc cu fața la el. Suntem amândoi așezați pe podea cu picioarele încrucișate și genunchii ni se ating. Reacția mea automată e să mă trag înapoi, dar nu o fac. Îmi las genunchii să se lipească de ai lui și toate simțurile mele se concentrează asupra acelui contact.

— Tu, primul, spun împingându-i darul meu în mâini.

Deschide cutiuța.

— O minge de baseball?

— E rândul meu să povestesc. Mai ții minte finala campionatului districtual de anul trecut?

— Da.

— Ai lovit mingea la ultima încercare acordată și ai câștigat meciul.

Se uită iar la mingea din mâinile lui și pe chip începe să-i înflorească un zâmbet.

— Asta e mingea aceea?

— Asta e mingea aceea.

— Dar cum ai pus mâna pe ea? Mie mi-au spus că nu pot s-o iau!

— Știu, spun, zâmbind fără să vreau, la fel de larg ca și el.

— Vreau să știu ce ai făcut ca s-o obții.

— Nu mă întreba, spun râzând.

După meci, l-am auzit întrebând dacă putea să păstreze mingea. Poziția oficială a celor de la district e că nu dau mingi jucătorilor din motive bugetare. Așa că am așteptat până ce antrenorul n-a fost atent și am luat-o. Practic, nu e furt, fiindcă am lăsat în locul ei o bancnotă de cinci dolari.

— E cadoul perfect! Mulțumesc. Acum e rândul tău.

Îmi întinde ultimul cadou de sub brad.

Rup panglica aurie și desfac cu grijă hârtia verde. Înăuntru e o cutiuță neagră, din cele folosite ca să adăpostească o brățară cu diamante în comediile romantice ale lui Fitz.

Mi se taie respirația.

N-ar face așa ceva... Sau ar face?

La o lună după ce a creat o furtună de zăpadă pentru Ivy, m-a târât după el la mall ca să-l ajut să-i cumpere un cadou de ziua ei.

— De unde să știu eu ce vrea? am întrebat, pe de-o parte enervată, pe de altă parte dorindu-mi ca acest drum la cumpărături să dureze o veșnicie.

— Ești fată. La fel și ea.

— Femeile nu sunt un monolit, Fitz.

Am auzit-o pe mama lui Clover spunând asta.

Până la urmă a cumpărat un colier cu ștrasuri de la Claire's, Ivy l-a purtat în fiecare zi la școală în următoarele două luni și eu am detestat cât de tare mi-am dorit să-mi fi dat mie bijuteria aia vulgară.

De atunci, gusturile lui Fitz s-au îmbunătățit considerabil, dar nu a depășit dorința de a cumpăra cadouri strălucitoare și ostentative, care anunță în gura mare pe toată lumea: „E iubita mea!“

De aceea, mi-e frică de ce e în cutie. Ar refolosi, oare, un dar de Crăciun destinat fostei iubite? Ridic capacul cu degete tremurătoare și de îndată ce văd că nu e o bijuterie simt cum mi se relaxează mușchii. Așezată pe un pat de satin care cu siguranță a adăpostit la un moment dat o brățară frumoasă, se află o bucată de hârtie.

LaDrumcuCollins.com

— Mi-ai cumpărat un site?

— Și drepturile asupra tuturor paginilor pentru el, pe rețelele de socializare relevante. Acum ești pregătită să te duci să cucerești lumea.

Mă holbez la el, amuțită.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta pentru mine.

— Motivația mea e de fapt egoistă. Vreau să pot fi la curent cu ce faci când ești plecată.

Așez cu venerație hârtiuța la loc în cutie, clătinând din cap.

— Și uite cum s-a dus pe apa sâmbetei teoria mea că ai reutilizat cadoul lui Molly.

Îngheață instantaneu și-mi dau seama că a fost o greșeală să spun asta.

O greșeală imensă, de-a dreptul idioată. Cea mai mare greșeală.

— Tu chiar crezi că aș face așa ceva?

— Nu! Mă rog, când am văzut cutia de bijuterii, m-am întrebat o secundă, dar...

— Iar începem.

Se ridică și-și freacă frustrat fața cu palmele.

— Stai! Ce se întâmplă?

— Nu aici. Jos.

Coboară tropăind scările întunecate. Îl urmez, fiindcă ce altceva aș putea să fac? Încăperea parcă e în flăcări de la lumina portocalie a focului. Mă îndrept spre foc, atrasă de căldura pe care o împrăștie prin tot subsolul rece. Fitz vine după mine fără să-și mai bată capul să aprindă lumina.

Se întoarce spre mine și-și încrucișează brațele la piept, inspirând adânc.

— M-am purtat vreodată cu tine ca și cum nu ai conta?

Mi se taie respirația. Întrebarea lui rămâne suspendată în aer, tulburată doar de sfârâitul lemnului din foc.

— Nu.

Sigur că n-a făcut așa ceva. Altfel nu aș fi îndrăgostită de el.

— Dar ai avut așa de multe alte fete...

— Iubite.

Accentul greu pe care îl pune pe cuvânt îmi provoacă spasme în stomac.

— Corect.

— Iar tu ești prietena mea.

— Știu asta, spun încrucișându-mi brațele, într-un gest defensiv.

— Și cu toate astea..., zice, dar se oprește. Am senzația că mă pedepsești fiindcă ies cu alte fete.

— Dar nu fac asta!

— Ești sigură? Fiindcă la cum te-ai purtat weekendul ăsta ai zice că nu te-am băgat în seamă de fiecare dată când am avut o iubită. Am uitat vreodată de ziua ta? Sau de Crăciun? Ți-am ignorat vreodată apelul când voiai să vorbești despre problemele cu familia?

Vine spre mine până ajungem la câțiva centimetri unul de altul. Inima îmi galopează când ridic privirea și-i văd furtuna din ochi.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Nu.

— Dacă n-aș ști adevărul, aș crede că ești...

Se oprește, scrutându-mă în întuneric.

— Cum?

— Geloasă.

Geloasă.

Cuvântul îi iese din gură ca un bubuit de trăsnet.

Să-mi recunosc gelozia și, implicit, sentimentele pentru Fitz pare un act de o îndrăzneală infinit mai mare decât un sărut. Săruturile sunt înspăimântător de ușor de explicat.

M-a luat valul.

Mă simțeam singură.

Ai traversat cu cavalerism un pustiu înghețat pe un ATV și m-ai purtat în brațe într-un tren, ca un erou dintr-o comedie romantică.

— De ce aș fi geloasă?

Continuă să mă fixeze.

— Nu știu, Collins. Tu să-mi spui.

— Nu sunt geloasă.

Dă încet din cap. Apoi face un pas înapoi și-și freacă ceafa. Mâinile îmi tremură la fel de tare ca și inima, făcându-mă să mă simt răvășită și lipsită de orice control. Sunt copleșită de dorința de a porni în căutarea părților din mine pe care le-am pierdut în timpul acestei conversații, dar nu știu unde să caut, și nici ce să caut.

— De ce ți-e așa de frică? Întreabă ferm.

— Să nu ratez ceva. Să nu stric totul. Să nu fac o alegere greșită. Care răspuns îți place mai mult?

— Crezi că ești singurul om de pe planetă care știe cum e să-ți dorești cu ardoare ceva? Să ai visuri imposibile? Crezi că nu înnebunesc de groază când mă gândesc la posibilitatea ca viitorul meu să nu includă o carieră în baseball? Crezi că nu știu cât de mici sunt șansele să am parte de asta? Suntem tot timpul speriați de moarte din cauza viitorului. Toți! Și eu și Clover și Jay și Molly și surorile mele și toată lumea. Dar diferența dintre noi și tine e că noi nu mergem prin viață făcându-i pe cei din jur să se simtă mărunți. Ca și cum relația cu tine presupune un cost așa de mare, că suntem mereu îndurerați de sacrificiul pe care-l facem.

— Dar nu fac asta.

— Nu? Și atunci cum rămâne cu „Mai bine mă duceam la New York, Fitz“ și „Nu vreau să fiu aici, Fitz“ și eternul tău refren favorit „Mai bine mor decât să stau o secundă mai mult decât e necesar în Gilbert, orașul în care trăiești tu,

Fitz“. Cum ar trebui să iau asta?

— Nu asta voiam să spun. Nu încerc să scap de tine.

— Nu?

— Nu!

— Atunci de ce nu vrei să-mi spui adevărul?

— Despre ce?

— Ce e în scrisoare, Paige?

Sunt prea șocată ca să răspund. Conversația asta mi-a scăpat de sub control. M-a acuzat că sunt geloasă, apoi că nu țin suficient de mult la el, și... acum? Acum îmi cere răspunsuri despre scrisoarea pe care susține că a pierdut-o?

— Ce legătură e între una și cealaltă?

Face un pas spre mine, și suntem foarte aproape unul de celălalt. Ochii lui sunt numai fum și cenușă și îi sfredelesc pe ai mei până simt că nu mai pot să respir.

— Pâine!

Fitz ridică din sprânceană.

— Trebuie să fac pâine!

Mă fofilez de lângă el și o rup la fugă în sus pe scări. Am nevoie să simt între degete aluatul frământat metodic, relaxant. Am nevoie de ingrediente măsurate și rețete precise și un început, un mijloc și un sfârșit. Urc scările în fugă și le cer tuturor să fie atenți la mine.

— Cine are chef de pâine coaptă în casă?

Pentru un moment, se lasă o tăcere nedumerită, apoi bebelușul începe să urle.

— Ești musafir, dă să zică doamna Wilding. Nu e nevoie să...

— Dar vreau să fac asta. Vă rog! E lucrul la care mă pricep cel mai bine și

singura cale prin care vă pot mulțumi că m-ați invitat.

— E superputerea ei, spune Fitz din spatele meu.

Sprijinit de perete, singur sub vâsc.

— Vă recomand să acceptați.

Acceptă, și eu dau iama prin dulapurile din bucătărie. E foarte bine aprovizionată, mai puțin la capitolul drojdie. Deloc surprinzător, având în vedere triste rulouri cu scorțișoară și chiflele și mai triste cumpărate congelate, servite în prima seară aici.

— Mai e vreun magazin deschis în oraș?

Fitz stă pe blatul din bucătărie și mănâncă brânză, sărățele și migdale uitându-se cum adun ingredientele pe blat.

— Mă îndoiesc.

— Dar e posibil?

— E posibil.

Aruncă o migdală în sus și o prinde în gură.

E uimitor, aproape incredibil cum reușește să revină la programul normal. De parcă scena bizară din subsol nici nu s-ar fi întâmplat. Dar poate exact asta e ideea. El m-a acuzat că sunt prietena meschină și geloasă care chiar sunt, eu l-am asigurat că nu sunt așa și asta a fost tot ce i-a trebuit ca să mă pună la loc în cutiuța desemnată mie. Cea pe care scrie CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ, nu IUBITA.

— E suficient pentru mine.

Fără drojdie, toată treaba asta e o cauză pierdută și nu sunt pregătită să renunț, în ciuda păturii groase de nori care se adună pe cer, ori a termometrului de exterior care arată -13 °C. Coptul îmi dă o stare meditativă, calmă, și am nevoie de asta ca să uit de privirea sfredelitoare a lui Fitz, ori de tonul dur al vocii lui când a spus că eram „prietena“ lui. Cu accent pe non-iubită. Îmi trag pe mine paltonul și

mănușile.

— Unde vă duceți? întreabă Whit plimbând bebelușul prin cameră, încruntat de îngrijorare.

Meg se agită pe tăcute pe lângă ei.

— Într-o expediție de căutare de drojdie.

— Îi luați și lui bebe un medicament pentru febră?

Meg își pune palmele pe obrajii copilului și expresia de pe chipul ei devine sumbră.

— E mai rău.

Fitz și cu mine ieșim din casă, iar ei se îndepărtează cu micuța, schimbând șoapte frenetic.

Gerul crunt îmi taie respirația și-mi arde fața. Azi e ceva diferit în aer. Parcă întreaga lume își ține respirația așteptând ceva, iar eu și Fitz suntem singurele ființe care au îndrăznit să tulbure universul.

Fitz mă duce mai întâi la Dollar General. Închis. Family Dollar. Încuiat și beznă și nicio cale de a intra. Numai pe lângă gară mai mișcă ceva.

— Poate e deschis magazinul de cadouri, spun.

— Nu are drojdie acolo.

— Dar poate au Tylenol pentru copii.

Nici gând. Alt eșec. Întorși în mașină, Fitz îmi spune că mai are o ultimă idee și o ia prin oraș, uitându-se pe străzi și alei în căutarea unui semn de viață.

— Nu vreau să bat pe la ușile străinilor în seara de Crăciun, dar dacă văd pe cineva pe-afară... bingo!

Trage pe dreapta, unde un bătrân scutură o cutie cu sare pe aleea din fața casei. Fitz deschide geamul din dreapta și se apleacă peste consolă, cu fața periculos de aproape de a mea.

— Crăciun fericit! Pot să vă rog ceva?

Omul se apropie alene de mașină.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Avem nevoie de Tylenol pentru copii și toate magazinele din oraș sunt închise.

— Aveți un copilăș în mașină? Întreabă încercând să vadă prin geamul din spate.

— Nu, domnule. Ne-au rugat părinții lui să căutăm. Aveți cumva prin casă să ne împrumutați și nouă? Vă cumpăr o sticlă mâine, când se deschid magazinele, și v-o aduc.

— A trecut multă vreme de când nu am mai avut un bebeluș în casă, dar o să mă uit.

— Și drojdie! strigă Fitz după omul care a luat-o deja spre casă. Dacă am putea împrumuta niște drojdie, v-am fi datori vânduți.

Se întoarce după câteva minute cu un borcan cu drojdie, aceeași marcă pe care o folosesc acasă, dar fără medicament.

— Îmi pare rău că n-am.

Îmi întinde borcanul.

— Vă aduc o pâine drept mulțumire, răspund.

— Nu, zice și inspiră profund. Vine zăpada și la televizor se spune că o să fie o furtună urâtă.

Mă îndrept de spate și strâng borcanul în mână.

— Când?

Se uită cu ochi mijiți către cer, iar privirea lui e plină de înțelepciunea acumulată după o viață petrecută în munți. Sau poate încearcă să-și amintească ce au spus cei de la Meteo. Probabil, ultima variantă e cea reală.

— În vreo două ore, spune cu voce răgușită și groasă și plină de premoniții despre lucruri rele pe cale să se întâmple.

Sau poate doar trebuie să-și dreagă vocea.

În cabina camionetei se așterne tăcerea. Jane e la depoul din gară, fiindcă se pare că trenul nu se oprește pentru furtuni de zăpadă iminente. L-am întrebat pe Fitz de ce ar vrea cineva să viziteze Polul Nord de Crăciun, când cadourile au fost deja împărțite și Moș Crăciun e cu siguranță prea obosit ca să stea drept în mijlocul unui orașel și să facă cu mâna unui tren plin cu copii, dar el a spus că așa e tradiția. Trenul continuă să meargă până pe la jumatea lui ianuarie, ceea ce, după părerea mea, cam testează limitele credibilității. Gray a căzut la datorie pe canapea, lângă doamna Wilding și piepturile lor se ridică și coboară în ritm egal.

Încep cu o simplă pâine artizanală. E cum nu se poate mai ușor de preparat, dar face întotdeauna impresie. Nu că trebuie să-mi bat capul să impresionez familia lui Fitz. A fost dureros de clar în privința asta. Aștept să fermenteze maiaua, când Meg își face în sfârșit apariția.

— Ai găsit medicamentul?

Clatin din cap.

— Îmi pare rău. Am căutat peste tot. Cum se simte?

— Rău, și febra continuă să-i crească.

— Cât are?

Cum mama lucrează la Urgențe, aud o mulțime de povești despre părinți panicați care își aduc bebelușii de cum sare termometrul de 37, susținând că au febră. Nu pot să nu sper că Meg și Whit sunt genul ăla de părinți și că bebelușul nici măcar nu are nevoie de medicament.

— 39 cu 5, spune și se uită pe geamul din spatele meu. Ninge.

— Da?

Mă răsucesc iute, cât pe ce să scap castronul cu aluat. Fulgi mari, pufoși, trec prin fața ferestrei, așternându-se deja pe verandă și pe mașină și pe copaci.

— Nu vreau să rămân blocată aici cu un copil bolnav.

— Blocată?

— *Înzăpezită. Whit o să se crizeze. Probabil că deja face bagajele.*

— Fitz n-a pomenit nimic de înzăpeziri.

— Întotdeauna e posibil. Mai ales cu drumurile astea de munte. Poate dura zile în șir să fie dezăpezite. Trebuie să mă duc să vorbesc cu Whit și să văd ce face copilul. Succes cu pâinea!

Următoarea oră e un iureș de încântare și haos, în timp ce zăpada se așterne constant pe pământ. Mă uit pe geam la fiecare 30 de secunde, simțind cum nerăbdarea mi se acumulează treptat în suflet. Jane sună ca să anunțe că Moș Crăciun s-a îmbolnăvit și au nevoie de un înlocuitor. Domnul Wilding se ridică rapid, dar fără chef, din scaunul lui. Am senzația că nu e prima dată când se întâmplă asta. El și Noelle pleacă primii, fiindcă se pare că el e un șofer catastrofal, iar ea nu are încredere în el, chiar și pe zăpadă de doar câțiva centimetri. Apoi, Meg și Whit iau copiii, umplu în grabă minivanul cu bagaje și cadouri de Crăciun, strigând în goana lor scuze către familie pentru plecarea lor precipitată.

Când Fitz, Darcy și cu mine rămânem singuri în casă, pâinea artizanală crește pe blatul din bucătărie, turta dulce e în cuptor și eu întind aluatul pentru cornuri cu unt. Darcy și Fitz lucrează în tăcere la un puzzle întins pe masa din bucătărie. Privesc lung tăvile cu aluat pufos, cu inimă și mâini sigure și mintea limpede pentru prima dată pe ziua de azi.

Las cornurile să crească și mă apuc să amestec aluatul pentru un cozonac împletit, cu scorțișoară. Am afișat rețeta pe telefon și am urmat-o întocmai, dar aluatul e prea lipicios. Mi se lipește de degete așa de tare, că va fi imposibil să-l lucrez. Mai măsoar o lingură de făină și o adaug în mixer. Și mai adaug încă una.

— Ce faci? întreabă Fitz.

Îi explic cum altitudinea și clima afectează aluatul. Cu cât ești mai sus, cu atât ai nevoie de mai multă făină.

— Hm..., se strâmbă Fitz, încercând să îndese o piesă de puzzle unde nu e locul

ei.

— Ce?

— Nu respecti rețeta?

— Nu la gram.

— Și atunci de unde știi câtă făină să adaugi?

— După cum simți aluatul la mână.

— De unde știi cum trebuie să fie aluatul?

Ridic din umeri.

— Din experiență.

— Ai mai făcut rețeta asta?

Își duce o mână la ceafă și privirea mi-e atrasă de curba bicepsului lui. Paige, nu! Paige, foarte rău! Nu mai observ astfel de lucruri, fiindcă eu sunt prietena.

— *Nu.*

— Atunci de unde știi?

— Nu știu. Simt. Simt și gata.

— Pare să fie mai puțin știință și mai mult intuiție, după părerea mea.

Se lasă pe spate, zâmbind triumfător.

— Ha! Ha! Bine. Ai câștigat. Am intuiție de patiser.

— Ai mai mult decât atât, spune cu voce scăzută, uitându-se iar la puzzle.
Trebuie să înveți să ai încredere în instinctele tale.

Darcy, care a ascultat cu interes toată conversația noastră, se ridică de la masă și arată spre fereastră.

— Sunt cel puțin 15 centimetri de zăpadă deja. Ar trebui să punem lanțuri la roți, în caz că va trebui să mergem prin nămeți ca să ieșim de-aici.

Ea și Fitz se înfofolesc bine și ies afară ca să pună lanțuri la camioneta lui și la mașina ei închiriată. Din căldura intimă, aromată a bucătăriei stau cu un ochi la fereastră și unul la cuptor. Nu trece mult și Darcy se întoarce în casă, tropăind cu bocancii ca să se scuture de zăpadă.

— Ți-am găsit scrisoarea.

Îmi sare inima.

— Unde?

— În buzunarul portierei de la mașina lui Fitz.

— A zis că a pierdut-o.

— Poate a uitat, spune ridicând din umeri.

— Și acum unde e? Era deschisă?

Deja mă îndrept spre ușă.

Se așază în fața focului și întinde mâinile să și le încălzească.

— Nu cred.

Alerg afară, fără haină, mănuși sau căciulă, cu mâinile încă pline de făină. Mă orbește zăpada și vântul aproape că mă pune la pământ.

— Dă-mi scrisoarea! strig eu.

Fitz înclină capul spre mine, ca să audă ce spun.

— Dă-mi scrisoarea! strig și mai tare.

Termină de pus lanțul și mă apucă de mână, încercând să mă tragă în casă. Îmi înfig călcâiele în zăpadă, refuzând să mă mișc. Nu am de gând să port această conversație de față cu Darcy. Întind mâna, cu palma în sus. Fitz scoate scrisoarea din buzunar și o răsuțește între degete, privind-o gânditor.

— De ce-ți trebuie?

— Nu pot să-ți spun.

— Ce scrie în ea?

— Nu pot să-ți spun.

— Paige...

Privirea îi devine blândă, și Fitz vine spre mine.

— Nu!

Mă trag înapoi, refuzând să mă las înduplecată de expresia lui de cățeluș.

— Știai că era aici, nu-i așa? N-ai pierdut-o.

— Stai să-ți explic.

— Dă-mi-o!

Pe chip i se așterne o expresie năzdrăvană. Ridică scrisoarea deasupra capului. Sar ca s-o iau, dar degetele mele apucă frenetic aerul, fiindcă mai sunt câțiva centimetri buni până la scrisoare. Cu celălalt braț, Fitz mă cuprinde de talie, prinzându-mi trupul ca într-o capcană, lângă al lui, continuând să țină plicul în aer cu cealaltă mână.

Mi se oprește respirația când îmi dau seama că tot corpul meu e lipit de al lui.

— Paige, spune iar, rostindu-mi numele într-o șoaptă ușoară ca aerul.

Înclină capul spre mine și se oprește. Așteaptă.

— Ce faci? șoptesc.

— Îmi iau avânt și rotesc bâta.

Se apropie de mine și...

— Fitz?

Molly se dă jos din mașina ei, privindu-ne precaut.

DESTINUL UNU

25 decembrie, ora 19:45, John Jay Hall,

Universitatea Columbia

Mi se taie respirația când văd John Jay Hall. Căminul lui Harrison e la vreo trei kilometri de apartamentul lui, cuibărit în centrul campusului Universității Columbia. E o clădire imensă din cărămidă roșie, cu elegante arcade albe și uși negre, masive, grele de propria importanță. Impozanta clădire cu locuințe se află lângă Biblioteca Butler, pe care Harrison mi-o arată în drum spre cămin.

— Vezi?

Arată către numele inscripționate deasupra coloanelor clasice de pe fațada bibliotecii. Platon, Aristotel, Cicero.

O priveliște care poate stimula un filosof începător.

— Tu ai ales John Jay Hall sau John Jay Hall te-a ales pe tine? îl tachinez.

— Ce pot să zic? Cândva, am fost un boboc foarte sensibil, cu ochi visători.

— Tu? Ochi visători? pufnesc ironic.

— Multe se pot schimba în patru luni, spune el, iar eu nu sunt sigură că glumește.

În orice caz, nu pot să nu admir amploarea în sine a ansamblului, deși în adâncul sufletului simt un junghi dureros la gândul că eu nu mi-aș permite niciodată o astfel de experiență.

— Și aici zici tu că o să gădesc sensul vieții?

— Nu azi. Hai pe-aici!

Deschide ușa căminului și pășim într-un vast foaier. Abia am timp să remarc fotoliile imense și pianul cu coadă, că Harrison mă și conduce afară din încăpere. Dau să o iau spre lift, dar mă trage ușurel în direcția opusă.

— Liftul e o mizerie, se blochează tot timpul.

Deschide ușa către casa scărilor.

— Naveen îl ia de câte ori se duce la un examen, în speranța că va rămâne blocat în lift și va rata examenul. Rata lui de succes e cam de 50 la sută.

Mă opresc înainte să pornesc pe scări.

— Mergem la tine în cameră?

Nu știu de ce abia acum îmi pică fisa că mă duc într-o cameră de cămin cu un student pe care abia l-am cunoscut. Îmi transpiră palmele.

— Păi, da, zice cu jumătate de gură, studiindu-mi chipul. Vreau să iau câteva chestii, dar poți să mă aștepți aici, dacă vrei.

Îmi mușc buza, stânjenită. Nimic nu mă etichetează mai clar drept fata înapoiată de la țară decât frica de a mă apropia de camera lui.

— Nu, e-n regulă. Vin cu tine.

Ajungem la etajul cinci și trecem pe lângă uși de lemn decorate cu nume, colante și table albe mâzgălite cu înjurături și desene porcoase. Ne oprim în fața unei uși pe care nu e nimic.

— Ar fi bine să aștepți afară, spune Harrison.

— De ce? Colegul tău de cameră e aici?

— Nu am coleg de cameră. Majoritatea camerelor din clădire sunt de o singură persoană.

— Aha.

Mă înroșesc.

— Mda, spune privindu-și ghetetele. Nu vreau să crezi că te-am adus aici ca să... știi tu...

E rândul lui să se înroșească, ceea ce e așa de adorabil, că mi se usucă gura.

— Ca să mă seduci? Îl tachinez cu voce răgușită, ceea ce-i provoacă un zâmbet strâmb.

Zâmbetele lui sunt așa de rare, că le colecționez, atârându-le în mintea mea pe o brățară, ca pe niște talismane.

Deschide ușa.

— Așteaptă aici și gata, OK?

Trag cu ochiul înăuntru. În camera lui e o dezordine moderată, cu cărți și haine și caiete împrăștiate peste tot, dar nimic dezgustător. Sunt ușurată că nu văd coji uscate de pizza pe jos sau șosete murdare sub pat. Observăm amândoi odată o pereche de boxeri și Harrison se grăbește să-i trimită cu un șut sub birou.

— Unde e baia? Întreb, salvându-ne pe amândoi de o discuție despre lenjeria lui intimă.

Îmi arată pe unde s-o iau.

Mă aștept ca baia să fie goală, fiindcă nu am mai văzut pe nimeni în clădire. Așa că tresar când dau peste o fată cu păr mov și turcoaz, lung ca de sireună, răsucit haotic în vârful capului, spălându-se pe mâini la chiuvetă. E îmbrăcată în pantaloni de trening și un tricou pe care scrie CENTRUL MULTIVERSULUI.

Undeva, în creierul meu, sună un clopoțel la vederea cuvântului multivers. L-am mai auzit.

— Ce e un multivers?

— Un grup ipotetic de universuri multiple, răspunde ea cu accent britanic.

Clover îmi ră sare în minte, în ziua când mi-a arătat Magic 8.

— Cum funcționează?

Sirena înclină capul, studiindu-mă.

— Locuiești aici? Nu te-am mai văzut.

Se șterge pe mâini și iese, și ies și eu după ea.

— Sunt în vizită la Harrison.

— S-a întors Harry?

Chipul ei se luminează căpătând o expresie pe care o cunosc bine. Pot să pun pariu pe un bilet de avion spre Madrid că e îndrăgostită de el.

— E la el în cameră. Nu stăm mult.

Nu intenționez să accentuez stăm, dar accentul e cât se poate de clar când rostesc cuvântul.

— Îl aștept aici, adaug.

Zâmbește vesel.

— Atunci, hai. Cât aștepți, îți explic multiversul. Apropo, eu sunt Kate.

— Eu sunt Paige. Dar, serios, nu e nevoie să faci asta. E Crăciunul.

— Prostii! îmi alungă ea grijile cu o fluturare din mână. Prietenii lui Harry sunt și prietenii mei, da? Și-apoi, am fost toată săptămâna cu familia; aveam nevoie de o pauză, așa că am șters-o încoace pe furiș, ca să scap de drama toxică a certurilor pe teme politice dintre mama și bunicul, îmi explică ea, conducându-mă spre o cameră aflată la câteva uși mai încolo de a lui Harrison. Împinge hainele și cărțile de pe patul ei și trage peste el o cuvertură, unde să putem sta amândouă. Îmi arunc încălțările din picioare și mă așez turcește lângă perna ei, în timp ce ea scoate la lumină de sub birou un manual gigantic și îl pune pe pat, între noi.

— Dacă te interesează teoria corzilor, trebuie să te înscrii la cursul lui Wallace. Tipa asta e cea mai tare.

— Am reținut, spun.

E mai simplu decât să-i explic că sunt încă la liceu.

Cu ochi strălucitori, își împreunează palmele.

— Ca să înțelegi multiversul, trebuie să o luăm de la început. În mecanica cuantică, există patru interacțiuni fundamentale ale particulelor: gravitația, forța electromagnetică, forța nucleară tare și forța nucleară slabă.

— Patru interacțiuni. Am înțeles.

— Teoria corzilor e un set de modele matematice care încearcă să explice toate acele interacțiuni într-o singură teorie. În momentul de față, gravitația e explicată prin teoria relativității, iar celelalte trei interacțiuni sunt explicate de fizica cuantică. Problema e că, uneori, aceste două teorii se bat cap în cap, ceea ce înseamnă că trebuie să mai existe ceva care explică totul.

— Și aceea e teoria corzilor?

— Da! Teoria corzilor explică toate particulele elementare și toate interacțiunile lor prin prisma unor minuscule corzi energetice vibratoare.

— Cât de minuscule? întreb, fiindcă Kate mă privește în expectativă și fiindcă tot nu știu de ce sunt aici și ce altceva ar trebui să spun.

— O milionime dintr-o miliardime dintr-o miliardime dintr-o miliardime dintr-un centimetru.

— Uau! Păi chiar că sunt mici!

Rostite cu voce tare, vorbele par și mai prostești decât sunau în mintea mea. Ești un geniu, Paige. Sunt complet depășită.

— Deci asta e teoria corzilor la cel mai elementar nivel, iar una dintre teoriile din teoria corzilor este multiversul, care e un grup ipotetic de universuri paralele. Conform acestei teorii, există un număr infinit de alte universuri, în care se desfășoară fiecare posibilitate, până la ultima ei consecință.

— Fiecare posibilitate pentru ce?

— Pentru tot.

Tot. Pentru fiecare alegere greșită, fiecare ocazie ratată. Dacă e adevărat, undeva, o altă versiune a mea ar putea fi cu Fitz, în cabana din Williams chiar în acest moment. Nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

— Pari încântată.

— Harrison m-a adus aici ca să-mi arate „sensul vieții“, dar chestia asta e mult mai mișto.

— Da, numai el ar spune așa ceva.

Ia o pernă mov din pluș și începe să mângâie delicat materialul moale.

— Care e specializarea ta principală?

— Nu am niciuna.

— Pot să-ți propun mecanica cuantică? Întreabă ca un comis-voiajor.

— Nu cred. Ceea ce-mi doresc cu adevărat e să călătoresc, dar nu-mi permit.

Își ia telefonul de pe birou.

— Trebuie să vorbești cu Naveen. Te poate ajuta. Tot timpul spune că o să se care iar de aici. Probabil ca să predea engleză în China sau să fie chelner pe un vas de croazieră sau să fie internul unui lider de opinie de pe rețelele de socializare sau cine știe ce alte tâmpenii de genul ăsta. O să-l întreb. Aflăm imediat.

Degetele îi zboară pe tastatură și, 30 de secunde mai târziu, răcolește biroul de unde scoate un Post-it albastru și un pix. Scrie pe el adresa unui site și mi-l întinde, mândră.

— Zice să te uiți aici. Slujbe în străinătate pentru studenți. Nu se plătesc bine, dar ai șansa să te cari de-aici.

Iau hârtiuța și o pun în buzunar.

— Și deci așa, tu și Harry? spune ea ridicând cu subînțeles din sprâncene.

— Îmi pare rău dacă e ciudat să mă găsești aici. Nu știu ce e între voi doi, dar eu...

— Nu-ți face griji în privința asta, spune fluturând neglijent din mână.

Mă sprijin cu spatele de perete, încercând să-mi rețin un zâmbet.

— Bine.

Ridică sprâncenele.

— A, da?

Mă îmbujorez. Îmi spun că e prea devreme să mă gândesc așa la Harrison. Dar creierul meu n-a fost niciodată în stare să-mi urmeze instrucțiunile, așa că mă gândesc în continuare la el.

— Încă nu s-a întâmplat nimic. Dar poate o să se întâmple.

Ridic din umeri, renunțând să-mi mai ascund zâmbetul.

— Ți place de el?

— Nu ne cunoaștem prea bine.

— Asta înseamnă da.

Degetele ei dansează iute pe tastatura telefonului, scriind un alt mesaj.

Zâmbesc.

— Asta nu înseamnă nu.

Kate strânge din buze.

— Ei, bine, mă bucur să aflu că e OK. Despărțirea noastră a fost dificilă pentru el, mai ales că tatăl lui trecea prin problemele prin care trecea.

Toată energia efervescentă și fericirea din sufletul meu iese șuierând, ca aerul dintr-un balon înțepat.

— Tu ești fosta lui iubită?

— Ce părere ți-am făcut? întreabă.

Se aude o bătaie în ușă.

— Harry sunt, strigă el de pe coridor.

Kate îi deschide și, când dă cu ochii de mine, pe chipul lui se așterne o expresie nedumerită.

— Am pierdut noțiunea timpului discutând despre teoria corzilor.

El observă tricoul lui Kate și ochii i se luminează, înțelegând.

— Tot ce-ți lipsea era o lecție de fizică de la geniul nostru de-aici, de față.

Se uită lung unul la altul și inima mi se face de plumb. Ea încă are telefonul în mână. Să-i fi dat mesaj lui Harrison ca să-i spună ce i-am zis?

— Mulțumesc încă o dată, Kate. E timpul să plec.

Îmi iau paltonul și ies pe coridor, atingându-l în treacăt pe Harrison.

Vine după mine, dar sunt mai rapidă și mă duc glonț la lift. Nu am alt plan decât să ies cât mai repede din clădirea asta. Nu prea știu ce simt pentru Harrison și, cu siguranță, nu sunt pregătită să discut despre asta cu niciunul dintre ei.

— Paige! Stai puțin! Ce s-a întâmplat?

Mă ajunge din urmă exact când ajung la lift și întinde brațul ca să nu se închidă ușa. Se strecoară înăuntru și lasă să se închidă ușa după el.

DESTINUL DOI

25 decembrie, ora 15:45, Williams, Arizona

— Molly!

Fitz își ia brațul din jurul taliei mele și se îndreaptă spre fosta lui iubită. Mâna în care ținea scrisoarea i-a căzut pe lângă corp și profit de neatenția lui ca să-i smulg plicul din mână. Ochii îi zboară spre mine doar pentru o secundă, după care se întorc la ea. Se vede că nu-i mai pasă de scrisoare acum, că ea e aici.

— Ce se-ntâmplă aici? zice Molly nesigură, de lângă portieră, în timp ce zăpada i se așterne în păr. Arată ca o prințesă dintr-un glob de sticlă.

— Mi-a furat ceva, îi explic eu.

Nu pare convinsă. Ceea ce mi se pare corect. Până la urmă, brațul lui era în jurul taliei mele.

— Hai înăuntru! spune Fitz și, cu un gest firesc, o ia de mână pe Molly și o conduce spre verandă. În sufletul meu, scânteia care pâlpâia ca o speranță se stinge. Îi urmez, simțindu-mă insignifiantă și proastă și mi-e frig până în măduva oaselor.

În cabană, Darcy se încruntă uitându-se la cuptor.

— A sunat cronometrul, dar nu eram sigură dacă....

Se întoarce și remarcă noua prezență la petrecerea noastră de zăpadă apocaliptică.

— A! Tu ești Molly?

Molly încuviințează din cap și Darcy îmi aruncă o privire rapidă.

— N-am știut că vii. Mai ales în ziua de Crăciun...

Îmi feresc chipul, de teamă să nu-mi vadă stinghereala, și intru în grabă în bucătărie ca să scot turta dulce din cuptor. Pun pâinea în cuptor și închid ușa, apoi mă întorc la lucru și mă apuc să împletesc cozonacul cu scorțișoară, în timp ce cornurile continuă să crească. Îmi țin ochii ațintiți la aluat și mâinile ocupate și mă prefac că nu le ascult conversația, dar e imposibil să nu-i aud, din moment ce suntem toți, practic, în aceeași cameră.

— Nu intenționez să vin. Am vrut să-i fac o surpriză lui Fitz. Una plăcută, sper, spune Molly zâmbind timid.

Mă întorc cu spatele și frământ aluatul cu toată forța de care sunt capabilă. O să trebuiască s-o iau de la capăt cu împletitul.

— Mă bucur că ești teafără, spune Fitz. Încă o oră, și drumurile astea o să fie impracticabile.

— De-asta am venit azi. În familia mea, marea sărbătoare a avut loc aseară, așa că nu pierd mare lucru...

Vocea îi piere și încăperea se umple de o tăcere inconfortabilă.

— Sper că nu te superi că am venit neinvitată la tine de Crăciun.

În voce i se simte îndoiala. Foarte bine. Așa și trebuie — să se simtă prost că a picat aici neanunțată.

— Sigur că nu! se grăbește Darcy s-o liniștească. Deși... în clipa asta nu are loc cine știe ce distracție în familie.

Explică unde e fiecare, în timp ce Fitz fuge la mașina lui Molly să-i aducă bagajele.

— Poți să stai în fosta cameră a lui Meg și Whit, dar mai întâi o să trebuiască să schimb așternuturile. Bebelușul e bolnav, deci s-ar putea să fie pline de microbi.

— Vai, vă rog, nu vă deranjați pentru mine! Puteți să mă cazați oriunde, zău. E

suficientă o canapea.

— Păi..., începe Fitz și inima îmi stă în loc.

Ăsta e coșmarul meu cel mai mare. E foarte posibil să fiu curând blocată într-o cabană de munte înzăpezită, cu băiatul pe care îl iubesc și cu cea care va fi curând fosta lui fostă iubită cuibărimdu-se unul în altul pe canapea, să se încălzească.

— Poți să dormi cu mine în cameră! mă reped. Încăpem amândouă în pat.

Nu-i așa, Fitz? Îmi mușc buza și obrajii îmi iau foc când îmi amintesc de trupul lui Fitz lungit lângă al meu, de tricoul întins pe curba bicepsului său, de scânteile din ochii lui când vorbea despre seara de la piscină. De felul blând dar insistent în care m-a scos din pat, privându-mă de mâncare și căldură. Și apoi suspin în gând, știind că Fitz nu o să se îndrăgostească niciodată de fata care are nevoie de atâta ajutor. Dacă Molly ar avea norocul să fie singură cu Fitz în acel dormitor, ea nu ar strica totul făcând o criză, iar el nu ar fi nevoit să-și petreacă dimineața de Crăciun calmând-o și scoțând-o dintr-un umilitor atac de panică.

— Mulțumesc, Paige!

Molly îmi zâmbește cald și se duce cu Fitz să-și ducă lucrurile la subsol. În capul scărilor, ochii ei se ridică scurt spre vâsc și pe buze îi flutură o umbră de zâmbet.

— Ai fost extraordinar de amabilă, spune Darcy.

— Sunt o persoană extraordinar de amabilă.

— Hmmm...

— Molly e minunată. Fitz e norocos să o aibă.

Darcy se uită la piesele de puzzle din fața ei și-și dă părul după ureche.

— Credeam că s-au despărțit.

— Mai așteaptă 10 minute. Fitz n-o să-i poată rezista.

— De ce spui asta?

— A venit prin viscol pentru el și a apărut pe neașteptate. De Crăciun. Ți se pare că frate-tău e capabil să reziste la așa ceva?

— Știi care-i faza cu gestul grandios? Nu are nicio însemnătate dacă e făcut de cine nu trebuie. Pe vremuri, aveam o regulă: dacă o fată îmi dădea mesaj la o oră sau mai puțin după întâlnire, îi dădeam papucii fiindcă o consideram prea sufocantă. Dar s-a dovedit că până atunci nu erau fetele care mi se potriveau, fiindcă atunci când April mi-a dat mesaj la patru minute după prima noastră întâlnire, am fost în al nouălea cer.

— Fitz a zis că Molly e aleasa.

— *Și acțiunile lui au spus același lucru? întreabă ea ridicând din sprânceana ei perfectă.*

Nu știu ce fac jos Fitz și Molly, dar durează mult mai mult de 10 minute. Scot pâinea din cuptor, bag două duzini de cornuri în locul ei și le scot, ca să mai bag două duzini. Fac curat pe măsură ce lucrez, așa că atunci când bag la cuptor și cozonacul cu scorțișoară, blaturile strălucesc de curățenie. Scot telefonul și îi dau mesaj lui Clover.

În acest moment, afară viscolește nebunește. Cât pe ce să mă sărut cu Fitz, din nou. A, și nu știu dacă ți-am zis, dar a venit și Molly. Și dormim amândouă în același pat.

Darcy ia un al patrulea corn din tavă și suspină.

— Ce-ai pus în astea?

— Unt.

— Bine, și mai ce? Sunt incredibile!

— Unt în aluat. Unt pe fundul tăvii. Unt gros întins pe aluat înainte să îl rulez și unt topit uns cu pensula pe deasupra lor imediat după ce le-am scos din cuptor.

Darcy se oprește cu cornul în gură, apoi ridică din umeri și mușcă. Își linge degetele.

— Ei, asta e. April e de-acum legată de mine pe vecie, chiar dacă pun pe mine cinci kile în weekendul ăsta.

Luminile se sting toate odată, cufundând cabana în beznă, cu excepția luminii aruncate de focul pe cale să se stingă.

— A căzut curentul, spune Darcy.

Poftim?!

Îmi înșfac telefonul.

— Nu! strigă Darcy. Economisește bateria, în caz că o să avem nevoie de ea.

— A, OK.

Dar îi trimit oricum un mesaj scurt mamei, ca să-i spun de căderea de curent și s-o asigur că sunt în siguranță. Apoi mă întorc spre Darcy și încerc să-mi păstrez calmul.

— Se întâmplă des așa ceva? Cât ține? Ce facem?

— Nu prea. Nu se știe cât ține. Ne îngheșuim aici și încercăm să nu înghețăm.

— Voi două sunteți în regulă?

Vocea lui Fitz vine dinspre scări și e urmată de pași. Întețește focul, iar Darcy, Molly și cu mine cotrobăim prin dulapuri după lanterne și lumânări. Găsim vreo două din fiecare și o ladă de sticle cu apă aflată de mult acolo. Fitz termină de făcut focul, iar Darcy adună în încăperea principală un morman de păături. Ne așezăm pe canapea, cu celularele noastre muribunde pe măsuță și privim ușa de la intrare.

— Bine că Meg și Whit au plecat, spun.

— Pe bune! zice și Fitz. Mai ales că Sienna avea febră. Dacă ar fi rămas, ar fi făcut acum amândoi criză de nervi. La fel și Jane. Sper să nu încerce să conducă înapoi pe vremea asta.

— N-ar face așa ceva, spune Darcy. Probabil că e cu mama și tata.

Telefonul meu vibrează. E un mesaj de la Clover.

M-am despărțit de Jay.

Poftim?! Vinovăția mă îngroapă ca o avalanșă.

De ce?! Ce s-a întâmplat?

E cumva vina mea? Nici gând. Nu are cum să fie. Sunt absolut sigură că nu are nimic de-a face cu mine. S-au certat cum face orice cuplu din când în când și totul o să revină în curând la normal. Numai că Clover și Jay nu se ceartă niciodată.

Dacă nu se mai împacă?

Ei bine, asta dovedește că am avut dreptate în privința relației lor. Nu e momentul să se gândească la căsătorie. Sau cel puțin asta îmi spun când văd că minutele trec și Clover nu-mi răspunde.

Soarele apune, și prin fața ferestrelor vâjâie torente de zăpadă grea, apoasă, care se aștern în strat tot mai gros în jurul casei. Darcy și Fitz discută despre părinții lor și Jane, încercând să ghicească cine din orașel le va oferi adăpost.

— Ești OK? îi șoptesc lui Molly, care n-a scos o vorbă de când a picat curentul.

— N-am nimic, răspunde ea, cu o voce care spune clar NU SUNT DELOC OK.

— N-o să pățim nimic. Sunt sigură că o să vină curentul până dimineață, o mint eu.

Își strânge pătura pe lângă picioare.

— Problema e că Fitz...

Lasă fraza în suspensie într-un fel care invită la întrebări suplimentare.

— Ce s-a întâmplat? Nu v-ați împăcat?

— Încă nu. Nu-mi dau seama ce vrea.

Asta chiar e șocant. Fitz, băiatul cu sufletul pe tavă, nu și-a arătat clar

sentimentele?

Poate că am o șansă, șoptește păticea trădătoare a creierului meu. Și după aceea mă simt vinovată să conspir împotriva ei, așa că spun:

— Sunt sigură că vrea să vă împăcați. Dă-i puțin timp.

— Trebuie să fac ceva grandios ca să-l recâștig.

— Cum ar fi?

— Am crezut că o să fie suficient faptul că am venit până aici, dar m-am înșelat. Când eram împreună, îmi dăruia tot timpul ceva și îmi scria scrisori de dragoste și îmi făcea surprize și...

— Am înțeles. Ce vrei să faci?

— Încă nu știu. De aceea am nevoie de ajutorul tău. Îl cunoști mai bine decât oricine. Dacă ai fi îndrăgostită de el, cum i-ai spune-o?

Ne întrerupe un bubuit puternic în ușă. Sar în sus, dorindu-mi cu disperare să scap de conversația asta. Vântul deschide ușa și aruncă în cabană vârtejuri groase de zăpadă și două siluete îngropate adânc sub straturi de haine și fulare. Straturile sunt date jos și răsar fata de la gară și un băiat blond, cu ochelari cu rame metalice.

— Părinții voștri sunt la Beatrice. Au ajutat-o să ajungă acasă și apoi s-au hotărât să rămână la ea, ca să se asigure că trece noaptea cu bine, explică Bernie tropăind ca să-și scuture zăpada de pe bocanci.

— Cine e Beatrice? întreb.

— Doamna Crăciun, spune Fitz.

Bernie se uită prin cameră și privirea i se oprește la Molly.

— Sunt Bernadette. El e fratele meu, Sebastian. Sau Bernie și Bash, spre exasperarea mamei. Stăm la două cabane mai încolo.

Bernie se prăbușește pe canapea lângă Fitz. Fratele ei rămâne în mijlocul

camerei, strâmbând din nas.

— Deci, care-i planul? E clar că rămânem aici peste noapte. Nici vorbă să mai ieșim în furtuna aia.

— Oh! Ăăă..., ezită Fitz.

— Hai, că o să ne distrăm. Cine vrea să joace Niciodată nu am?

Bernie bagă mâna în jacheta tricotată și scoate o sticlă de șnaps de mentă.

— Fiind singurul adult din încăpere, sunt nevoită să o confisc, spune Darcy. Frigul combinat cu alcoolul e cea mai proastă dintre toate ideile proaste posibile.

— Credeam că ești sora lui Fitz aia mișto, bombăne Bernie întinzându-i sticla.

— Aia e Meg, spune Darcy. Dar avem cidru în frigider, dacă mai vrei să joci.

Ne face ironic un semn entuziast cu ambele degete mari în sus și se retrage la subsol.

Sugestia o face pe Bernie să-și dea ochii peste cap.

— Altceva ce ai? îl întreabă pe Fitz.

El ridică din umeri, gest pe care ea îl ia drept o invitație de a da iama în bucătărie. Se întoarce după un minut cu brațele pline de provizii. Le dă drumul pe podea și ne adunăm cu toții în jurul lor. A găsit șase ardei iuți, o sticlă de oțet, un borcan cu scorțișoară și o cutie de sărățele subțiri.

— Super! Mersi de distracție, dar cred că prefer să mă întorc în viscol, glumește Bash, cu mutră serioasă.

— Stai jos! îi ordonă Bernie și, spre surprinderea mea, se execută.

— O să fie o combinație de Niciodată nu am și provocările alea virale pe internet, spune Bernie turnând oțet în pahare de plastic.

Ni le dă și apoi ne împarte și ardeii și sărățelele.

— Când îți vine rândul, spui ceva ce n-ai făcut niciodată. Iar dacă alții au făcut

acel lucru, trebuie să mănânce ceva din ce le-am dat. Dar dacă nimeni n-a făcut acel lucru, atunci tu trebuie să mănânci. Ați înțeles?

Toată lumea încuviințează.

— Ce-i așa de rău la sărățele? întreabă Molly.

— N-o să mai întrebi după ce o să încerci să mănânci șase în mai puțin de un minut, explică Bernie.

Miros paharul cu oțet din fața mea. Îmi dau lacrimile. Fitz mă privește în ochi din cealaltă parte a cerului. E așezat între Bernie și Molly.

— Nu ești obligată să joci.

— Știu.

Și așa e. Știu că nu sunt obligată să joc. Dar nu sunt sigură că ar trebui să joc. Trec în revistă ingredientele adunate și trebuie să recunosc că toate par destul de inofensive. Dar n-o să mă apropiu de scorțișoară.

— Normal că joacă! Toți jucăm! spune Bernie.

— Cred că o să...

Arăt către telefon în loc să dau vreo explicație. Îmi tremură degetele pe ecran, dar reușesc să tastez întrebarea.

Să joc Niciodată nu am?

— Ce faci? întreabă Bash.

— Nu e treaba ta.

Îmi smulge telefonul din mână.

— Să joc Niciodată nu am...

Citește întrebarea și-și holbează ochii.

— N-am văzut în viața mea ceva mai trist.

Bernie îl pocnește peste umăr.

— Nesimțitule! zice și apoi se întoarce spre mine. Nu-l băga în seamă. Care-i răspunsul?

— Mi-a zis să joc.

— Bila Magic 8 are mai multe răspunsuri pozitive decât negative. Dacă nu vrei să faci ceva, ar trebui să formulezi diferit întrebarea, spune Bash.

— N-am spus că nu vreau să joc.

— Păi, vrei?

— Ce contează?

— Majoritatea oamenilor așa iau decizii. Faci ce vrei și sari peste tot restul. Corect?

Se uită la ceilalți așteptând confirmarea spuselor lui.

— M-am plictisit. Hai să jucăm odată, spune tare Bernie. N-am fost amendată niciodată pentru depășirea vitezei.

Fitz și Molly dau amândoi pe gât oțetul. După ce tușesc și se strâmbă, Fitz ne povestește cum a fost prins gonind cu 137 de kilometri la oră pe autostradă, ca să ajungă acasă la ora impusă de părinți, după ce o lăsase pe Ruby la ferma ei aflată în celălalt capăt al orașului. Acum e rândul lui.

— Niciodată nu am flirtat ca să scap de o amendă.

Râsul lui Bernie se aude tare, din senin.

— Mi-ai făcut-o!

Duce paharul la buze și bea.

— Căh! E mai rău decât credeam!

Dar acest fapt pare s-o încânte.

Molly spune că nu a făcut niciodată noapte albă.

— Ce infantil, bombăne Bash, însă mușcă zdravăn din ardeiul iute.

La fel și Fitz și Bernie și într-o clipă gâfâie toți și își șterg lacrimile.

Urmez eu și tresar când îmi dau seama că sunt singura care nu a mâncat și n-a băut nimic. Deținătoarea titlului de Plicticoasă Incurabilă? Present!

— Niciodată nu am chiulit de la școală.

Fixez paharul din mâna mea, evitând privirea lui Fitz.

Anul trecut a apărut la ușa mea în ziua când elevii clasei a doispea au voie să chiulească în masă și a spus că dacă cei mari nu sunt obligați să vină la ore, nici noi nu ar trebui să fim. Voia să închiriem plute gonflabile, să plutim pe Salt River și să râdem de toți cei de-a doispea, care erau beți. Nu m-am dus, fiindcă — șoc! — nu m-am putut hotărî. Mi-era prea frică să chiulesc, dar uram gândul că Fitz avea să se ducă fără mine. Însă până la urmă s-a dus. A revenit din excursie cu nasul ars de soare, plus că-și dăduse întâlnire cu Molly.

Borcanul cu scorțișoară trece din mână în mână. Duc lingurile la gură toți deodată.

— Stop! strig, atrăgând toate privirile. Nu faceți asta! Mama lucrează la Urgențe și a văzut un puști care a făcut chestia asta cu scorțișoara și s-a ales cu un plămân colapsat.

— Vorbește serios? zice Bash și se uită în jur așteptând o confirmare.

Fitz pune lingura jos și alege în loc să bea oțet; Molly și Bernie fac la fel.

— Mulțumesc, îi spun lui Fitz în șoaptă.

El îmi răspunde făcându-mi cu ochiul. Bash își toarnă sfidător scorțișoara în gură. Când îl vedem scuișând, înecându-se și sufocându-se cinci minute, eu și Fitz abia reușim să ne ascundem rânjetele satisfăcute.

Urmează Bash. Mă privește printre gene.

— Niciodată nu am sărutat un tip.

Molly și Bernie beau oțet. Când vede că eu nu fac asta, Bash cascadează ochii.

— Ești sufletul petrecerii, așa-i?

Mă crispez în sinea mea, recunoscătoare că întunericul îmi ascunde obrajii în flăcări.

Bernie:

— Niciodată nu am rămas blocată în lift.

Molly și Bash se reped să înfulece în viteză un teanc de sărățele. El cedează după trei, dar ea reușește să înghită patru într-un minut.

Cu cât se face mai târziu, cu atât mai intime devin mărturisirile. Poate că nu avem alcool, dar oricum râd cu toții de parcă sunt beți. Li s-a urcat la cap fie oțetul, fie ora târzie, fie frigul. Paharul meu cu oțet rămâne plin și simt un gol în stomac din cauza sufocantei revelații că nu am făcut niciodată nimic. Chiar dacă jumătate din cele pomenite par să fie idei foarte proaste, măcar sunt ceva. Tot ce am făcut în viața mea a fost să stau în casă și să fac pâine.

— Niciodată nu mi-am mințit perechea, spune Molly, aruncându-i o privire lui Fitz.

El bea, cu ochii în podea, iar ea face o grimasă.

Bernie învârte oțetul din pahar urmărind scena cu interes nedisimulat.

— Niciodată nu am fost îndrăgostit.

Molly ia cea mai mică sorbitură de lichid din istoria omenirii. Of! Săraca! Parcă mă uit în oglindă. Eu și Fitz ne privim în ochi și obrajii îmi iau foc.

— Hai, dă-o odată pe gât și gata, spun cu tupeu.

Fără să-și dezlipească privirea de la mine, duce paharul la gură și soarbe din el.

— Un tip ca tine ar trebui să bea de șase ori, îl înțeapă Bernie.

Însă ochii lui Fitz rămân ațintiți într-ai mei. Așteaptă să beau și eu. Atunci, să iau și eu repede o înghițitură. Noroc! Lichidul acru îmi arde gâtul, ochii și nasul și îmi vine să vomit și să tușesc în același timp.

— Interesant, spune gânditor Bash.

Pur și simplu, încep să-l urăsc.

Mai jucăm câteva runde; mănânc jumătate de ardei iute și mai beau o dată. Fitz, Bernie și Bash trebuie să-și mai toarne în pahar, pe când al meu e dovada jalnică a lașității mele. Bernie încearcă să-și mai toarne și scoate un geamăt când varsă oțet pe pătura în care e învelită. Se apleacă în față și o apucă un acces necontrolat de râs în hohote. Când în sfârșit se oprește, se lungește ca o pisică peste perne și pături.

— Stomacul meu mă urăște. O să borăsc.

Ceilalți mormăie că sunt de acord cu ea și, fiindcă nimeni nu vrea să se miște, decidem să dormim pe podea. Ne foim și ne târâm unii peste alții, înșfăcând perne și revendicând pături. În stânga mea sunt Bernie și Bash, în dreapta mea stă Fitz și lângă el, Molly.

— Nu vreau să dorm lângă tine, îl repede Bernie pe fratele ei.

— Au! Dă-te la o parte de pe mine! mârâie el când ea se cațără peste el.

Genunchiul ei aterizează greu pe burta mea. Se târăște peste Fitz și se prăbușește între el și Molly. Fitz se trage un pic mai lângă mine ca să-i facă loc. Tăcerea învăluie grupul. Mi-e deja așa de frig, că tremur toată. Trag pătura până la bărbie și îmi înfășor picioarele în alta, sunt ca într-un cocon confortabil, perfect. Sper să nu îmi vină să fac pipi, că mai bine mor decât să mă mai mișc de aici.

În stânga mea, Bash sforăie și se întoarce, ajungând cu umărul lipit de al meu.

— Of! Dă-te mai încolo, Bash!

Îl împing, dar e mai greu decât credeam. Abia se clintește.

— Fă schimb cu mine, spune Fitz.

La auzul vocii lui scăzute, mi se face pielea de găină pe brațe.

— Nu e nevoie.

Toate păturile mele sunt așezate exact cum trebuie și doar nasul mi-e rece. Nu merită să risc.

Mai trece un minut și Bash se rostogolește iar spre mine. Mâna îi aterizează pe burta mea.

— Offf! îl împing eu iar.

— Fă schimb cu mine, insistă Fitz.

— Nu.

— Ba da.

— Nu! Abia m-am încălzit!

— N-o să pot dormi la gândul că te atinge ăsta, spune așa de încet, că sunt aproape sigură că mi s-a părut.

Fără să mai aștepte răspuns, se strecoară între Bash și mine, iar eu trag tot mormanul de pături către Bernie.

Fitz tace, dar respirația lui egală mi se pare cel mai puternic zgomot din cameră. Asta e o altă consecință a faptului că sunt îndrăgostită de el — e Steaua mea Polară. Chiar și dacă mă aflu cu spatele la ușă, știu când intră în încăpere. La școală, îi identific cu ușurință râsul dintre sute de elevi. Inima mea mă trage către el, indiferent de situație. Situația asta durează de ceva vreme, dar nu am fost niciodată așa de conștientă de trupul lui și de al meu cum sunt în acest moment. Sunt alcătuită 98 la sută din terminații nervoase și 2 la sută din celelalte lucruri care compun o ființă umană.

După un minut, Molly îmi șoptește la ureche:

— Dă-te mai încolo!

Și probabil că vrea să-mi spună să-i fac loc între mine și Fitz, dar mă trag mai

spre el, făcându-i loc să se strecoare între mine și Bernie.

— Deci? Ce părere ai? șoptește ea. Mă poți ajuta să-l recuceresc pe Fitz?

Mă uit peste umăr la Fitz, așteptându-mă să îl văd adormit, dar la licărul focului îl văd că ne privește cu o expresie vădit curioasă. Ridică întrebător din sprânceană către mine, apoi face un mic gest din cap către Molly. Moare de curiozitate să afle despre ce vorbim, fiindcă orice ar crede Darcy, Fitz e îndrăgostit de Molly. Practic, a recunoscut acest lucru când a luat înghițitura aia de oțet astă-seară. Iar acum are parte de seara romantică pe care a planificat-o pentru această vizită la cabană. Și ce fel de prietenă aş fi dacă l-aş priva de asta?

Ignor durerea din piept și mă întorc iar spre Molly.

— O să te-ajut!

DESTINUL UNU

25 decembrie, ora 20:55, John Jay Hall,

Universitatea Columbia

Abia când ușa se închide și eu și Harrison suntem înăuntru, îmi amintesc de avertismentul lui despre instalația electrică defectuoasă. Așa a zis? Nu sunt sigură. Sigur a zis ceva cum că se strică. Cabluri rupte. Liftul prăbușindu-se în subsol.

SDM o să-și frece palmele de bucurie când o să dea de subiectul ăsta. Parcă văd lista. E apocaliptică, fiindcă rămânem blocați între etaje și nu e nimeni de serviciu ca să asigure asistență, și nu avem mâncare și e frig și, hai să fim serioși, ce șanse sunt să avem semnal în cutiuța asta?

Harrison se întoarce spre mine și ceva mi se agită în stomac. Parcă îmi citește gândurile.

— Dacă rămânem blocați, măcar o să avem timp să vorbim despre ce s-a întâmplat adineauri, ca să înțeleg și eu, spune sec.

E o idee foarte proastă.

Și totuși, nu punctele de pe lista lui SDM mă sperie de moarte, ci bubuitul neregulat al inimii mele și faptul că fiecare simț din corpul meu e încordat ca un arc în prezența lui Harrison. Având în vedere că îl știu doar de câteva zile, sunt muuuuuult prea conștientă de ființa lui.

Fără să-și dezlipească privirea de la mine, apasă butonul pentru parter, iar mașinăria revine la viață gemând și cutremurându-se. Mă apuc de bara de lângă perete, doar ca să fac ceva cu mâinile. Nu mă consolează aproape deloc faptul că într-un univers paralel există o versiune a mea mult mai deșteaptă, care și-a adus

aminte să o ia pe scări.

— Ești supărată pe mine, spune Harrison.

— Ba nu!

— Ești supărată pe Kate? Încearcă el să ghicească.

— Greșit. Din nou.

Se încruntă.

— Ați vorbit despre multivers?

— Da.

Nu pot să-mi iau ochii de la buzunarul în care-și ține telefonul. Sigur are un mesaj de la Kate, fiindcă a știut că mă găsește în camera ei. Încerc să-mi amintesc mai clar ce anume i-am spus. Că nu se întâmplase nimic, dar s-ar putea? Și când m-a întrebat dacă îmi place de el, nu am spus nu. Nu e la fel de îngrozitor ca mărturisirea din scrisoarea de dragoste, dar nici nu e prea grozav.

Scoate din geanta ca de poștaş o carte numită Sensul vieții: Privire generală asupra diferitelor ramuri ale filosofiei și mi-o întinde.

— Voiam să-ți arăt campusul, dar în urma discuției noastre despre bâjbâiala prin beznă m-am gândit și că te-ar putea interesa cartea asta.

— Pot să-ți văd telefonul?

Ridică din sprânceană.

— Nu.

— Ți-a trimis cumva Kate un mesaj?

— Am senzația că nu purtăm aceeași conversație.

Liftul se oprește brusc, azvârlindu-mă într-o parte. Harrison se întinde să mă țină, cu mâna pe șoldul meu. După o fracțiune de secundă și-o retrace, dar în adâncul sufletului îmi doresc să n-o fi făcut. Mă aștept ca ascensorul să înceapă

din nou să coboare, dar asta nu se întâmplă. Apasă cu forță butonul de deschidere a ușilor. Nu se întâmplă nimic.

— Crezi că e momentul potrivit să-ți spun „ți-am zis eu!“?

Îmi aruncă o privire amuzată.

— Kate crede că-mi place de tine, izbucnesc eu.

Mai bine clarificăm lucrurile acum, înainte să se transforme într-o chestie imensă, jenantă și nerostită.

Îi sclipesc ochii. Își încrucișează brațele la piept și se apropie mai mult de mine.

— Și de ce crede asta?

Ridic din umeri.

— Are dreptate? Întreabă cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Puteai să-mi spui că s-ar putea să mă întâlnesc cu ea, pufnesc eu, oftică.

Scânteia din ochii lui se topește și el se trage înapoi.

— Stai puțin, zice ridicând arătătorul.

Sună la un număr pentru situații neurgente și cere ajutor, descriind în detaliu situația noastră. Cel puțin într-o privință, SDM s-a înșelat: avem semnal aici. Închide.

— Se pare că avem ceva timp la dispoziție.

— Marfă!

Marfă? În viața mea nu am rostit cuvântul marfă. Nu e destul oxigen aici. Harrison stă prea aproape de mine. Părul îi atârnă pe față și simt parfumul condimentat al șamponului lui.

— De ce nu mi-ai spus că superba ta fostă iubită locuiește la două camere mai încolo și — ca să vezi! — e în oraș de Crăciun? îl întreb.

— Fiindcă nu-mi place să vorbesc despre asta. Ți-am spus că nu le am cu sentimentele.

Îmi mușc buzele, neștiind prea bine cum să exprim în cuvinte senzația sâcâitoare care mă râcăie pe creier.

— M-ai adus aici ca să ai un pretext să o vezi din nou?

— Tu vorbești serios? Crezi că muream să aflu cât de tare nu-mi duce dorul? Să văd cearșafurile și să-mi imaginez cum le șifonează cu noul ei iubit?

Scutură din cap și scoate un sunet de dezgust.

— Te înșeli amarnic. Nu uita că tu ai vrut să ieșim în seara asta.

— Te-ai folosit de mine ca s-o faci geloasă? Să-i dovedești că n-o mai iubești?

Se uită la mine cu ochii mijiți:

— Ascultă-mă bine, fiindcă nu am de gând să repet. Habar nu aveam că Kate e aici în seara asta. Eram în oraș, nu aveam nimic de făcut și tu păreai să fii oarecum interesată de filosofie și confuză în privința vieții, în general, așa că mi-am zis să-ți împrumut cartea asta și să-ți arăt campusul. Punct.

Îl privesc cercetător în ochi și sunt surprinsă de sinceritatea privirii lui.

— Bine, spun în cele din urmă.

— Mă crezi?

Încuviințez, iar el oftează ușurat și pășește spre mine. Ridic ambele mâini, ca să păstrez un pic de spațiu între noi. Cât o Biblie. Așa se spune la biserica lui Clover. Deja mă simt tulburată, iar dacă el mai face un pas, nu se știe cum va reacționa bietul meu trup.

— Cât mai durează până vine cineva să ne ajute? Ce anume au spus? Întreb.

— Nu schimba subiectul!

— Dă-te mai încolo! Doi pași, îi ordon.

Dă ochii peste cap, dar se supune. Încrucișez brațele la piept, și o fac pe curajoasă. Își înăbușă cu greu un zâmbet. Știe că blufez. Știu că știe.

— De ce crede Kate că-ți place de mine? Și de ce te deranjează că am fost împreună?

Pielea mă furnică în mod neplăcut. Pentru un tip care urăște sentimentele, pretinde cam mult de la mine.

— Aștept, spune el.

— Ce generos ești!

Nu eram geloasă, deși e clar că asta insinua. Nu, mi-aș fi dat seama dacă eram geloasă. La mine, gelozia e ca o arsură solară permanentă: fierbinte, dureroasă și imposibil de ignorat. Kate nu e Molly, nici Ruby, nici Ivy; e doar o fată frumoasă și genială care a fost iubita unui tip pe care abia l-am cunoscut.

Nu e gelozie.

Atunci, ce e?

Se mai apropie un pas și aproape că nu mai rămâne niciun fir de spațiu între noi, motiv pentru care e groaznic de greu să gândesc.

— Nu... nu știu, mă bâlbâi.

E imposibil să ignor apropierea lui.

— Eu cred că știi.

Nu mă cunoaște așa de bine pe cât crede. Închid ochii ca să nu-i mai văd buzele și mă concentrez. Când credeam că am venit aici pentru Kate, nu fiindcă voia el să facă ceva drăguț pentru mine, m-am simțit... dezamăgită. Cuvântul îmi vine în minte ca un bubuit asurzitor.

E teribil de simplu și de evident și de năucitor.

La doar câteva ore după ce am văzut poza cu Molly și Fitz, de ce aș fi dezamăgită de ceva ce a făcut Harrison?

Pune ușor mâna pe talia mea. Când vede că nu obiectez, mă trage spre el. Creierul meu e înghețat. Corpul, nu. Mă sprijin de el, prea speriată ca să fac alte mișcări. Cu mâna liberă îmi dă părul după ureche.

— Încă mai ești îndrăgostit de ea, spun eu.

— Există întotdeauna un strop de nebunie în iubire. Dar există întotdeauna și un strop de rațiune în nebunie.

— Nu mă zăpăci cu citate din filosofi obscuri!

— Friedrich Nietzsche nu e obscur.

Harrison se retrage de lângă mine, prefăcându-se jignit. Îmi lipsește enorm corpul lui lipit de al meu, așa că îl trag înapoi spre mine.

Suspină din adâncul sufletului.

— Nu fi posesivă! mă admonestează zâmbind strâmb. Și, oricum, și tu ești îndrăgostită încă de Băiatul cu Cabana.

Îi văd provocarea din privire. Îmi dă iar la o parte părul de pe față, trecându-și degetele prin el.

— Da, dar...

Dar ce? Gândurile mele sunt un mare talmeș-balmeș, fiindcă fiecare strop de concentrare e focalizat pe senzația pe care mi-o dau degetele lui trecute prin părul meu. Într-o altă viață, o decizie ar fi fost paralizantă. Dar acum, chiar și cu acest haos din mintea mea, nu am nevoie de Magic 8 să-mi spună ce să fac. Poate pentru că Harrison e absolut irezistibil. Sau poate pentru că mă liniștește ideea de infinit, ideea că versiuni diferite ale mele creează versiuni diferite ale aceluiași scenariu, în toate timpurile și spațiile imaginabile.

Sau poate că în sfârșit știu ce vreau.

Da, sunt îndrăgostită de Fitz...

— ... dar vreau să te sărut.

Buzele lui se lipesc brutal de ale mele.

Mai trec 15 minute până să sosească ajutoare care deschid forțat ușile liftului, iar în acele 15 minute nu mă gândesc absolut deloc la Fitz. Dar când eu și Harrison ne dezlipim unul de altul, cu buzele umflate și părul ciufulit, mă gândesc la el.

Închid ochii și nu pot scăpa de imaginea lui Fitz. Îi deschid și sunt dezamăgită că nu e acolo. Sunt copleșită de un amestec de vinovăție și dorință carnală și dor de casă și teamă și buimăceală și ușurare. Toate aceste emoții se amestecă, ca un smoothie de emoții cu cea mai oribilă aromă din lume. Iar eu o să-l dau pe gât până ce o să-mi umplu stomacul până la refuz și n-o să mai pot separa o emoție de alta. O să-l beau până o să mi se facă rău.

O să-l sărut pe Harrison până ce nu o să-mi mai vină să plâng gândindu-mă cum se sărută Fitz cu Molly.

După ce suntem scoși din lift și ne repezim în casa scărilor, Harrison mă lipește cu spatele de ușa închisă și mă sărută iar. Și așa parcurgem tot drumul spre casă, oprindu-ne din doi în doi metri, oprindu-ne sub felinare, alegând vagoane de metrou goale. Își împletește degetele în părul meu și-i simt prin tricou toți mușchii supli. Ne atingem stângaci cu mâini iuți și tremurătoare. Gâfâim amândoi, plini de dorință frenetică. E greu de spus dacă ne dorim unul pe altul sau dorim pe altcineva.

Tot ce știu sigur e că ne sărutăm până amețesc și mă ustură buzele.

Ne sărutăm până ce nu mă mai gândesc la Fitz absolut deloc.

DESTINUL DOI

26 decembrie, ora 02:13, Williams, Arizona

Mă trezesc înghețată bocnă. La propriu. Probabil, sunt pe moarte.

Trag pătura până la bărbie, însă acum mi s-au dezvelit picioarele. Coconul meu s-a dizolvat. Îmi strâng picioarele cât mai aproape de corp, și tremur ca varga, și tresar când aud un zgomot. Fitz pune lemne pe focul care e gata să se stingă.

— Salut, șoptesc clănțănind din dinți.

— Salut, șoptește și el punând încă un buștean pe foc. Părei înfrigurată.

Tremur prea tare ca să răspund.

Trei flăcări cresc pâlpâind, îmbrățișând flămânde noii bușteni. Mă uit la Fitz în întuneric și undeva în adâncurile mele se trezește ceva. Își scutură mâinile și se întoarce la locul lui, cu fața la mine. Sunt pe puțin șapte centimetri între noi și tot tremur incontrollabil.

— Mă simt oarecum răspunzător pentru viscolul ăsta, șoptește el.

— D-d-de c-ce?

— Am pus-o pe Clover să se roage să ningă.

Râsul meu produce un norișor de abur înghețat.

— Dacă mor de hipotermie, pe cine d-dau v-v-vina? Pe t-tine, p-pe Clover sau pe D-d-dumnez-zeu?

— Eram pregătit să-mi asum meritul pentru primul viscol din viața ta, deci cred

că o să-mi asum și vina.

Încep iar să râd, dar râsul mi-e aproape acoperit de clănțănitul dinților.

— Hai, că e chiar stupid. Ia pătura mea, spune el.

Scutur din cap. Nu pot să-l las dezvelit.

— *Sau poți să intri sub pătură cu mine. Asta dacă... dacă nu ți se pare deplasat.*

Păi, acum, că ai spus că s-ar putea să fie deplasat, da, e deplasat. Dar sinceră să fiu, mi-e prea frig ca să-mi mai pese.

— Aș p-putea să fac o excepție de la r-regula mea.

— Ce regulă?

— N-nu contează. Dacă a existat vreodată o situație în care atingerea e o n-necesitate, păi asta e.

Mă strecur sub pătura lui și mă întorc cu spatele la pieptul lui. Îmi înconjoară talia cu brațul și mă lipește strâns de el. Fierbințeala corpului lui îmi explodează pe piele.

— Te simți un pic beată de la oțet? glumește cu voce scăzută, gâdilându-mi ceafa cu respirația.

— Dar tu?

Mă strânge mai tare și zice:

— Asta ar explica niște lucruri.

Bineînțeles că e o glumă, dar nu mă încântă insinuarea că are nevoie de o scuză ca să mă îmbrățișeze, așa că mă zvârcolesc să scap de strânsoarea lui și mă întorc pe cealaltă parte, astfel încât rămânem sub aceeași pătură, dar suntem față în față, fără să ne atingem.

Regret pe loc mișcarea.

Proastă idee!

Super proastă idee!

Cea mai proastă idee!

Chestia e că acum fața mea e la câțiva centimetri de a lui Fitz și nu mă pot gândi decât la buzele lui. Lumina focului joacă pe chipul lui și umbra pe care o aruncă genele lui pe obraji îmi stârnește reacții periculoase.

— Nu am făcut nimic.

Nu știu de ce spun asta și nici măcar la ce mă refer. Poate mă refer la faptul că pentru fiecare înghițitură de oțet pe care am băut-o, Bernie a băut șase. Iar acum stau în întuneric lângă băiatul pe care îl iubesc de ani de zile și nu pot să fac nimic. Exact ca în oricare altă zi din trista și plictisitoare mea existență.

— Bernie e mai interesantă decât mine, adaug.

Arunc peste umăr o privire către ea, amintindu-mi cum a ales să doarmă lângă el.

— Cred că încă te place.

Din nou, nu prea știu dacă chiar cred asta sau doar vreau să-l aud că neagă.

— Ba nu! zice și respirația lui caldă pe obrajii mei e extrem de plăcută. Dar nu asta gândești.

— Dar ce gândesc?

— Că sunt un ușuratic. Practic, asta mi-ai spus după faza din tren.

Mă crispez. Așa e, cam asta i-am zis.

— N-am știut că băieții pot să fie ușuratici.

— Dacă fetele pot să fie, ar trebui să poată fi și băieții.

— Într-o lume perfectă, glumesc.

Îmi împing șosetele și le scot cu degetele de la picioare, apoi ridic marginile pantalonilor lui de trening și-mi lipesc degetele înghețate de pulpele lui. În viața mea reală nu aș face în ruptul capului așa ceva, dar încep să cred că am lăsat

realitatea în Gilbert și am intrat într-o bizară lume onirică, în care e firesc să te cuibărești sub aceeași pătură cu cel mai bun prieten al tău.

Trage aer printre dinți când degetele mele iau contact cu pielea lui și mă apucă de talie, cu o expresie amenințătoare.

— Să știi că te gâdil!

Degetele lui îmi incendiază pielea pe sub tricou.

— Doar dacă vrei să trezesc... lumea.

Era cât pe ce să zic pe Molly. Dar m-am abținut. Fiindcă nu am vrut să se gândească la ea când e sub pătură cu mine.

Mă privește printre gene și slăbește strânsoarea, dar nu își mișcă mâinile.

Mâinile lui.

Talia mea.

Nu sunt în stare să mă gândesc la nimic altceva.

Bash sforăie tare. Fitz se înseninează și mâinile lui se îndepărtează de pielea mea.

— M-ai surprins în seara asta, spune.

— Fiindcă sunt așa de plicticoasă?

— Fiindcă ai fost îndrăgostită, spune, nu atât acuzator, cât iscoditor. Eu de ce nu știu nimic de tipul ăsta?

— Eu de ce nu am știut de Bernie?

— Pentru că nu am fost îndrăgostit de ea, se încruntă el. Era doar o fată mai mare pe care am sărutat-o o dată. Au trecut ani de-atunci și efectiv nu a însemnat nimic.

— Avea dreptate Bash? Întreb repede ca să detensioneze atmosfera. Când iei o decizie, tot ce ai de făcut e pur și simplu să te hotărăști ce vrei și apoi să faci

lucrul respectiv?

Rămâne tăcut mult timp. Prea mult. Mă tem că am spus ceva ce nu trebuia. Când în sfârșit vorbește, își alege cuvintele cu grijă.

— Uneori, da. Alteori, nu.

— Dar pentru tine e ușor să iei o decizie, nu? Nu e un proces chinuitor, cum e pentru mine?

Fitz încremenește.

— De obicei, nu, șoptește.

— Asta înseamnă cumva că am o problemă? Adică... la creier?

Dacă aș avea un dolar pentru fiecare dată când mi-am pus întrebarea asta, aș avea destui bani să-mi petrec tot restul vieții cutreierând lumea.

— Nu ai nicio problemă. Dar poate că...

Ezită.

Îi termin eu fraza:

— Poate că sunt nebună, nu? Nu te prefac că nu ai gândit-o niciodată!

— Nu-mi pune vorbe în gură. Tot weekendul ai făcut asta și nu e deloc corect.

Are dreptate și știu asta. Înghit nodul cât un iceberg din gât și încerc să nu plâng.

— Te-ai încălzit? Întreabă în cele din urmă Fitz, cu o voce plină de tristețe și oboseală și exasperare.

Aproape că nu mai tremur deloc, m-a luat fierbințeala și inima-mi bubuie, și regret. Dar nu vreau să fie adevărat, așa că mint.

— Nu, șoptesc.

Inițial, cred că nu mă aude. Dar apoi închide ochii oftând și-mi cuprinde iar talia cu brațul. Mă întorc pe cealaltă parte, îl las să mă tragă la pieptul lui și îmi pun

capul pe celălalt braț al lui. Trupul lipit de al meu e cald și liniștit și puternic. La un metru distanță, Molly doarme liniștită, cu chipul senin, părul risipit pe pernă, fără nicio grijă. Îmi năvălește în minte promisiunea pe care i-am făcut-o și știu că la răsăritul soarelui va trebui să-i ajut să se împace.

— Fitz? șoptesc.

Respiră profund și egal și nu răspunde. Mă strecor de sub brațul lui și scot scrisoarea din buzunar. O arunc în foc și mă uit cum flăcările îmi transformă cuvintele în cenușă. Când dovada a dispărut, mă strecor la loc sub pătura noastră. Îi pun un braț în jurul taliei mele și îl folosesc iar pe celălalt drept pernă, gândindu-mă deja cu nostalgie la acest moment de care nu o să mai am parte niciodată. O lacrimă îmi alunecă pe obraz și cade pe pielea lui, iar eu sunt recunoscătoare că nu îl trezește.

Dimineată tot nu e curent. Îmi dau seama de asta după faptul că degetele de la picioare stau să-mi cadă, degerate. Dau din ele și cred că se mișcă. Sper că se mișcă. O să presupun că se mișcă.

Fitz a dispărut, la fel și Molly și Bash. Bernie încă doarme, iar peste noapte, majoritatea păturilor ei au alunecat. Dinspre bucătărie se aud voci, dar eu mă cuibăresc și mai bine în pătură. Nu sunt încă pregătită să dau ochii cu Fitz. Nu după ce mi-am petrecut noaptea în brațele lui. Și Molly! Dacă ne-a văzut dormind îmbrățișați?

Mă uit la telefon. Bateria e la 3 la sută. Normal... se putea? Porcăria naibii de baterie! Am mai multe mesaje de la mama, care mă asigură că totul e în regulă, și un mesaj de la Clover.

Credeam că mă iubește. Nu știu ce s-a întâmplat.

Mesaj urmat de vreo 12 emoticoane care plâng în hohote.

Prietena mea suferă și e vina mea. Am făcut o greșală și trebuie să repar lucrurile.

Trebuie să-i spun, dar nu reușesc să-mi mișc degetele.

Să-i spun adevărul?

Să nu-i spun adevărul?

Deschid Magic 8 și-mi moare bateria. Scot un mormăit de frustrare, trag pătura pe picioarele goale ale lui Bernie și mă alătur lui Fitz, Molly, Bash și Darcy în bucătărie. Stau toți la masă și mănâncă diversele bunătăți pe care le-am făcut ieri. Trăiască gătitul pe fond de stres! Sunt înfășurați în pături și jachete și respirația li se transformă în abur în timp ce discută despre opțiunile noastre. Mă prind repede că singura opțiune viabilă e să așteptăm. Nu pare așa rău. Mă pricep să aștept. Uneori mi se pare că îmi petrec toată viața așteptând. Așteptând ca Fitz să se îndrăgostească de mine. Așteptând să-mi pice din cer un bilet de avion. Așteptând o viață mai frumoasă, mai palpitantă. Așa că, da, pot să aștept să vină cineva să mă dezgroape de sub zăpadă.

Fitz ridică ochii și mă vede stând acolo nehotărâtă, iar pe chip i se așterne o expresie indescifrabilă.

— Salut!

— Ăăă... Și ție! Salut adică, bună dimineața!

Până săptămâna asta, nu credeam că există vreo expresie de-ale lui Fitz pe care să nu o pot recunoaște. Dar de când am ajuns aici, ceva s-a schimbat, iar acum sunt mai tot timpul confuză. Își ferește repede privirea și amintirea nopții trecute îmi dă o senzație neplăcută în stomac. Iau două felii de cozonac cu scorțișoară și-mi netezesc cu mâna părul încâlcit.

— Bernie tot nu s-a trezit?

Se încruntă puțin, îngrijorat.

Nu e ce crezi, a spus Fitz aseară.

Ce cred? Evident, au avut o scurtă aventură. Aș putea să pun pariu că a văzut-o în magazinul de cadouri de la depou, cu fulgi în păr, fustă mini și colanți de lână pe picioarele ei lungi și s-a îndrăgostit nebunește, cu disperare de ea. I-a cumpărat globul de Crăciun pe care îl admira, i-a pus pe umeri haina lui și și-a împletit degetele cu ale ei, pornind la plimbare pe lângă șine. După o oră, a sărutat-o. După două ore, a dus-o acasă să o prezinte părinților. Până să ajungă

la cabană, relația se sfârșise și lui nu i s-a părut suficient de importantă, încât să-mi pomenească ceva de ea.

Iar asta ce spune despre el? Ce spune asta despre Fitz Wilding ca persoană?

Până acum credeam că asta însemna că are o inimă neînfricăată, dar poate că e doar nesăbuit.

Mă uit cu coada ochiului la Fitz, dar ține capul plecat, cu ochii la puzzle. Îmi ard obraji când mă gândesc la noaptea trecută, la brațul lui în jurul taliei mele, la trupul meu cuibărit lângă al lui. Parcă fiecare milimetru din mine era electrizat și alert într-un fel cu care nu sunt obișnuită. Aseară am acționat fără să gândesc. La momentul respectiv nu mi s-a părut greșit sau înspăimântător, dar acum, în mijlocul minusculei bucătării înghețate, cu Fitz evitându-mi privirea, totul mi se pare cu susul în jos.

— Cât crezi că mai durează până vine curentul? îl întreabă Molly pe Fitz.

Și-a pus mâna pe banchetă lângă a lui, într-o poziție prefăcut nonșalantă, sfâșietor de familiară.

— Nu știu, spune Fitz. Să sperăm că în curând. Îmi fac griji că nu avem destulă apă.

Arunc o privire pe geam. Viscolul s-a oprit, dar pe terasă s-au adunat mormane de zăpadă mai înalte de jumătate de metru. Îmi mușcă interiorul obrazului. Chiar dacă vine curentul, s-ar putea să mai stăm ceva vreme aici.

— Pot să împrumut telefonul tău? îl întreb pe Fitz și mă așez lângă el pe băncuță.

Aflată în cealaltă parte a lui Fitz, Molly fărâmițează încet un corn.

— Sigur, dar nu garantez că funcționează. Ce s-a întâmplat?

Șoptesc, ca să mă audă numai el.

— Vreau să o sun pe Clover, să mă asigur că e OK.

— N-a prins-o viscolul, nu?

— Nu.

Îmi mușc buza, încercând să-mi dau seama cum aș putea formula delicat ceea ce vreau să spun. Ei, scutește-mă!

— Ai avut dreptate, bine? M-am amestecat în relația ei cu Jay și s-au despărțit, iar acum e distrusă și eu mă simt ca un rahat, așa că scutește-mă de predici, da?

Fitz scutură capul ca să-și dea părul din ochi și mă sfredelește îndelung cu privirea. Nu e o predică, dar o simt ca pe o predică.

— Mi-am închis telefonul aseară, ca să fac economie de baterie.

Îl deschide și-mi arată ecranul.

— 19 la sută.

— Mai bine decât deloc. Trebuie să repar ce-am făcut.

— Stai, spune Fitz, întinzând mâna ca să mă oprească.

Degetele lui le ating în treacăt pe ale mele, dar și le retrage imediat.

— Nu poți să-i spui că Jay voia s-o ceară în căsătorie! Dacă Jay nu vrea ca ea să știe?

— Ai dreptate. Ai numărul lui Jay salvat în telefon?

— Cred că da. De când v-am făcut ție și lui Clover surpriza cu biletele la concert.

— Atunci, îl sun pe el.

Mă îndrept spre șemineu și mă împiedic de sticla de oțet de la picioarele lui Bernie, apoi mă lovesc de ea.

— Ups! Scuză-mă!

Acum, că o văd de aproape, înfățișarea ei mă face să icnesc, șocată. Are pielea albă ca zăpada și buzele vinete. Nu reușește să deschidă ochii și tremură din tot corpul.

— Bernie! Ți-e rău?

Îi pun pe umeri prima pătură care-mi cade în mână, dar îi tremură mâinile prea tare ca s-o țină. Ceilalți vin în fugă din bucătărie.

— Bernie! strigă Bash apucând-o de mână. Ești înghețată tun!

Bernie se uită la el cu ochi împăienjeniți de somn, de parcă nu prea știe cine e fratele ei ori cum a ajuns ea aici.

— E hipotermică, spune Darcy. A băut ceva aseară? îl întreabă tăios pe Fitz, uitându-se prin cameră după sticla de șnaps.

— Nu! Mă rog, doar oțet.

Fitz își înfinge mâinile în păr, cu ochi înspăimântați.

— S-ar putea să fie deshidratată, spune Darcy, după care se întoarce spre Bash. Ia vreun medicament? Suferă de ceva?

— Are o chestie la tiroidă, spune Bash.

— Hipotiroidie?

Bash încuviințează și Darcy înjură ca pentru sine, întorcându-se iar spre Bernie.

— Bernie? Scumpo? Poți să te urci pe canapeaua asta, de-aici?

Împreună cu Bash o ajută cu grijă pe Bernie să se urce pe canapea, iar apoi Fitz și cu mine o împingem până la șemineu.

— Molly, caută mănuși și o căciulă. Ai grijă să fie uscate. Nimic ud de zăpadă. Paige, trebuie să bea apă caldă.

— Eu cu ce pot să ajut?

— Tu ar fi trebuit să-i dai apă, nu s-o lași să se deshidrateze. Roagă-te să nu pățească nimic!

— Ce-o să pătesc? mormăie Bernie.

Cuvintele sună bolovănos și îi alunecă de pe buze ca niște bucăți de gheață.

— Îmi pare rău, spune Fitz. Zi-mi ce să fac!

— Eu știu, Romeo? Ajut-o pe iubita ta, îl repede Darcy.

Fitz încremenește. Arunc iute o privire către Molly, dar ea deja ia mănuși și o căciulă din mormanul de lângă ușă. Iar Bash stă lângă Bernie pe canapeaua de două locuri. Ceea ce înseamnă că... Mă uit la Fitz, el la mine și e clar că am ajuns amândoi la aceeași concluzie. Sunt opțiunea C.

— Ceva cald de băut, spune el.

— Aha! Ăăăă...

Oare ăștia mă cred genul de persoană la care apelezi într-o situație de criză? Am vești pentru ei: chiar nu sunt! Dar deloc!

— Nu știu.

— Aragazul...

— E electric. Nu merge.

Mă uit disperată prin încăpere.

— Focul!

Alergăm în bucătărie și el ia o sticlă de apă, iar eu cotrobăi prin dulapuri după o cratiță. Vărs în ea sticla cu apă și o pun deasupra focului. Darcy și Bash vorbesc cu Bernie, punându-i întrebări ca să o țină trează. Bătăile inimii mi se calmează puțin, cu fiecare întrebare la care răspunde corect. Când apa e caldă, dar nu fiartă, o turnăm cu grijă într-o cană și i-o dăm lui Bash, care o duce la buzele lui Bernie și o ajută să bea.

Molly, Fitz și cu mine ne așezăm pe cealaltă canapea fără să scoatem o vorbă și abia îndrăznim să respirăm. Îmi trag o pătură pe picioare și Fitz trage jumătate peste el, trăgându-se mai aproape ca să încăpem amândoi sub ea.

— Să chemăm Salvarea? întreabă Fitz.

— Nu, se încălzește. O să-și revină.

Darcy se lasă pe călcâie, vădit ușurată ca și mine.

Fitz se lasă pe spătarul canapelei și-și lasă capul pe o parte ca să se uite la mine.

— Sunt un tâmpit.

— Nu e vina ta, spun.

Coapsa lui e lipită de a mea și trebuie să lupt din greu cu fiecare impuls de a-l lua de mână, de a-i atinge genunchiul, de a mă apropia mai mult de el.

Darcy se ridică în picioare.

— Starea ei e stabilă, dar ar trebui s-o ducem la spital de îndată ce este posibil. O să încerc să iau legătura cu părinții ei, iar voi apucați-vă să scoateți mașinile de sub nămeți.

Își scoate telefonul și pleacă în căutare de semnal.

— Ar trebui să rămână cineva cu soră-mea ca să se asigure că e OK, spune Bash.

Arată spre mine cu un semn din bărbie.

— Ai dat vreodată cu lopata la zăpadă?

Clatin din cap și mă însărcinează cu supravegherea lui Bernie.

Bash, Molly și Fitz se echipează să iasă la zăpadă. Molly nu reușește să se încălze din cauza hainei prea groase, așa că Fitz se apleacă și o ajută să bage picioarele în bocanci.

Așa, deci. Se pare că eu rămân în casă.

Îi iau locul lui Bash lângă Bernie, pe canapea. Când ușa se închide după ei, mai ia o sorbitură de apă caldă și zâmbește pierit.

— Au plecat?

Încuviințez din cap.

— Perfect. Acum putem să-l bârfim pe Fitz.

DESTINUL UNU

26 decembrie, ora 09:11, Upper West Side,

Manhattan, New York

Sunt zile când mă trezesc cu un gol în capul pieptului. Asta nu e una din acele zile. Mă trezesc zâmbind, iar amintirea serii trecute e așa de vie, că roșesc.

Zgomote tipic matinale vin de pe coridor, se aud pe sub ușă. Lipăit de pași prin bucătărie, pe care se suprapun râsete și sfârâit de bacon în tigaie. Îmi chiorăie stomacul, dar mă cuibăresc și mai adânc sub pături. Raze de soare — primele pe care le văd de multe zile încoace — cad pe podeaua camerei lui Harrison.

Harrison.

Zâmbesc și mai larg și-mi trag păturile până la bărbie. Stau așa îndelung, uitându-mă în tavan și ascultându-mi bătăile inimii.

Iată care-i chestia cu viața mea: e lipsită de orice risc. E previzibilă.

De reținut: previzibilă nu e același lucru cu plictisitoare.

Îmi place mult să merg cu Clover la yoga cu capre, să fac pâine în propria mea bucătărie, să visez cu ochii deschiși la călătorii în jurul lumii și să fac orice cu Fitz.

Iubesc tot ce fac cu Fitz. Toate filmele văzute cu el și toate plimbările hai-hui cu mașina prin oraș, îmbuibatul cu jeleuri acrișoare în formă de viermi și discuțiile noaptea târziu despre inimi frânte și visuri imposibile. S-ar putea spune multe despre cum e să fiu îndrăgostită de Fitz: e înfricoșător, sfâșietor, dezamăgitor și palpitant. Dar nu e niciodată plictisitor. Și, de fapt, cam asta e și ideea, nu? Chiar și în zilele când viitorul mi se pare mai terifiant ca niciodată — ori poate că

tocmai în acele zile —, Fitz e curcubeul din lumea mea alb-negru.

Dar predictibilitatea aceasta m-ar putea ucide. Felul în care îi analizez fiecare privire și atingere și gest mă umple de frustrare și furie pe mine însămi. Sunt furioasă că sunt așa de plină de speranță și totuși disperată și speriată.

Seara trecută nu a fost nicidecum previzibilă și, lungită în patul cald în a doua zi de Crăciun, numărându-mi bătăile inimii, mă simt expusă și vulnerabilă. Umană. Surprinsă.

Savurez senzația. Vreo 10 minute. După care simt că mor dacă nu spun cuiva. Petrec așa de mult timp din viața mea ascultându-i pe Clover povestind despre Jay și pe Fitz povestind despre oricine la întâmplare, pe când eu nu am niciodată secrete savuroase pe care să le împărtășesc. Dar acum, în sfârșit, am! Și dacă nu spun cuiva ce s-a întâmplat, explodez.

Vreau să-i spun lui Fitz. Gândul mă ia total prin surprindere, deși nu ar trebui, fiindcă întotdeauna vreau să-i spun lui Fitz tot ce mi se întâmplă. Așa faci cu cel mai bun prieten, iar când ești și îndrăgostită de cel mai bun prieten, cu atât mai mult. Uneori mi-e greu să știi ce părere am despre ceva până nu discut cu el, fiindcă el mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu. Deschid telefonul și încep să tastez. Aseară m-am sărutat cu un băiat în lift. Și în metrou. Și pe străzile din New York City. Ne-am sărutat până nu m-am mai gândit la tine, până nu m-am mai întrebat cum or fi sărutările tale în comparație cu ale lui.

Șterg.

Normal.

Asta e o poveste pentru Clover, de aceea e mare păcat că am fost așa nemernică ultima dată când am vorbit cu ea.

Scriu un mesaj nou și pe ăsta chiar îl trimit.

Putem să vorbim?

Nu e suficient. Știu. Dar nu-mi vine să scriu că-mi pare rău, așa cum merită. Ce va fi dacă se mărită cu el și viața ei se duce de răpă, iar eu nu am încercat să o opresc?

Imediat, mă lovește alt gând:

Dacă se mărită cu el și noi două nu vom mai fi prietene?

Te rog. Trimit. Nu e mare lucru, dar decât deloc...

Foamea mă face să mă dau jos din pat. Mă strecor în baie ca să mă spăl pe dinți și să mă pieptăn, apoi intru în bucătărie, neștiind la ce să mă aștept din partea lui Harrison.

Ridică ochii din castronul cu cereale.

— Salut, șoptește el, iar eu sunt bombardată de un milion de gânduri deodată: mâna lui pe talia mea, respirația lui pe gâtul meu, buzele lui lipite de ale mele.

Și atunci își dă părul după ureche, iar toate acele amintiri vii se topesc într-o ceață dulce-amăruie. Fiindcă felul în care își dă părul după ureche nu e ca felul în care Fitz scutură din cap ca să-și dea părul din ochi, iar diferența dintre cele două momente și reacția viscerală pe care o are trupul meu la vederea unuia, dar nu și a celuilalt este o prăpastie atât de adâncă, încât s-ar putea să nu o pot trece niciodată.

O să reușesc vreodată să ajung în cealaltă parte a prăpastiei, acolo unde aş avea voie să fiu îndrăgostită de Harrison? În acest univers, cu această versiune a mea?

— Salut, răspund și eu.

După o secundă, zâmbim amândoi deodată, larg, cu bucurie.

Încă nu sunt îndrăgostită de băiatul ăsta, dar, conform teoriei corzilor, orice e posibil.

— Mă gândeam că în dimineața asta am putea să mergem la High Line.

— Grozavă idee!

Mă aștept să fiu nevoită să duc muncă de lămurire cu mama, dar pare să fie cu mintea în altă parte. Mă lasă imediat să plec și nu-mi cere detalii.

— A fost cam ciudat, îi spun lui Harrison o oră mai târziu, când ieșim în lumina

rece a soarelui. În prima noastră zi aici, mama era foarte îngrijorată pentru mine, iar acum parcă nici nu-i mai pasă.

— Poate pentru că are încredere în mine, spune Harrison.

— Sau poate că și-a amintit că are încredere în mine. Nu sunt genul care să intre în bucluc.

— Zău? spune el ridicând din sprânceană. N-aș fi crezut.

Bea nonșalant din cafea și eu mă înroșesc.

— Tu chiar m-ai dus la cămin doar ca să-mi împrumuți o carte de filosofie?

— Da, cartea de filosofie și romanul Pe drum. Când viața mă lasă perplex, Kerouac îmi merge la inimă.

— Kerouac e la tine în cameră, aici, în apartament.

— Nu pot nici să confirm, nici să neg acest fapt, spune el vesel.

— Eram sigură! Încerci să mă seduci!

— Doar până am văzut teama din ochii tăi când am ajuns în fața ușii. Atunci am anulat planul. Dar nu știu dacă mai ții minte, însă tu ai fost cea care a sărit pe mine să mă devoreze în lift.

— A, da, țin minte, spun eu, spre propria mea surprindere.

High Line se dovedește a fi o potecă din beton, construită undeva, pe o culme, peste o cale ferată abandonată. Harrison îmi spune că în lunile calde, poteca e înconjurată de flori de câmp și iarbă până la brâu. Azi e flancată de copaci scheletici. Priveliștea se modifică rapid, cu fiecare pas. Acum mă uit la clădiri în ruină, pline de graffiti, ca după o cotitură să văd un zgârie-nori impozant. E New Yorkul în toată splendoarea lui, o vedere de ansamblu — vechi și nou, mizer și scump, planificat și haotic. Și după înghesuiala din Rockefeller Center și apoi din Santaland, acum zici că e de-a dreptul abandonat. Harrison mă ia de mână și ne plimbăm agale, însoțiți de trilurile păsărilor de iarnă, oprindu-ne din când în când ca să ne sărutăm.

E o scenă exact ca dintr-un film și pentru prima dată în istoria lumii, eu sunt eroina. Păcat că nu pot să mă bucur pe deplin de asta. Mă tot uit la telefon, sperând să primesc un mesaj de la Clover, dar degeaba.

— Clover ori e furioasă pe mine că i-am zis să nu se mărite, ori e așa de îmbătată de fericire în viața ei de proaspătă logodnică, încât nu se deranjează să-mi răspundă. Nici nu știu care variantă e mai nasoală.

— Dă-mi telefonul să mă uit!

— Ce? Nu! spun strângându-l mai tare.

— Calmează-te! Vreau să mă uit la pagina ei de Instagram. Care e numele ei complet?

— Clover James.

Îl tastează în telefonul lui.

— Gata!

Pentru câteva secunde, studiază în tăcere pozele lui Clover.

— E ofticată pe tine, ceea ce e bine, fiindcă înseamnă că poți să-ți ceri scuze.

— Cum ți-ai dat seama?

Îi iau telefonul din mână și analizez șirul de selfie-uri în care e fericită.

— Șase fotografii dezgustător de adorabile, postate în șase zile. Nu se poate spune că zace prin casă, suferind de dorul meu.

— Ei, nici tu nu te-ai retras la mănăstire ca s-o jeleşti, zice Harrison cu o figură serioasă.

— Știi ce vreau să zic, spun înghiontindu-l cu umărul.

Drept răspuns, mă cuprinde cu brațul și mă trage lângă el.

— Îi e dor de tine. Niciun om care e cu adevărat fericit nu se străduiește atât de tare să o dovedească. Exact înainte ca mama să-l înșele pe tata, pagina ei de

Facebook era, practic, un omagiu adus lui. Se străduia mult prea tare să se convingă singură că e fericită. Ca și Clover.

— Eu știu...?

— Uită-te la hashtagul ăsta: #minoră_și_logodită. Încearcă să provoace, să-ți arate că ia decizia corectă. Îi pasă de părerea ta, așa că o să vă împăcați.

Mă uit iar la poze și la hashtag. S-ar putea să-mi fie adresate, dar la fel de bine ar putea fi o săgeată aruncată în direcția mamei ei, care cu siguranță e și mai puțin bucuroasă de logodna asta decât mine. Și de aceea are nevoie de cea mai bună prietenă în aceste momente.

Îmi simt stomacul ca de plumb. Am dat-o rău în bară.

Continui să mă uit pe poze și dau peste alta din contul lui Clover. ăsta e un selfie făcut într-o pădure acoperită de zăpadă.

— El e? zice Harrison și-mi ia telefonul, dă click pe profilul lui Fitz și se uită pe pozele lui.

Mă aplec peste umărul lui și văd cum trece în viteză peste mai multe poze cu mine și Fitz. Se duce înapoi un an întreg, oprindu-se la tranziția de la Priya la Fiona, petrecută între Balul Bobocilor și Halloween.

— Sunt o groază de fete aici.

Insinuarea mă irită, dar pentru prima dată în viața mea, nu sar în apărarea lui Fitz, fiindcă nu pot nega ce vede Harrison.

— Știu.

— Cei mai mulți tipi își „fac curat“ printre poze după o despărțire.

— El nu e așa. Nu-i șterge pe oameni din viața lui de parcă n-ar fi contat pentru el.

— Și, ia zi, de ce e el așa de special? întreabă pe un ton în care se simte gelozia.

De ce e Fitz așa de special? O întrebare legitimă.

Scormonesc prin minte după un exemplu concret. Ceva ce să pot ridica în lumina soarelui și să spun „Ăsta! Uite-aici! Ăsta e motivul pentru care Fitz Wilding e o persoană specială“. Dar mi-e imposibil să descâlcesc și să cataloghez cinci ani de prietenie. Motivul e furtuna de zăpadă și punga uriașă de viermișori de jeleu acrișor pe care o ține în torpedou și felul în care își ține respirația așteptându-mi reacția, când mă pune să văd un film nou. E felul în care m-a apucat de mână în laboratorul ăla rece și mi-a vorbit până mi-a trecut atacul de panică. M-a salvat în ziua aia și m-a salvat în fiecare zi care a trecut de atunci, smulgându-mă din locul înfricoșător și întunecat care încearcă să mă înghită cu totul.

— Mă cunoaște, spun, drept răspuns la întrebarea imposibilă a lui Harrison.

Și cu toate astea, mă place așa cum sunt, adaug în gând.

— Hmm.

— Spune ce ai de spus, fac eu pe nonșalanta, de parcă nu mor de nerăbdare să aflu ce gândește despre mine și Fitz.

— Pun pariu că și celelalte fete cred că le cunoaște și pe ele, spune pe un ton greu de cinism cronic.

— Probabil.

Dar s-ar înșela. Fitz n-a știut că lui Molly îi e frică de înălțimi.

— Când ai scris scrisoarea aia ai sperat că o va citi și te va alege pe tine în locul fetei de pe Instagram. De fapt, în locul oricăreia dintre fetele de pe Instagram.

— Nu. Era o scrisoare de despărțire, în care îi spuneam toate motivele pentru care nu mai pot să fac parte din viața lui.

Harrison strânge din buze până când arată ca o linie.

— Hai, fii serioasă!

— Sunt.

— Dar în adâncul sufletului ai sperat că el avea să citească printre rânduri și să te aleagă pe tine.

Îmi vine să-i spun lui Harrison că se înșală, dar latura mea sinceră știe că nu e așa.

— Asta nu e o întrebare.

— Să zicem că o citește și chiar te alege pe tine. De unde o să știi că pentru el nu ești la fel ca celelalte fete?

Vorbele lui au efectul stricării aparatului de aer condiționat în plină vară, al unei băuturi pe care în loc s-o înghiți îți vine pe nas, al unei decizii imposibile pe care nu vreau să o iau. Sunt tot ce e rău pe lume. Mă opresc în loc și, fiindcă mă țin de talie, se oprește și el.

Fiecare părticică din mine vrea să apere onoarea lui Fitz, dar cuvintele care cândva îmi veneau cu ușurință pe buze acum au dispărut. În locul lor am o oribilă revelație.

— Ai dreptate, șoptesc, ca o mărturisire și în același timp o trădare.

Chiar dacă Fitz mi-ar citi scrisoarea, chiar dacă m-ar săruta sau s-ar cupla cu mine sau ar planifica unul din gesturile lui grandioase, ce ar putea să urmeze? E clar ca lumina zilei că în cele din urmă aş deveni și eu una dintre fetele de pe Instagram.

— Întotdeauna am dreptate, îmi șoptește la ureche Harrison.

Mă strânge și mai tare lângă el. Gestul e așa de posesiv, așa de... intim, că mă sperie. Dar mă lipesc de el, fiindcă nu am nimic de pierdut.

Privesc lung silueta fantastică a metropolei, profilată pe cerul înșorit. În Gilbert avem parte de soare din belșug, dar jur că lumina de aici e altfel. Clădirile înalte aruncă umbre lungi și unghiuri ascuțite și mici enclave neașteptate de lumină solară. Acasă, avem un cer imens, nesfârșit, care se întinde peste un peisaj deșertic plat.

— Nu-mi vine să cred că am fost așa de proastă atâta timp. A fost cât pe ce să ratez priveliștea asta. Și pentru ce? Câteva zile în plus cu același băiat care nu m-a iubit ieri și n-o să mă iubească nici mâine.

— „Viața trebuie înțeleasă privind în urmă. Dar trebuie trăită privind înainte“.

Kierkegaard.

— Mai zi o dată.

Sunt fascinată de vorbele de duh din cursul Filosofia pentru începători.

— Viața trebuie...

— ...trăită privind înainte, termin eu propoziția.

— Exact. La urma urmelor, ce sens are să tânjești după un destin care sigur se împlinește într-un univers paralel?

Iau mâna lui Harrison și-i trag brațul mai strâns în jurul umerilor mei, apoi rămân cu degetele împletite cu ale lui. Gestul îmi pare mai îndrăzneț decât sărutările prin locurile umbrite de pe trotuare. Ne plimbăm așa până la capătul lui High Lane și lumea se uită la noi ca la un cuplu adorabil de îndrăgostiți. Și preț de o fracțiune de secundă, îmi doresc să fi fost într-un Univers paralel. Fiindcă o fată o să se îndrăgostească la nebunie de băiatul ăsta mohorât și de replicile lui filosofice seci și, la urma urmelor, de ce nu aș fi eu aceea?

Nu a fost decizia mea să mă îndrăgostesc de cel mai bun prieten al meu. Dar poate că decid să mă îndrăgostesc de Harrison. S-au văzut lucruri și mai ciudate, nu?

Aproape de capătul lui High Line e o bancă, pe care ne așezăm și ne sărutăm până îmi chiorăie stomacul de foame. Hotărâm să ne întoarcem acasă la el să mâncăm și, cu toate că pe drum nu ne mai sărutăm cum ne-am sărutat aseară, ne ținem de mână, umerii ni se ating în mers și râdem ca proștii.

Intrăm în bloc și Harrison mă lipește de ușa de la intrare ca să mă sărute iar.

— Oprește-te! Să nu ne vadă părinții!

Îi dau ușor o palmă peste umăr și, cât descuie el ușa, eu îmi așez hainele. Năvălim în holul tăcut, încercând să ne ascundem zâmbetele. Îmi scot paltonul și-l agăț într-unul din cuierele de lână ușă.

— Vezi? Nici nu sunt acasă, spune Harrison aplecându-se să mă sărute pe vârful nasului. N-ai niciun motiv să te îngrijorezi. Ce ai chef să mănânci? Paste cu sos?

Intrăm în bucătărie, unde mama e urcată pe blat, cu picioarele în jurul lui Tyson și cu brațele agățate de gâtul lui și amândoi sunt atât de absorbiți de partida lor de amor, încât eu și Harrison ne simțim îngrozitor de stânjeniți.

DESTINUL DOI

26 decembrie, ora 10:19, Williams, Arizona

— Așa, ia zi, care-i treaba cu Molly? întreabă Bernie întinzându-și picioarele până-i ajung tălpile la câțiva centimetri de foc. Pare destul de drăguță, dar cam posomorâtă. Tăcută.

— Credeam că vrei să vorbim despre Fitz.

Bernie se uită la mine într-un mare fel:

— Asta și facem.

Oftez. Nu se înșală. Spun:

— Are o mahmureală post-Fitz.

— Aaaaa! face Bernie luminându-se la față. Cunosc bine senzația. E intensă vreo trei zile, așa, după care dispare.

Trei zile. Dacă ar fi adevărat, ar fi trebuit să-mi treacă de el în urmă cu aproximativ 727 de zile. Sau undeva pe-acolo.

— Ce s-a întâmplat între voi? întreb.

Am senzația că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar expresia de pe chipul ei îmi spune că nu o deranjează. Obrajii ei încep să prindă culoare și e clar că are chef de vorbă.

— A fost acum două veri. Eu locuiesc în Williams și mă vedeam pe furiș cu un tip din oraș. Dar era un bou, care-mi făcea chipurile complimente, dar de fapt mă insulta, insinuând mereu că sunt o mare norocoasă pentru că el e dispus să-și

piardă timpul cu mine.

— Hmmm...

— Exact. Mi-a afectat rău de tot încrederea în mine. Și atunci a apărut Fitz. E mai mic decât mine și cam nătâng, cum e el disperat să-ți intre în voie, dar se purta frumos și era atent. M-a învățat să arunc cu piatra pe suprafața lacului și m-a sărutat în ultima zi, înainte să plece din oraș. L-am revăzut după șase luni, dar amândoi aveam pe altcineva.

Amuțesc de uluire în fața torentului de informații. În primul rând... nătâng? Fitz n-a fost nătâng nicio secundă din viața lui. În al doilea rând, trebuie să fi fost vara în care i-am tras clapa cu mersul la bal. Mă întreb: oare lucrurile ar fi stat altfel dacă aș fi avut curajul să mă duc?

— Trei zile după plecarea lui am suferit îngrozitor. Apoi, în a patra zi, m-am trezit și în minte mi-a răsărit brusc un gând: oare i-a plăcut măcar un pic de mine? Oare m-a cunoscut cât de cât? Și mi-a trecut pe loc.

— Crezi că nu i-a plăcut de tine?

— Cred că i s-a părut că mă place, dar până la urmă, între noi nu a fost nimic, doar ne-am petrecut o săptămână împreună fiindcă eram deprimată din cauza altcuiva. Și, sincer vorbind, nici eu nu l-am cunoscut. A fost o chestie care s-a întâmplat fiindcă verile sunt fierbinți și orașul ăsta e mic, și când un băiat care arată ca Fitz te învață să arunci pietre pe lac, îți vine să-l săruți. De îndată ce prietena ta, Molly, o să priceapă asta, o să fie în regulă.

— Molly nu e în aceeași situație. Ea e îndrăgostită de el. A venit aici ca să-l recucerească.

Bernie ridică din sprânceană.

— Crezi că o să se întoarcă la ea?

— Nu știu.

Mă gândesc la fenomenala jucătoare de tenis Priya, din clasa a noua, și cum la mai puțin de două săptămâni după Balul Bobocilor Fitz trecuse la Fiona. Iar apoi, după Halloween, când i-a zis Fionei că vrea să fie doar prieteni, ea i-a

trimis mesaje în fiecare zi toată luna noiembrie, dar el nu a părut deloc tentat să încerce să reia relația.

— Ar fi prima dată.

— Vezi? Asta zic. Trece rapid mai departe. Cunososc genul ăsta de băiat. Se îndrăgostește lulea într-o clipă și apoi toată pasiunea i se spulberă. Băieții de genul ăsta sunt buni de un weekend, dar nu are sens să te atașezi de ei.

Darcy se întoarce în cameră.

— Cum te simți?

— De parcă toate organele mi-au fost extirpate și înlocuite cu ciment, spune Bernie.

— Am reușit, în sfârșit, să le trimit un mesaj părinților tăi. Drumurile din jurul orașului au fost deja curățate, deci sunt pe drum, vin să te ia. Dacă Fitz reușește să vă scoată pe tine și pe Bash la șosea, o să vă poată lua de-acolo.

Darcy se echipează și se alătură echipei de-afară ca să ajute la dezgroparea camionetei de sub nămeți. Eu și Bernie rămânem tăcute pe canapea. Vorbele ei îmi revin în minte, făcându-mă să mă simt și mai rău decât după oțetul băut aseară.

Bun de un weekend.

Nici măcar n-o cunoștea, nici măcar nu o plăcea.

Sunt aceleași acuzații pe care i le-am adus lui Fitz tot weekendul, dar venite de la ea, par cumva deplasate. Fitz cel pe care îl știu eu, Fitz jucătorul de baseball, Fitz fanul de comedii romantice, Fitz de la volan și Fitz cel care-și oblojește inima frântă pe turnul de apă, acel Fitz nu se folosește de oameni. Dacă ar fi fost un astfel de om, nu mi-aș fi dat seama? Poate că nu e îndrăgostit de mine, dar niciodată nu m-a făcut să mă simt a cincea roată la căruță. Și asta contează enorm.

Nu am avut niciodată intuiție. Sau dacă am avut, nu am ascultat-o, am speriat-o cu listele mele cu argumente pro și contra și cu „dar dacă?”-urile mele și cu cicăleala constantă a lui SDM. Însă în acest moment, simt că ceva îmi dă ghes,

făcându-mă să refuz să cred caracterizarea făcută de Bernie lui Fitz. El nu e tipul care spune ea că e.

Nu-i așa?

Mârâi și-mi întind picioarele lângă ale lui Bernie.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă ea.

Schimb subiectul:

— Puteai să mori.

Nu sunt sigură că e adevărat, dar simt că e. SDM a făcut deja o lungă listă cu toate modurile în care s-ar fi putut sfârși lucrurile în dimineața asta. În mai multe dintre scenariu, eu sunt cea cu buzele vinete, nu ea. În altele e Fitz. În toate, eu sunt un izvor nesecat de regrete.

Începe să râdă.

— Îți vine să crezi așa ceva? Cât pe ce să mor, fiindcă am o tiroidă de rahat și nu suport să dorm cu șosete.

— Cum de nu ești supărată?

— Și ce-ai vrea să fac? Să plâng? Să urlu? Să jur că nu mai beau niciodată oțet la niciun joc?

— Măcar asta cu oțetul, da, cu siguranță, spun.

— A fost o prostie. O să încerc să nu mai fiu așa proastă data viitoare. Dar n-am murit, așa că..., spune ridicând din umeri.

Ca și cum... asta e. Ca și cum n-o să-și petreacă tot restul vieții punând la îndoială fiecare decizie pe care a luat-o vreodată. Ups! Invidia își cam arată colții azi.

Cei de afară au reușit să scoată din zăpadă camioneta lui Fitz și să facă o potecă semi-practicabilă până la șosea. Se întorc toți în casă să mănânce ceva și să bea apă, apoi Molly și Fitz se pregătesc să-i ducă pe Bernie și Bash să se întâlnească

cu părinții lor.

— Vrei să vii și tu? mă întreabă Molly.

E prea drăguță. Mă calcă pe nervi. De ce trebuie să fie așa de drăguță? Mă uit la fereastra din spatele ei. Soarele se reflectă orbitor în zăpadă. Lumea e albă și ramurile copacilor sunt grele de zăpadă. Tânjesc s-o ating, s-o gust, să arunc un bulgăre.

— Mi-a murit telefonul.

Incredibil, știu, dar jur că așa am răspuns. Simt iar o săgeată în inimă și îmi vine să plâng.

— Aha... Ăăă... Deci, nu?

— Nu pot să iau nicio decizie, fiindcă mi s-a descărcat telefonul.

— Bine. Nu-i nimic. Și, ăăăă...

Își mușcă buza.

— Îmi pare rău. Dar vorbim mai târziu, da?

— Mda.

Mai târziu, când o să trebuiască să repar relația ei cu Fitz. Urăsc acest mai târziu. Pleacă cu Fitz. Darcy rămâne. Mă duc fără chef până la masă, simțindu-mă neputincioasă și pe cale să vomit, dorindu-mi să vină curentul numai ca să pot medita făcând pâine. Trebuie să coc ceva. Trebuie să fac ceva. Mă mulțumesc să lucrez la puzzle.

Darcy intră și iese din cameră cu telefonul în mână, din ce în ce mai iritată.

— Mă chinui degeaba; nu reușesc nicicum să dau de April, mormăie ea.

Se așază în fața mea și ia o gură de turtă dulce.

— O să se îngrijoreze?

— O să presupună că sunt teafără până află că nu sunt. Mi-e dor de ea, dar nu e

genul care să-și facă griji.

— Ce mișto trebuie să fie! spun cu umor sec, așezând încă o piesă de puzzle.

E aproape gata, lipsesc doar câteva piese de puzzle din mijloc.

— Tu-ți faci griji des? mă întreabă ea.

— Tot timpul.

— Folosești întotdeauna aplicația aia ca să te ajute să iei hotărâri?

Ridic capul surprinsă, iar ea mă privește timid.

— Vorbea despre tine la micul dejun.

— Cine?

— Bash.

Îmi dau ochii peste cap. Normal că Bash.

— Aplicația e nouă.

— Ajută?

— Mai mult nu. Sunt o catastrofă cel puțin la fel de mare ca și înainte. Poate mai mare.

Mă gândesc la tot ce m-a îndemnat să fac și la toate ocaziile când ar fi trebuit s-o întreb ce să fac și nu am făcut-o. Deci asta înseamnă că aplicația e de vină pentru buclucul în care mă aflu acum, sau de vină sunt acele dăți când nu am folosit-o? Nu știu. Întrebarea îmi zgândăre creierul.

— Ce se întâmplă când încerci să iei o hotărâre?

— Mă copleșește panica. Îmi trece prin minte cu viteza luminii fiecare consecință dezastruoasă posibilă. Nu pot opri avalanșa de „dar dacă...?”. Dar dacă am un accident și mor? Dar dacă declanșez un șir de evenimente care mă vor face în final să mă simt oribil? Dar dacă...?

— Dar dacă ești fericită? mă întrerupe Darcy. Dacă viața ajunge să-ți fie mai frumoasă decât ți-ai imaginat?

— Păi...

Închid gura. Nu așa se joacă „Dar dacă...?”. Opțiunile sunt exclusiv nasoale.

— Data viitoare când te găsești într-o spirală de „dar dacă...?”, oprește-te și pune-ți o întrebare „dar dacă...?” pozitivă.

— *Poate că da.*

— Dacă vrei, ți-aș putea arăta niște tehnici ca să gestionezi îngrijorarea despre care vorbeai.

— Fără supărare, dar cum de știi tu „tehnici“?

Darcy clipește surprinsă.

— Aoleu! Credeam că ți-a spus Fitz. Sunt psihiatru specializat pe tulburări emoționale.

Aaa! Corect!

— *Mda, nu, mi-a zis, dar am uitat.*

Darcy flutură din mână.

— Mulți dintre pacienții mei cu tulburări de anxietate găsesc utile tehnicile de ancorare în realitate. Poți, de exemplu, să găsești curcubeul, adică să numești obiecte roșii, portocalii, galbene...

— Așa fac!

Când îmi amintește Fitz. Trebuie să am mai multă grijă și să-mi amintesc singură.

— Tu l-ai învățat pe Fitz?

— Da, încuviințează Darcy.

— Dar Fitz nu e anxios.

— Din... din câte știu, nu.

Darcy își ferește privirea și pare deodată stânjenită, iar adevărul mă lovește direct în față. Îmi ard obraji de rușine când îmi dau seama că Fitz vorbea cu sora lui despre mine.

Tulburări de anxietate. Urăsc cuvântul ăla. Mă face să mă simt defectă. Anormală.

Nu e ca și cum nu mi s-a sugerat niciodată să apelez la ajutor profesionist. Mama mi-a dat numărul de telefon al unui terapeut și mi-a explicat cu blândețe că dacă aș vorbi cu cineva ar putea fi benefic pentru sănătatea mea mintală. Am apreciat inițiativa, dar mi s-a părut o reacție exagerată. Probabil că psihoterapia e foarte scumpă, ceea ce înseamnă că dacă pot să mă descurc singură, așa ar trebui să fac. Susțin terapia și/sau medicația pentru cei care au cu adevărat nevoie de asta, dar mi se pare penibil să cer astfel de intervenții când sunt așa de mulți oameni într-o stare mult mai proastă decât mine.

— Nu e așa grav.

— Cum adică? Întreabă Darcy.

— Adevărul e că nu am o viață grea. Nu am vreun trecut tragic sau rude bolnave sau părinți morți.

Vai, săraca de mine, nu sunt în stare să-mi aleg cursurile. Probabil că m-ar da terapeutul afară în șuturi.

— Nu există o Olimpiadă a suferinței, vreun prag de durere pe care trebuie să-l atingi. Toată lumea merită să fie ajutată.

— Mă apucă anxietatea, dar asta nu înseamnă că am o tulburare.

— Nu voiam să...

Darcy se oprește și inspiră adânc.

— Foarte mulți oameni găsesc că le e de ajutor. Și eu folosesc uneori tehnicile.

Poate că și Fitz. Sinceră să fiu, nu l-am întrebat.

Lacrimile mi se adună în ochi. Mă ridic împingând bancheta de lângă masă. Marginea puzzle-ului se agață de mâneca hanoracului meu și tot jocul e tras jos de pe masă. Privesc cu groază cum piesele se împrăstie pe podea.

— Scuze! Îmi pare tare rău! Trebuie să plec!

Îmi înșfac haina groasă, smucesc ușa de la intrare și ies poticnindu-mă în zăpadă. Soarele se reflectă strălucitor în pudra albă, orbindu-mă. Ridic mâinile în fața ochilor și mijesc privirea până mă adaptez la noua lume.

Nu e o exagerare. Asta e o lume nouă, complet diferită de tot ce am văzut vreodată. Planeta a încremenit după trecerea viscolului. Mă aplec să-mi trec degetele prin zăpadă; e... udă, mai grea decât mi-am închipuit. Adun o mână de nea, o strâng în palme ca să formez un bulgăre și o gust. Zâmbesc larg și mă aplec să mai iau o mână, când un bulgăre de zăpadă mă lovește dureros în ureche. Îmi alunecă în jos pe ceafă și pe sub hanorac, până la elasticul pantalonilor. Mi se taie respirația și ridic privirea. Fitz e lângă camionetă, rânjind diabolic. Aruncă în sus un alt bulgăre și îl prinde, cu ochi mai sclipitori decât zăpada. Îl aruncă iar, provocându-mă.

Mă pitesc după balustrada verandei, adun doi bulgări de zăpadă și o iau la fugă pe terasă. Aruncă un bulgăre concomitent cu mine, și ratăm amândoi ținta. Din spatele unui copac pleacă un bulgăre și-l lovește pe Fitz în umăr. Ne întoarcem și o vedem pe Molly retrăgându-se după copac, încercând să se ascundă. Arunc al doilea bulgăre către ceafa lui Fitz și chiui când îl nimeresc în cap. Țâșnesc spre Molly.

— Ne aliem? Întreb apucându-mă de trunchiul gros al copacului și rotindu-mă să mă ascund după el, lângă ea.

Ne facem un arsenal de bulgări ca să-l atacăm pe Fitz. El râde și nu se lasă mai prejos, deși jur că aruncă în mine câte trei bulgări pentru fiecare aruncat spre Molly. Dar presupun că e normal să o protejezi pe fata pe care o iubești de un bulgăre fleșcăit în mutră.

După câteva minute, eu și Molly ne prăbușim pe terasă hohotind de râs. Sunt udă learcă, înghețată bocnă și gâfâi de oboseală. Îmi ard plămânii și inima îmi bate nebunește, fiecare bătaie pompându-mi sângele prin vene într-un ritm frenetic.

Vie vie vie.

— *Ce m-am distrat! spune râzând Molly, ajutându-mă să-mi scutur din păr bucăți de zăpadă și gheață.*

Zăpada îmi alunecă în jos pe spinare. Senzația e oribilă, dar o merit. Molly m-ar urî dacă ar ști că i-am dat voie lui Fitz să mă strângă așeară la pieptul lui. Nu mi se pare corect să râd și să glumesc cu ea acum, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Pleacă de-aici, că vrem să vorbim despre tine! îi spune Molly lui Fitz.

El se uită când la una, când la alta, dar înclină din cap și ia o lopată ca să scoată mașina lui Molly de sub zăpadă. O secundă de trădare, și inima mea o ia razna, așa cum face de fiecare dată când am ocazia să vorbesc despre Fitz. Caut mereu pretexte să aduc vorba despre el cu Clover, dar cu Molly nu am nevoie să inventez un motiv.

Păcat că acest motiv e nașpa!

— Deci? Ce crezi? îmi șoptește după ce el nu ne mai poate auzi. Care e cea mai bună cale de a-l recuceri?

— Spune-mi exact ce ți-a zis ieri, când ați fost în subsol.

Își strânge tare genunchii la piept cu brațele.

— Că ține la mine, dar nu prea știe ce vrea.

— Poți să-l condamni? I-ai frânt inima.

— Știu, spune mușcându-și buza.

Arunc o privire către Fitz. Lasă repede capul în jos și se face că nu încearcă să tragă cu urechea.

— Lasă-mă să vorbesc cu el ca să văd în ce ape se scaldă. După aia mă gândesc la un plan.

— Mersi, Paige. Ești o prietenă adevărată.

Zâmbesc crispat, iar ea își scutură pantalonii de zăpadă și intră în casă.

— Pot să te ajut? îl întreb.

Fără să se uite în ochii mei, îmi întinde o lopată, și multă vreme muncim amândoi în tăcere.

Nu prea știu cum să abordez subiectul Molly, după tot ce s-a întâmplat azi-noapte, așa că bineînțeles că o dau pe glumă.

— Pun pariu că acum îți pare rău că nu te-ai cuibărit azi-noapte cu Bernie, corect?

Ridică iute capul să mă privească în ochi, prea jignit ca să-mi poată răspunde.

— Mă refer la hipotermie... i-ai fi ținut de cald...

Las-o baltă! Mai bine zi ce ai de zis!

— Care-i treaba cu tine și Molly? reiau.

Oftează.

— Vrea să ne împăcăm.

— Și tu?

Tace cât aruncă trei lopeți de zăpadă. Mie mi se pare o veșnicie.

— Încă nu știu, zice și mai aruncă o lopată. Tu ce crezi?

Tot cu ochii în pământ. Tot fără să se uite la mine.

Mi se strânge stomacul. Acum e șansa mea să le sabotez relația. Dar ce sens are să fac așa ceva? Dacă tot nu o să fie cu mine, de ce nu cu Molly? De ce nu cu oricare dintre celelalte? Măcar când are o iubită are un motiv să nu fie cu mine. Când e singur, totul se reduce la același lucru: nu mă vrea. Punct.

Dacă nu o să fiu eu... nu, din moment ce nu o să fiu eu, mai are vreo importanță cine o să fie cu el?

— Cred că ar trebui să faci ce vrei.

— Nu se poate să nu ai o părere.

Bagă lopata în zăpadă și, cu palma pe mâner, mă privește cu o expresie impenetrabilă, o mască a nonșalanței.

— Nu prea. Nu-mi pasă cu cine ieși.

— Nu-ți pasă? Întreabă pe un ton inexpresiv, clipind.

Ridic din umeri.

— Dacă nu e ea, o să fie altcineva.

Și, cunoscându-l pe Fitz, următoarea fată o să fie la fel de grozavă ca Molly. Spuneam că Fitz nu are un gen, dar adevărul e că toate prietenele lui sunt drăguțe. Îmi plac. Nu iese cu fete răutăcioase, fiindcă nu e genul de băiat care e atras de ele. Deci, că e Molly sau Bernie sau cine o fi, pentru mine va fi același pumnal înfipt în măruntaie ca întotdeauna și o să urăsc faptul că nici măcar nu o s-o pot urî.

— Eu știu? Poate ar trebui să iau o pauză de la întâlniri. Văd că o tot dau în bară.

Își înghite nodul din gât și-și încleștează maxilarele. Îmi caută privirea și pare pierdut. Mi se rupe inima de mila lui. Aș face orice să nu-i mai văd expresia asta.

— Dar dacă ți-aș promite că Molly n-o să-ți frângă iar inima?

E o porcărie să promit așa ceva; nu am de unde să știu ce le rezervă viitorul. Evident! Practic, asta e sursa primordială a tuturor problemelor mele. Dar fata pare sinceră. De ce să nu dea relației lor încă o șansă?

Și-apoi, eu cu Fitz? Am făcut deja o încercare. Mai întâi în noaptea aia cu balul din primăvară și apoi iar în tren. Și apropierea de el declanșează în mine ceva ce îmi umple toată ființa de panică. Inima mea nu e nici pe departe suficient de curajoasă pentru Fitz Wilding.

Expresia vulnerabilă, chinuită, de pe fața lui Fitz se șterge într-o clipă. Cu chipul inexpresiv și umerii drepți, se apucă din nou să curețe zăpada cu lopata.

— Să înțeleg că accepți?

Râde amar.

— Cum zici tu, Collins.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Fac câțiva pași înapoi, mormăind ceva despre frig. În realitate, e timpul să o caut pe Molly și să repar lucrurile. Astfel, totul va fi cum trebuie. Mai bine. Normal.

Sunt îndrăgostită de Fitz și o s-o ajut pe Molly să plănuiască pentru el un gest romantic grandios, cum nici nu a visat.

Ce poate să meargă prost, nu?

— Ce-a spus Fitz?

Molly mă așteaptă la subsol, frângându-și mâinile.

Mă așez pe marginea șemineului, îmi scot ghetele și șosetele și îmi pun picioarele lângă foc. Încet-încet, încep să mă dezgheț.

— Ei? izbucnește ea. Zi odată, că mor! Ce-a spus?

Deja m-am hotărât s-o ajut, dar e mai greu decât mă așteptam să o și spun cu voce tare.

— Are rezerve.

— Fiindcă i-am dat papucii? Ori fiindcă nu mai e interesat?

— Își protejează inima.

— Dar îl iubesc!

Ochii îi strălucesc, plini de ceva ce cunosc foarte bine: speranță prostească și o doză zdravănă de suferință. Chipul lui Molly are întipărită permanent pe el expresia de îndrăgostită. Și al meu, la fel. Singura diferență dintre noi e că ea are o șansă la fericire. Sau măcar la o fericire temporară.

Și cu toate astea, tot nu-mi vine să-i împing unul în brațele celuilalt, așa că mai trag puțin de timp.

— Spune-mi de ce te-ai despărțit de el.

Îi tremură buzele.

— Am promis că nu spun.

— Mie? Sau oamenilor, în general?

— Ție. În special, ție.

Hopaaa! Parcă mi-a dat un pumn în stomac. Nu vreau ca Fitz să aibă secrete legate de mine. În relația noastră, numai eu am voie să am secrete.

— E cel mai bun prieten al meu și tu i-ai făcut inima cioburi. Trebuie să mă asigur că n-o s-o faci din nou.

Și, da, poate că „cioburi“ e un pic cam teatral. Dar i-am văzut expresia afară, la zăpadă, când am deschis discuția despre Molly, și sunt sigură că e nefericit. Și poate că sunt jalnică, dar îl iubesc prea mult ca să nu îi ajut.

— Eram geloasă, spune Molly.

Oftez.

— Sinceră să fiu, te înțeleg, dar dacă îl iubești, n-ar trebui să-l pedepsești pentru trecutul lui.

— Nu e vorba de asta. Nu-mi pasă de fostele lui.

— Și atunci de ce erai geloasă?

— Din cauza ta.

Clipesc, nedumerită.

— Nu mă place în felul ăsta.

— Acum știu asta, spune ea firesc. Dar nu pricepeam de ce te invita aici. Și mi s-

a părut că m-a păcălit, cumva, fiindcă m-a invitat pe mine, a așteptat să accept și după aia mi-a servit-o pe aia cu „A, da, era să uit, vine și Paige“.

Îmi atrage atenția ultima parte. Partea în care spune că Fitz mă invita și pe mine. Avea de gând din start să mă invite aici? Dar apoi creierul meu intră în vrie și trebuie să pun întrebarea:

— Ai acceptat? Dar credeam că l-ai părăsit fiindcă nu știa că ți-e frică de înălțimi.

— Pe bune? clatină ea din cap. Cine părăsește pe cineva pentru un asemenea motiv de rahat?

— Atunci de ce ai rupt-o cu el? Și de ce te-ai răzgândit?

Mă concentrez din răputeri să nu-mi tremure vocea. Să par nepăsătoare. Nu-i nimic. N-am nimic.

— Promiți să nu-i spui nimic lui Fitz?

— Da, răspund pe loc, fără să mă mai gândesc dacă sunt sinceră.

Hai să fim serioși, mi-aș băga picioarele în foc ca să obțin informația asta.

— Mi-a spus că urma să vină și Darcy...

Lasă fraza într-un suspans plin de înțeles.

— Și? o îmboldesc.

— Și voia să vă cunoașteți.

— De ce?

Ridică sprâncenele de parcă răspunsul e evident. Dau din umeri, dându-i de înțeles că evident că nu pricep nimic din aluziile pe care le tot face, așa că să spună odată ce are de spus.

Oftează și-și pune blând mâna pe a mea.

— Fitz te-a invitat aici ca să o cunoști pe sora lui fiindcă e psihiatru și speră să te

poată ajuta cu problemele tale.

— Ți-a spus Fitz de problemele mele?

Vocea mea e cel mai înghețat lucru din tot acest oraș acoperit de zăpadă.

Molly își retrage încet mâna.

— Crede că e posibil să suferi de anxietate din cauză că te stresează la maxim cele mai simple lucruri.

Cele mai simple lucruri. Cuvintele îmi răsună în minte stârnind ecouri, și-mi dau lacrimile, dar refuz să plâng în fața ei. Nu pentru un asemenea motiv.

— La început, nu l-am crezut. Părai așa de normală...

Trag șocată aer în piept și Molly încearcă repede s-o dreagă.

— Scuze! M-am exprimat greșit. Nu că nu ești normală, doar că vreau să spun că, știi tu, n-aș fi ghicit niciodată că ți-e greu să iei decizii și așa mai departe. Dar îmi era dor de el și, când te-am văzut în magazin, m-ai convins că am făcut o greșeală. Așa că am hotărât să vin și să văd singură care-i treaba. Când am ajuns aici și am văzut faza cu aplicația, mi-am dat seama că spunea adevărul.

Îmi strâng trupul în brațe luptându-mă cu senzația de vomă. Obrajii îmi ard de rușine și penibil. Cât de proastă sunt să cred că Fitz chiar a vrut să vin aici, fie și numai ca s-o înlocuiesc pe Molly! Nu voia decât să mă vindece soră-sa. Probabil că i-a făcut o listă detaliată cu toate defecțiunile din creierul meu și i-a spus să mă diagnosticheze. Nu e de mirare că Darcy m-a încolțit azi-dimineață la puzzle. Mi se învârte capul. Închid ochii încercând să asimilez această nouă informație. Dar mai rău decât toate astea, mai rău decât faptul că Fitz m-a mințit în privința motivului pentru care m-a invitat aici, mai rău chiar și decât faptul că a vorbit despre mine cu Molly, e un singur lucru pe care nu îl pot ignora.

Fitz crede că am o problemă.

Am știut dintotdeauna că am creierul defect, dar, nebunește, am crezut că nu-l deranjează. Detest faptul că m-am înșelat așa de tare în privința lui.

— Am zis ceva ce nu trebuia? se încruntă Molly, vădit tulburată. N-ar fi trebuit

să spun nimic.

— Nu, e-n regulă. Mă bucur că ai făcut-o. O să te-ajut.

Îmi strânge mâinile într-ale ei, radiind valuri de recunoștință.

— Ce să fac? Cum să-l recuceresc?

— Filmul lui preferat e Când Harry a întâlnit-o pe Sally...

Pe scări se aud pașii lui Fitz, așa că mă șterg repede la ochi. Își face apariția, iar eu ard în flăcările suferinței, rușinii, dar și ale dorinței. În comediile romantice, când un tip rănește sentimentele unei fete mișto, ea pune piciorul în prag și spune: „Du-te naibii! Nu am nevoie de tine!“ Dar adevărul e că nu am fost niciodată așa de mișto și sunt încă îndrăgostită cu disperare de el. Chiar și când îmi rupe inima.

Fitz ne privește precaut în timp ce-și scoate straturi după straturi de haine, nesigur dacă e cazul să rămână sau să plece.

— Voi doi ar trebui să vă duceți sus, o înghiontesc pe Molly către el.

Mi se frânge inima, dar fac ceea ce trebuie. La finalul acestei călătorii, eu o să plec acasă singură, doar cu SDM, listele lui și un copleșitor regret că nu m-am dus la New York când s-a ivit ocazia.

Dar măcar Fitz o să fie fericit cu Molly și eu voi fi făcut măcar o dată în viață ceva bun.

Luminile din cabană clipească și se aprind, iar centrala şuieră și revine la viață.

E timpul să-mi fac un plan.

Dar mai întâi o să-l sun pe Jay și o să repar ce am stricat.

DESTINUL UNU

26 decembrie, ora 14:42, Upper West Side,

Manhattan, New York

— Ce mama naibii?!

Harrison se uită la tatăl lui și la mama mea cu un amestec de furie și stupoare.

Fiindcă se pare că citatele filosofice se duc pe apa sâmbetei când dai peste părinții tăi purtându-se ca niște adolescenți.

Tyson și mama sar ca arși, desprinzându-se unul de altul. Mâinile mamei zboară în toate părțile deodată: își acoperă gura, își netezește părul și își îndreaptă bluza. Tyson e la fel de surprins, dar se agită stângaci, aiurea, bâlbâindu-se și gesticulând frenetic.

— Noi... ăăăă...

— Paige..., spune mama.

— N-aș fi vrut să ne vedeți așa...

— Nu ne-am dat seama cât e ceasul...

— Nu a fost nimic planificat...

— Nu pot să cred așa ceva, mormăie Harrison.

Inima îmi bubuie. Broboane de transpirație îmi răsar pe ceafă. E prea mult. Și aici e prea cald. Dumnezeu mare, de ce e așa de cald aici? Îmi vine să deschid fereastra de deasupra chiuvetei, dar asta ar însemna să mă apropiu de părinții

noștri, o opțiune care e categoric exclusă.

Harrison se ceartă cu tatăl lui și țipă prea tare. Prea mult zgomot. Prea cald. Prea oribil. Prea... totul e prea mult.

— Nu pot să respir.

— Harry, trebuie să înțelegi...

— Tată! Ești bolnav! N-ar trebui să...

— ...să fiu fericit? completează Tyson strigând la fel de tare ca fiul lui.

— Tyson...

Mama își pune blând mâna pe pieptul lui Tyson, gest care are un efect calmant instantaneu. Tyson se liniștește.

— Harry, o să trebuiască să vorbim despre asta, spune Tyson.

— Scutește-mă! zice Harrison ridicând brațele.

— Nu pot să respir. Trebuie să mă car de-aici, spun și mă întorc să plec.

— Stai așa! Vin și eu.

Harrison iese pe ușă după mine în timp ce Tyson strigă:

— Harry, stai!

— Unde vrei să mergem? întreabă sumbru Harrison în timp ce coborâm scările.

Aleg o direcție fără să stau pe gânduri, disperată să măresc distanța dintre mine și ei. Gâfâi, încercând să inspir, dar aerul pe care reușesc să-l trag în piept este ca gheața și mă doare. Soarele a dispărut, acoperit de un strat gros de nori.

— Nu pot să respir, spun eu, simțind că mă sufoc.

Mă aplec în față cu mâinile pe genunchi și mă lupt să-mi umplu plămânii cu aer.

Curcubeul. Trebuie să găsesc curcubeul. Totul e cenușiu și estompat și nu văd

nimic roșu în jur. Nu-i nimic.

— Cinci lucruri. Cinci lucruri pe care le văd.

Harrison își pune mâinile pe umerii mei.

— Calmează-te! Nu te mai agita!

Mă scutur de atingerea lui. Îmi dă o senzație neplăcută.

— Văd strada, taxiuri, crengi, clădiri, nori.

Face un pas înapoi.

— Poftim?

— Mi-e frig.

Mi-am lăsat paltonul în apartament. Nu mă mai întorc acolo. O să-mi abandonez valiza și-mi cumpăr haine noi. Îmi frec brațele cu palmele.

— Mi s-a făcut pielea de găină.

Mai trebuie să găsesc două lucruri, doar că acum nu mai pot simți nimic în afară de gerul care mi se strecoară în oase.

— Paige! strigă Harrison pocnind din degete în fața ochilor mei. Ce naiba se întâmplă? Părinții noștri s-au purtat extrem de aiurea, dar nu e un motiv să o iei razna.

Mă uit în ochii lui și nu pot să-i spun. Nu pot să-i spun că pentru 20 de minute incredibile am îndrăznit să-mi imaginez o viață fără Fitz, o viață în care ar fi posibil să vreau pe cineva la fel de mult cât l-am vrut pe el. Și nu că aș fi îndrăgostită de Harrison. Nici pe departe. Dar acum el e doar o altă ușă care mi s-a trântit în nas, fiindcă nu o să-l mai pot săruta niciodată fără să mă gândesc la părinții noștri... Dar dacă se căsătoresc și o să fiu veșnic bântuită de amintirea sărutului pasional cu fratele meu vitreg și dacă...? Îmi dau lacrimile și mă simt atât de stupidă și plină de regrete... și e adevărat că, în viață, cercul se închide.

În fiecare plan paralel din tot multiversul mă-sii, eu sunt aceeași fată cu creierul

defect, blocată într-un joc nesfârșit de „dar dacă...?”.

Cotrobăi prin buzunare după lista cu opțiuni, dar degeaba. Corect. Aseară aveam pe mine alți pantaloni. Când o să-l găsesc, salvez site-ul ăla în Favorite și caut o cale să plec din Gilbert și din New York, cât mai departe posibil de viața mea. În China. Sau Rusia. Sau Australia. Ce contează? Numai să plec.

Tremurând, scot telefonul și-l sun pe Fitz.

— Începusem să cred că m-ai uitat!

— Nu pot să respir.

— Unde ești? Ai unde să te așezi?

— La New York. Pe trotuar. Sunt niște trepte.

— Așază-te, spune Fitz.

Urc până la jumătatea treptelor ce duc spre o clădire veche și mai mult cad decât mă așez.

— Spune-mi cinci lucruri pe care le vezi.

Parcurge cu mine jocul cinci-patru-trei-doi-unu și, până ajung la un lucru pe care îl simt pe limbă (gaze de eșapament), inima mea și-a încetinit goana și SDM a încetat cu remarcile.

Harrison e ghemuit pe treapta de jos, făcându-și de lucru cu telefonul. Mă întreb apatică dacă trage cu urechea și dacă mă crede nebună.

Mă întreb dacă nu cumva are dreptate.

— Mersi, Fitz.

Face o lungă pauză. Și apoi spune încet:

— Întotdeauna poți să contezi pe mine.

— Cum e-n vacanță?

E o schimbare stângace de subiect, dar mi-e silă de mine că am nevoie de toată atenția lui. Mi-aș dori să nu trebuiască să-și facă atâtea griji din cauza mea. Mi-aș dori să nu-mi placă la nebunie când și le face.

— Viscol ca-n filme. Am rămas fără curent peste noapte.

— Am văzut pozele făcute de Molly.

Mă străduiesc să rostesc următoarele cuvinte, deși au un gust mai groaznic decât gazele de eșapament:

— Mă bucur că v-ați împăcat.

Poate că dacă o spun suficient de des, o să fie adevărat și e posibil ca asta să fie primul pas către eliberarea de sub vraja lui.

— Ah! Hmmm...

Ah? Hmmm...? Cuvintele țâșnesc din mine ca un foc de semnalizare.

— Ce se întâmplă?

— Când vii acasă?

— În vreo două zile. De ce?

Își golește plămânii de aer expirând interminabil și lumea mea își schimbă centrul de greutate.

— Fiindcă ar trebui să stăm de vorbă când te întorci.

— Despre ce? Întreb prea tare, deși știu despre ce.

Nu există decât un singur lucru care ar putea face ca vocea așa de plăcută a lui Fitz să aibă un ton atât de îndurerat.

Încă o respirație profundă. Încă un pumnal în inima mea fragilă ca hârtia.

— Am citit scrisoarea de la tine.

Șase cuvinte care-mi aruncă în aer toată viața.

Știe că îl iubesc și îl urăsc... totul s-a sfârșit.

— Ți-am spus să nu faci asta! Ți-am spus că a fost o greșeală. Nu vorbeam serios, n-am..., bolborosesc eu, de-a dreptul isterică.

— Paige...

— Trebuie să plec.

Închid telefonul când Harrison se întoarce spre mine.

— A citit scrisoarea, spune el.

Îi tresare colțul gurii și îmi dau seama că își înăbușă dorința de a spune „Ți-am zis eu!“

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Liniștește-te, nu-i sfârșitul lumii.

Nu-i sfârșitul lumii?

Încă o bombă, care de data asta pulverizează relația, sau ce o mai fi și asta, dintre mine și Harrison.

— O să-l pierd.

Harrison întinde brațul și mă apucă de mână.

— Și cum rămâne cu multiversul? Cum rămâne cu Kierkegaard? Sau... hei...

Își încrucișează brațele la piept, închizându-se în fața mea.

— Poate te alege pe tine, spune ridicând din umeri.

Poate că da. Poate că există o șansă microscopică să mă aleagă Fitz pe mine. Iar eu n-o să pot niciodată să cred că nu m-a ales doar ca să-și îndeplinească cele mai nebunești visuri romantice.

Pe brațe îmi aterizează ceva ud și rece. Ne dăm seama amândoi odată ce se întâmplă și ridicăm ochii spre cer.

Ninge. Normal că ninge! Râd amar.

— N-am văzut niciodată zăpadă.

Ochii lui Harrison încep să strălucească.

— Hai să-ți arăt orașul!

— Nu, mulțumesc.

— Hai! Lasă-mă să-i arăt fetei care vine dintr-un orașel din deșert cum este iarna într-un oraș mare.

Fac un pas înapoi, ignorându-i mâna întinsă. E bucuros că mai are ceva nou să-mi arate, cum a făcut cu științele și filosofia și High Line. Asta e tot. Pentru el, sunt o fată simplă, care bea ciocolată caldă și-l face să se simtă deștept. Chestia e că vreau să trăiesc toate aceste experiențe noi. Însă asta nu înseamnă că vreau să le trăiesc cu el.

Harrison nu are decât să mă distribuie în rolul noii lui prietene, să mă țină de mână și să-mi arate orașul, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că încercă să umple golul lăsat de Kate în inima lui. Iar eu pot să-l țin de mână și să mă îndrăgostesc de orașul profilat pe cer, dar asta nu înseamnă că nu mi-e dor de Fitz.

Și poate că nu o să-l am niciodată pe Fitz, dar nu trebuie să mă mulțumesc cu cineva care mă face să mă simt de parcă sunt nebună, cineva care folosește citate din cartea 101 citate filosofice ca substitut pentru vulnerabilitate. Cineva care se răstește la mine să mă calmez, în loc să mă ajute să găsesc o cale să mă liniștesc.

Cobor în fugă treptele și trec pe lângă el fără o vorbă.

— Unde te duci?

Se întinde să mă apuce de mână și mă eliberez smucindu-mă.

— Nu știu. Dar am nevoie de timp de gândire.

Cobor de pe trotuar și el mă strigă enervat:

— Paige!

Mă întorc exact la timp ca să văd taxiul care mă izbește.

DESTINUL DOI

26 decembrie, ora 20:14, Williams, Arizona

Pasul unu: de reparat relația dintre Clover și Jay.

Îmi tremură degetele când formez numărul lui Jay și, când răspunde Clover, stomacul mi se face ghem.

— Ce vrei? spune ea.

— Să-mi cer scuze.

— Nu e nevoie. Mi-a spus Jay ce ai zis și i-am spus că minți. Regret că nu regret că te dezamăgesc, dar ne-am împăcat deja.

Ce chestie! Se pare că nici măcar deciziile mele proaste nu au destulă putere ca să pună piedici destinului sau să oprească iubirea adevărată.

După aproape o oră de milogeală, se pare că totul o să fie bine între mine și Clover, deși o să mai dureze până ce lucrurile o să revină la normal. Odată bifată treaba asta, mă apuc de lucru ca să refac relația dintre Fitz și Molly. De-acum sunt o adevărată codoașă. După o oră, o chem pe Molly în subsol să vadă ce am făcut.

— Ești sigură? întreabă Molly uitându-se în jur și strâmbând din nas.

Bun, uitați care-i treaba, înțeleg. Câteva baloane și o boxă poate nu par cine știe ce. Dar o să aibă efect. Sunt sigură de asta.

— Crede-mă, e perfect.

Bine, poate „perfect“ e o exagerare. Dar am făcut și eu ce am putut, cu ce aveam

la îndemână.

— Mai explică-mi o dată! Chestia asta e dintr-un film?

Strâng din dinți. Am nevoie de toată forța ca să nu-mi dau ochii peste cap, așa de exasperantă e fata asta. E îndrăgostită de el. N-ar trebui să fie așa de complicat.

— Când Harry a cunoscut-o pe Sally... e comedia romantică preferată a lui Fitz. Tu o să re-creezi scena finală.

De fapt, e chiar ironic, fiindcă scena finală din film nu are nimic grandios. Personajul principal, Harry, își dă, în sfârșit, seama că e îndrăgostit de cea mai bună prietenă a lui, Sally, așa că o caută și o găsește la o petrecere de revelion și îi mărturisește ce simte pentru ea. Am descărcat cântecul tradițional „Auld Lang Syne” în telefonul lui Molly, pe care l-am conectat la boxă. Cum terminăm aici, mă duc sus, unde Fitz, Darcy și părinții lor se uită exact la acest film. Partea asta a fost un mic miracol, dar se pare că puterea sugestiei e adevărată.

— Când mă duc sus, așteaptă două minute, apoi pune cântecul.

— Și el o să se prindă?

— O să se prindă, o asigur.

Am găsit în sertarul cu mărunțișuri din bucătărie un pachet cu baloane, pe care le-am umflat și le-am pus peste tot prin cameră, să fie acolo!

— Și ce să-i spun?

— Îi spui adevărul.

— Crezi că o să meargă?

— Nu pot să-ți garantez, dar da. Cred.

— Bine. Mulțumesc, Paige.

Mă strânge tare în brațe. O strâng și eu, fiindcă... de ce nu? Dacă tot fac asta, măcar s-o fac până la capăt.

Urc până la jumătatea scărilor și aștept să aud genericul final al filmului. Harry

și Sally discută despre tortul lor de nuntă și despre faptul că vor să pună alături de el și sirop, pentru cine dorește. E bine și-așa.

— Două minute, îi amintesc lui Molly și urc scările câte două.

Mă opresc sub vâsc și mă uit la Fitz care urmărește filmul lui preferat. Stă pe burtă pe covor, cu bărbia în mâini și nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decât să mă lungesc lângă el. Închid ochii și trag adânc aer în piept.

— Hei, Fitz? spun cu voce surprinzător de normală.

Se întoarce și mă vede sub vâsc. Cască ochii la mine. Fac repede un pas înainte ca să nu înțeleagă greșit.

— Molly are nevoie de ajutor cu focul din șemineu.

Se ridică.

— Sigur.

Trece pe lângă mine și mă atinge pe braț cu dosul palmei. Apoi coboară să se împace cu fosta lui iubită. Mă duc glonț la ușă și trag repede pe mine haina, o căciulă și bocancii.

— Unde te duci? E întuneric și frig, spune Darcy.

— Nu mă duc departe. Doar să iau puțin aer.

Mă oprește pe terasă și închide ușa după ea.

— Te simți bine?

În lumina galbenă difuză a becului de pe terasă, îi văd respirația sub formă de norișori de abur.

N-am nimic. N-am nimic n-am nimic n-am nimic. Nu mă doare sufletul. Nu sunt îndrăgostită de fratele tău. Nu-l urăsc fiindcă vorbește cu alții despre mine. Creierul meu nu e defect și viața mea nu e un mare morman de gunoi care arde.

— Nu știu.

— Nu mi-a plăcut deloc cum a mers conversația noastră de azi-dimineață. Nu încercam să te diagnostichez. Eram doar indiscretă și-mi pare rău.

— Nu-ți cere scuze. S-ar putea...

Îmi împreun mâinile, crispate, încercând să-mi adun curajul pe care nu l-am avut niciodată.

— S-ar putea, știi tu, să vorbesc cu cineva când ajung acasă. Să încerc să-mi dau seama dacă pot face ceva ca să-mi gestionez... știi tu, spun gesticulând spre creierul meu.

— Of, Paige, spune Darcy, arătând de parcă vrea să mă îmbrățișeze. Sper să găsești pe cineva care să te poată ajuta.

— Mersi. Deci acum poți să-i raportezi lui Fitz că ți-ai făcut treaba. Știu că m-a invitat aici ca să-mi vindec creierul defect.

— Ba nu!

— Nu minți pentru el! Mi-a spus Molly.

— Ce spui tu e imposibil. Când te-a invitat?

— Pe 21. De ce?

— Eu nu aveam de gând să vin. Pe 21 nici nu-mi luasem bilet de avion.

Darcy își răsucesce între degete fularul scump.

— Îmi era teamă să dau ochii cu familia după nuntă, fiindcă știam că Meg e furioasă. Și voiam ca eu și April să ne petrecem împreună primul Crăciun de cuplu căsătorit. M-a convins în ultima clipă să vin înapoi, fiindcă vrea să dreg busuiocul cu Meg. Nici nu mi-am cumpărat bilet până pe 22. Faptul că am ajuns aici a fost un miracol care m-a costat o sumă astronomică.

— Dar Molly mi-a spus că Fitz i-a zis...

— Nu știu ce ți-a spus ea, ori ce a zis el și de ce, dar îți spun adevărul. Dacă nu mă crezi, pot să-ți arăt extrasul de cont.

Își încrucișează brațele la piept, semănând înspăimântător de mult cu fratele ei.

— Bine, atunci poate că nu știa. Dar e limpede că ți-a vorbit de problemele mele. Altfel de ce l-ai fi învățat tehnici de ancorare?

— L-am învățat tehnici de ancorare fiindcă m-a rugat să o fac. Voia să știe mecanisme de gestionare a stresului. Nu ți-a pomenit numele nici măcar o dată.

— Aha!

Privirea îmi rătăcește către ușa de la intrarea în cabană. Închid strâns pleoapele și încerc să nu mă înec în torentul de imagini cu Fitz și Molly.

Dacă aș fi știut...

Nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă aș fi știut, nu s-ar fi schimbat nimic.

— Mulțumesc că mi-ai spus. Trebuie să plec.

Cobor în fugă treptele verandei și mă aventurez în pădurea cufundată în întuneric. Ocolesc cabana și, din spatele ei, o iau drept înainte, rugându-mă să nu mă rătăcesc. Nu mi-am bătut capul să-mi încarc telefonul după lunga conversație cu Clover fiindcă m-am concentrat asupra efortului de a-l împinge pe Fitz în brațele altei fete, pe finalul melodiei „Auld Lang Syne“. De acum, cântecul ăla mi-a devenit insuportabil. La fel și Când Harry a cunoscut-o pe Sally... și toate filmele cu Meg Ryan și orice cât de cât asemănător cu o comedie romantică. Nu că ar fi mare tragedie. Oricum, ceea ce-mi plăcea cel mai mult la ele era să le văd cu Fitz. Merg înainte, făcând în minte o listă cu toate lucrurile care nu o să-mi mai aducă niciodată bucurie. Baseballul. (Mi se frânge inima.) Zăpada. (O tragedie.) Orice mâncare cu oțet. (Ducă-se naibii!) Ies din ceața propriilor mele gânduri când ajung la un lac înghețat.

Crengile din jurul meu sunt grele de zăpadă magică, ca într-unul din filmele lui Fitz. E grețos de romantic și, când ajung acasă, ar trebui să-i urc pe Jay și Clover într-o mașină și să-i aduc aici ca să o ceară în căsătorie așa cum trebuie.

Pun piciorul pe gheață, încercând-o. Nu crapă. Încerc să nu-mi închipui ce fac acum Fitz și Molly, dar mi-e imposibil. Îl văd luând-o în brațe, șoptindu-i la ureche, sărutând-o în fața focului.

— De ce ai făcut asta? se aude vocea lui Fitz dintre copaci.

Mă răsucesc surprinsă, alunec și cad în fund. Fitz aleargă până la mine și-mi întinde mâna, să mă ajute să mă ridic.

— Ai pățit ceva?

Îl ignor și mă ridic repede în picioare.

— N-am nimic. De ce nu ești cu Molly?

— Eu te-am întrebat primul. De ce ai pus la cale toată chestia aia pentru ea?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Lasă vrăjeala, Collins!

Oftează și-și trage căciula mai bine pe cap.

— Nu crezi că e timpul să încetăm să ne mai mințim unul pe altul?

Îmi vine să protestez, dar vorbele lui îmi captează atenția. Să nu ne mai mințim unul pe altul.

— *Ce minciună mi-ai spus tu mie?*

— Te rog, spune-mi de ce te străduiești așa de tare să mă împaci cu Molly? Trebuie să știu.

— Vreau să fii fericit.

Inspiră adânc, apoi încă o dată, pregătindu-se pentru ceea ce urmează să spună. N-am fost în viața mea mai nerăbdătoare sau mai înspăimântată.

— Îmi place mult de Molly...

E mai rău decât un bulgăre de zăpadă pe sub guler.

— Super! Ai venit până aici doar ca să-mi spui asta?

Își dă ochii peste cap.

— Îmi place mult de Molly, dar nu vreau să fiu cu ea. Am tot încercat să-ți spun asta, dar nu m-ai auzit.

— Bine. Păi... Sper că ai respins-o cu blândețe, nu?

Nu știu ce să spun, fiindcă nu știu ce caută aici.

Dă să zică ceva, se oprește, iar începe. În viața mea nu l-am văzut pe Fitz Wilding așa de nesigur pe sine.

— Vreau să vorbim despre scrisoarea aia.

Îmi îngheață inima și spun:

— Ai ascuns-o de mine? Știai că e la tine în mașină?

— Am...

— Știai! Eram așa de disperată s-o găsesc, încât am făcut un atac de panică la tine în subsol: sufocare, amorțeală, palpitații, tot tacâmul. Și în tot timpul ăsta tu știai unde e! Te-ai distrat bine cu Whit pe tema asta, pe la spatele meu?

Pare total demoralizat.

— N-aș face niciodată așa ceva! Voiam să știu ce scrie în ea, da? Voiam să știu dacă...

— Dacă ce?

— Dacă era în ea ceva important. Și știam că o să-ți fie prea frică să mă lași s-o citesc. Deci, putem, te rog, să vorbim despre ea? Poate ajută.

— Nu știu, bine? Nu știu ce vreau.

Ce simt acum e mai mult decât oboseală decizională. E paralizie. Inima-mi bate să-mi spargă pieptul, de parcă sunt atacată. Scot tremurând telefonul, uitând că e mort. Cărămida asta idioată are o singură treabă și anume să fie funcțional ca să poată lua și cea mai mică hotărâre în locul meu și să-și asume răspunderea pentru viața mea, ca să nu fiu nevoită să o fac eu.

E chiar așa de greu?

— Collins?

— Păi, ăăă... nu știu... telefonul e descărcat.

Doar nu se așteaptă să iau decizii în condițiile astea. Mă înțelege. Nu o să insiste.

— Stai puțin! Tu faci mișto de mine?

Trage adânc aer în piept și o ia de la capăt, cu voce ceva mai blândă.

— Dă-mi voie să reformulez. Hai să vorbim despre asta.

— Nu e o zi bună ca să purtăm conversația asta.

— Ce scria în scrisoare, Paige?

Vocea lui e așa de blândă, de parcă se pregătește să mă respingă cu delicatețe. Ceea ce înseamnă că deja știe. În adâncul sufletului lui trebuie să fi știut de cum a văzut plicul.

Înghit în sec. Îmi simt inima rece ca gheața.

— Scria că te urăsc.

Fitz clipește șocat.

— Era o scrisoare de despărțire între prieteni. Îți ceream să nu mai vorbești cu mine.

— Uau!

Își scoate căciula și își trece mâna prin păr.

— Sunt un mare idiot.

— Urăsc faptul că ești prima persoană la care mă gândesc când mă trezesc dimineța și ultima persoană la care mă gândesc seara, înainte să adorm. Urăsc faptul că ești singura persoană care nu mă face să mă simt ca o nebună. Urăsc faptul că nu mă atingi când ai o prietenă. Urăsc faptul că nu te urăsc.

Pe buze îi flutură o umbră de zâmbet.

— 10 lucruri care nu-mi plac la tine. Ei, acum vorbești pe limba mea, Collins.

Se apropie de mine.

— E adevărat tot ce-ai spus?

Probabil că ieri răspunsul meu ar fi fost diferit. Dar acum nu îl pot opri pe cel care-mi vine pe buze.

— Era când am scris scrisoarea.

— Și acum?

Înghite în sec, iar eu nu mă pot abține să nu-l urmăresc: încleștarea subtilă a maxilarului, mărul lui Adam săltând în sus și-n jos. Felul în care pieptul i se umflă și apoi încremenește, cu respirația tăiată, la propriu. Am senzația că fac asta — că-i urmăresc mișcările — de o viață. Că îl iubesc de o viață. A fost cum nu se poate mai ușor, pentru că nu am avut niciodată de ales.

Dar acum mi se oferă ocazia de a face o alegere, iar telefonul meu e mort și inima îmi galopează în piept, îmi tremură genunchii, ceafa îmi transpiră sub fularul aspru de lână și trebuie să aleg.

— Acum nu mai e.

Dă încet din cap, absorbind informația.

— Dar... ești sigură? N-a trecut așa de mult timp de când ai scris-o. Și săptămâna asta am crezut... sub vâsc și în tren...

Lasă vorbele în suspensie, ca o invitație să completez eu fraza.

— M-am răzgândit. Nu e asta una dintre problemele mele?

Îi pică fața.

— Presupun că nu ar trebui să fiu surprins. Mai ales dacă mă gândesc cum ai reacționat când ai văzut inelul de logodnă al lui Jay.

— Ce legătură are una cu alta?

— Crezi că o nuntă i-ar distruge viața lui Clover fiindcă nu e alegerea pe care ai face-o tu. Recunoaște! Te îngrozește ideea de a te atașa de orice te-ar putea face să vrei să rămâi în Gilbert.

— Nu-i adevărat!

— Nu?

— Nu! Poate. Nu știu! Dar asta nu înseamnă că nu te iu...

Mă opresc înainte de a spune cuvintele pe care le-aș regreta mâine.

Se apropie și mai mult de mine, iar ochii lui sunt singurele surse de lumină din noaptea adâncă.

— Spune-mi!

— Nu! Nu contează ce am crezut. M-am înșelat.

Mă întorc și pășesc pe iazul înghețat.

— Stai! Nu-mi întoarce spatele!

— De ce nu, Fitz? În cabană e o fată superbă, care e dispusă să-ți spună exact ce vrei să auzi, așa că de ce nu te duci la ea?

— Nu plec nicăieri. Nu așa. Asta e partea din film în care cuplul se ceartă din cauza unei neînțelegeri și e ridicol și toată lumea știe asta. Nu vreau să te pierd din cauza unei neînțelegeri.

Cuplu. Inima mea se împiedică de acest cuvânt. Eu și Fitz am fost multe, dar nu am fost niciodată un cuplu. Și, sincer? Întotdeauna m-am regăsit în partea asta a filmului. Neînțelegerea. Partea cu totul-ar-fi-OK-dacă-pur-și-simplu-unul-dintre-ei-ar-vorbi.

Pur și simplu, dacă ar vorbi.

De parcă să-ți dezvălui sentimentele și secretele și slăbiciunile și nevrozele într-un mod sincer și autentic nu e cel mai înfricoșător lucru din lume.

Să vorbești cu oamenii la care ții nu e ceva ce poți face pur și simplu.

— Ai vorbit cu Molly despre problemele mele?

— Paige, stai puțin...

— Răspunde-mi la întrebare!

— Da, bine! I-am zis ceva. Dar nu am vrut. Era supărată și am intrat în panică. Trebuia să-i spun ceva.

— Ai vorbit despre mine cu sora ta?

Oftează din greu, cu o expresie resemnată pe față.

— Indirect.

— Am avut încredere în tine.

Vocea mi se frânge și lacrimile mi se rostogolesc pe obraji.

— Bine, da, am mințit-o pe Molly! Te-am invitat aici fiindcă vreau să fii aici. Nu a avut nicio legătură cu Darcy. Nici nu eram sigur că Darcy o să vină!

— Nu trebuia să vorbești despre mine. Punct. Nu mă interesează opinia ta despre problemele mele!

— Pe bune? Țipi la mine fiindcă vreau să fii fericită? Dacă ai de gând să-mi porți pică fiindcă încerc să te ajut, atunci poate că nu avem de ce să fim împreună. Dacă preferi să-ți trăiești viața la cheremul aplicației...

— Tu crezi că-mi place să fiu așa? Urăsc că sunt așa! Urăsc faptul că nu dorm noaptea întrebându-mă cum mi-am distrus viața, sau de ce nu ești îndrăgostit de mine, sau ce-aș putea face ca să te fac să te îndrăgostești de mine. E un chin! Și urăsc faptul că te pricepi așa de bine să mă ancorezi în realitate, fiindcă îmi fac griji că oriunde m-aș duce și oricât aș călători, o să-mi doresc întotdeauna să fiu aici, cu tine. Dar dacă rămân, n-o să fie un lucru bun pentru niciunul dintre noi, fiindcă nu am puterea să privesc cum inima ta curajoasă încearcă să cucerească orice fată cu excepția mea, cu gesturi mărețe peste gesturi mărețe. Ți-ai făcut din eticheta de Romantic incurabil un titlu de glorie — te îndrăgostești și-ți trece într-un ritm amețitor, dar nouă, celor de pe margine, ne pari doar nesăbuit.

— Crezi că mie mi se pare distractiv? Crezi că nu mi-am petrecut ultimii doi ani încercând să re-creez euforia pe care am simțit-o când am creat furtuna aceea de zăpadă pentru tine?

— N-ai făcut-o pentru mine!

— Bineînțeles că pentru tine am făcut-o! Doar că nu am înțeles ce-a însemnat. Când am văzut expresia de pe chipul tău în fața zăpezii, felul în care-ți scânteiau ochii... m-am simțit atât de bucuros, că am crezut că o să-mi explodeze inima de emoție. Eram tânăr și naiv și am crezut că am să mă simt așa de fiecare dată, cu orice fată. Cu Ruby și barca, cu Molly și artificiiile... Dar nimic nu s-a apropiat nici pe departe de momentul acela. Și nu reușeam să înțeleg de ce niciuna din celelalte fete nu mă făcea să mă simt cum m-ai făcut tu să mă simt în seara aceea. Nu m-am mai simțit niciodată așa, până acum, când ne-am ascuns în târgul de Crăciun și ai văzut pentru prima dată zăpadă. Tu erai piesa care lipsea.

Mi se taie respirația.

Mi se taie respirația fiindcă Fitz tocmai a spus ceea ce mi-am dorit mereu să spună, și nimic din toate astea nu mi se pare real.

După care încep să gâfâi disperată după aer, fiindcă se pare că e real.

— Credeam că ești dependent de dragoste, spun încet.

— Sunt dependent de tine, Collins. Molly n-a vrut să te invit la cabană, dar pentru mine era inacceptabil. De ani de zile îmi doream să-ți arăt un viscol adevărat. Și asta pentru că în tot acest timp am fost îndrăgostit de tine.

Clatin din cap, pentru că nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Nu-i adevărat!

— Te iubesc și cred că în străfundul inimii mele am știut dintotdeauna că te iubesc, dar mi-a fost teamă.

— Nu ți-a fost niciodată teamă de nimic. Și cu atât mai mult de iubire, îl acuz.

— Uită-te la pereții camerei tale. Nu e tocmai un mare secret faptul că țelul tău numărul unu în viață e să fii oriunde, numai aici nu.

Privirea îi devine blândă. Își freacă ceafa, deodată timid.

— N-am spus-o niciodată cu voce tare, dar în seara aia, când trebuia să mergem la bal și ai dat înapoi, m-a durut rău de tot, Collins.

— Și pe mine.

— De atunci, mi-a fost greu să-mi imaginez o relație între noi doi, o lume în care tu m-ai putea vrea, când toată energia ta e concentrată pe căutarea unei vieți mai bune.

— Te...

Inima mea bate să-mi spargă pieptul. Trebuie să acționez rapid, înainte ca frica să preia controlul și să apară o listă interminabilă de „dar dacă...?”

— Te iubesc. Te iubesc așa de mult, încât mi-e frică, fiindcă ce-o să se-ntâmple dacă relația dintre noi nu merge și dacă n-o să mai fim prieteni și dacă rămân în Gilbert pentru tot restul vieții ca să fiu cu tine, asta însemnând să ratez șansa de a pleca?

Fitz se crispează și-și pleacă fruntea.

Trag adânc în piept aerul înghețat și mă forțez să rostesc următoarele cuvinte, deși mi se par atât de străine de mine!

— Dar, pe de altă parte, dacă ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată?

Ridică fruntea și pe chipul lui se citește aceeași expresie ca pe al meu, iar ochii lui sunt mari și plini de mirare și speranță.

— Dar dacă te sărut chiar acum?

— Dar dacă o să fie mai bine decât mi-am imaginat vreodată? șoptesc cu voce tremurată, nesigură.

Pășește pe gheață și își trece mâna tremurătoare prin părul meu, cu ochii lipiți de buzele mele. Când gura lui se lipește de a mea, ne topim unul în altul, iar anii de prietenie deschid cu ușurință calea către ceva mai mult.

Se desprinde zâmbind larg.

— Cercul de dans din clasa a șaptea, când eram mai scund decât tine și te-am călcat de te-am zăpăcit.

— Ce-i cu cercul de dans?

— Ora de spaniolă din clasa a opta, când ai spus „Estoy caliente“ în loc de „Tengo calor“ și obrajii tăi au căpătat o nuanță adorabilă de roșeață. Clasa a noua, când ai intrat în fugă pe teren și m-ai strâns în brațe, după ce echipa noastră a câștigat meciul împotriva echipei Desert Ridge. Clasa a zecea, când...

— Ce tot spui acolo?

Amintirile mă fac să zâmbesc fără să vreau, inclusiv aceea oribilă în care am spus întregii clase în spaniolă că sunt excitată în loc să spun că mi-e cald.

— Fac o listă cu toate ocaziile în care mi-a venit să te sărut.

Așa deci! Mă sfredelește cu privirea atât de arzătoare, încât ar topi gheața de sub tălpile noastre. De data asta, îl sărut eu prima, apucându-l de pieptul tricoului și trăgându-l spre mine. Îmi lipesc buzele de ale lui și sunt șocată de electricitatea care-mi străbate trupul.

Când în cele din urmă se desprinde din îmbrățișare, are privirea întunecată și sălbatică.

— Collins..., șoptește răgușit, clătinând din cap. În viața mea nu m-am simțit așa.

— Glumești! suspin eu.

Se apleacă iar spre mine, gheața crapă, iar noi ne cufundăm până la gambă în apa rece ca gheața. Țipăm amândoi surprinși și râdem în hohote. Mă ia de mână și mă trage spre malul înzăpezit.

— Hai să mergem să ne încălzim, spune el zâmbind obraznic.

— Și Molly?

— A plecat. Suntem doar noi doi.

— Plus mama ta, tatăl tău, Darcy și Jane, subliniez eu.

— Nu pricepi, Collins? Vacanța asta e doar începutul pentru noi.

Mă strânge de mână.

— Deci, cum rămâne? Te bagi?

— Mă bag!

DESTINUL UNU

28 decembrie, ora 05:05, Manhattan, New York

Mă doare totul și sunt pe moarte. E singura explicație pentru durerea zdrobitoare pe care o simt în trup. Dacă nu sunt pe moarte, îmi doresc să fiu. Am nevoie să scap de suferință. Încerc să deschid ochii și reușesc. Sunt într-un pat de spital și încăperea e cufundată în întuneric. Logic. Acolo se duce în general lumea ca să moară.

Prăbușit moale în scaunul de lângă patul meu doarme Fitz. Arată neglijent. Părul ciufulit, hainele dezordonate și cearcăne. Dar nu are sens ce văd, acum îmi amintesc: sunt la New York și el e în Arizona. Dar poate că legile universului sunt diferite de ce am crezut, și pot să-i invoc prezența în fața mea prin pură dorință fierbinte. Ar fi trebuit să încerc de mult să fac asta.

Sau poate că am halucinații.

Am pleoapele grele, dar înainte să mă cufund înapoi în somn, nu pot să nu remarc că totul doare un pic mai puțin ca înainte.

*

Când deschid iar ochii, încăperea e mai luminoasă și Fitz e treaz.

Aha! Deci nu aveam halucinații.

Se îndreaptă în scaun, și face ochii mari.

— Paige! Mă auzi?

Dau din cap.

— Poți vorbi?

— Cine ești? Întreb.

Este șocat.

— Am amnezie. Amnezie selectivă. Ești... ești tipul care vinde fise de metrou? Întreb și zâmbesc, amuzată că fac referire la unul din filmele vechi preferate de Fitz.

Fitz suspină și-și aranjează mai bine șapca pe cap.

— Nu e amuzant!

Îmi întinde încheietura mâinii ca să văd ce ritm cardiac accelerat are.

— Nu pot să cred că mi-ai făcut faza din filmul *În timp ce tu dormeai*.

— *Nu m-am putut abține, rânjesc eu. Unde e mama?*

— La cantină. Stai aici! Mă rog, presupun că nu ai de ales.

Traversează în goană salonul, alunecă și se agață de tocul ușii ca să se țină pe picioare. Anunță tot coridorul că m-am trezit, apoi dispare. După câteva secunde, salonul se umple de asistente, iar una dintre ele se apleacă peste mine și-mi bagă o lumină în ochi.

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

— A dat un taxi peste mine. În ce zi suntem?

— 28 decembrie. Ești aici de două zile.

— O să mor? Întreb, deși sunt aproape sigură că nu.

Dar nu strică niciodată să verifici.

— Nu, scumpo, n-o să mori.

Se uită la monitorul de lângă mine și turuie ceva în jargon medical, iar altcineva introduce într-un calculator datele.

— Ce am?

— Câteva coaste rupte, niște vânătăi și julturi. Ai scăpat ieftin.

— Paige!

Mama e la doi centimetri de fața mea, hohotind de fericire și cerându-și iertare iar și iar și iar, la nesfârșit. Îmi ia câteva minute ca să pun piesele cap la cap și să-mi dau seama că se învinovățește pentru accidentul meu.

— Dacă știam că-l placi pe Harrison, n-aș fi...

— Nu-i nimic!

— Credeam că ești îndrăgostită de Fitz și că Harry tânjește după Kate...

— Sunt, și da, tânjește. Nu sunt supărată, și nu e vina ta. Vreau să fii fericită și dacă Tyson te face fericită, păi, n-am nimic împotriva.

Zâmbește și mă ia de mână.

— Tyson încă mai are de furcă cu Harrison, dar sperăm să-l îmblânzim.

— Unde e Harrison? întreb exact când Fitz intră în cameră cu o pungă de jeleuri gumate în mână.

Ne privim în ochi și se oprește, cu o expresie întrebătoare.

— Le-ai cumpărat pentru înmormântarea mea? întreb, amintindu-mi de seara de pe turnul de apă, când reacția lui la eventuala mea moarte a fost să mă servească cu dulciuri.

Fitz clatină din cap zâmbind ușor și intră.

— Harrison e acasă cu tatăl lui, spune mama.

— Dar a trecut pe aici de câteva ori, zice Fitz alegându-și vorbele cu grijă, însă nu poate ascunde ce i se citește clar pe chip.

Îl urăște pe Harrison. Această revelație îmi dă un mic fior de satisfacție.

— Aha! Bine, spun și încerc să-mi imaginez un scenariu în care sunt amândoi în aceeași încăpere.

E prea ciudat. Prefer să-i țin în universuri paralele. Mă întreb dacă Harrison l-a citat pe Kierkegaard. Mă întreb dacă Fitz a citat din comediile romantice ale Norei Ephron.

— Vrei să-i dai un mesaj? mă întreabă mama întinzându-mi telefonul. Sunt sigură că va fi ușurat să aibă vești de la tine.

— Nu am numărul lui.

Nu mă pot abține și izbucnesc în râs. E un lucru de nimic, dar am senzația că am sărit câțiva pași în relația noastră. Poate că am sărit toți pașii în încercarea mea de a fi o altă versiune a mea, complet diferită de prima.

Deschid oricum telefonul și sunt bombardată cu zeci de mesaje de la Clover. Până la urmă, se pare că nu mă urăște. Clipesc să-mi alung lacrimile și închid ecranul. O să le citesc când o să fiu singură, și după aceea o să-i cer scuze de cel puțin o sută de ori.

Mama se agită în jurul meu, aranjându-mi pătura, asigurându-se că am apă și frângându-și mâinile. Fitz pune jeleurile gumate pe noptieră și-și trage scaunul, studiindu-mă atent, de parcă nu prea îi vine să creadă că sunt reală. De parcă sunt o versiune fantomatică a mea și el nu știe ce să-mi spună fiindcă...

Aaah! Oh, da! A citit scrisoarea și acum nu știe cum să vină pe orbita mea. Totul e îngrozitor și viața e o mizerie. Sau așa ceva. SDM știe cum stă treaba.

— Tu cum de ești aici?

Bagă capul între umeri și se îmbujorează.

— Ăăăă...

— Voiam să zic, cum de-ai ajuns aici?

— Darcy mi-a transferat biletul ei de avion, iar de la Boston am luat trenul.

— Uau! Înseamnă că am fost pe moarte de te-ai deranjat atâta.

Fitz ezită, strecurând o privire către mama. Nu ar putea fi mai ostentativ nici dacă s-ar strădui. Mama mă sărută pe creștet pentru a cincizecea oară și apoi mă anunță că dă o fugă până la Tyson, să facă un duș și să se schimbe.

— Stai! bolborosesc, disperată s-o fac să rămână.

Fiindcă de îndată ce pleacă, eu și Fitz va trebui să discutăm despre scrisoare și încă nu știu cum să port discuția asta.

— Eu când am voie să plec de-aici?

— Mai stai o noapte sau două, ca să te monitorizeze. Doctorii spun că e un miracol că nu ai fost rănită mai grav. N-o să mai stăm mult pe-aici.

Îmi dă părul din ochi, stăpânindu-și lacrimile de fericire.

— Putem pleca acum? întreb și mă ridic în capul oaselor, strâmbându-mă de durere.

Pune cu blândețe o mână pe umărul meu și mă împinge la loc. Îmi urmărește privirea și dă de băiatul frumos care așteaptă să vorbească cu mine între patru ochi.

— Vorbim mai târziu. Și să-l suni pe tata. E mort de îngrijorare.

— O să-l sun. Poți să-mi aduci haine și ce-mi mai trebuie de la apartament?

Confirmă, dând din cap.

— Mă întorc repede.

Apoi pleacă, iar eu și Fitz rămânem singuri.

Tot ce am scris în scrisoare îmi năvălește în minte cu atâta claritate, de parcă am scris-o azi-dimineață. Îmi arde fața de rușine. Mă joc cu monitorul de oxigen

prins de arătătorul meu, trăgând de cleștișorul cu arc și lăsându-l să se închidă cu un pocnet, apoi observ un bilețel albastru lipit de marginea de protecție a patului. Mă întind după el și icnesc de durere.

— De unde-a apărut ăsta?

— Harrison, spune Fitz, sumbru.

Ce chestie! Trebuie să-mi fi căzut din buzunar. Sau poate l-a luat el în lift, când avea mâna în buzunarul blugilor mei. Obrajii îmi iau foc de jenă.

— Ți-ai băgat și tu nasul?

— Tu n-ai fi făcut-o?

Are dreptate. Aș fi făcut același lucru.

— O groază de opțiuni pe site-ul ăla, spune el.

— Mda, păi, mai am câteva luni la dispoziție să mă hotărăsc unde mă duc.

Fitz se strâmbă. Pare așa de stingherit, că sunt nevoită să-i curm suferința.

— L-am sărutat pe Harrison, spun, sperând să-i iau de pe umeri povara presiunii pe care o resimte.

Nu e nevoie să mă respingi cu delicatețe, Fitz Wilding. Mi-a trecut deja de tine.

Se strâmbă.

— Mda, mi-am imaginat... la un moment dat, între Socrate și Nietzsche.

— Nu pot să cred că a făcut asta! gem cu fața în palme, stârnind un zâmbet pe chipul lui Fitz.

— „Nu poți să intri de două ori în același râu“. Heraclit. Am căutat pe Google după ce a plecat.

— Asta sună chiar frumos, spun. Dar, stai puțin, în scenariul ăsta eu sunt râul? Ăsta e modul lui de a se despărți de mine?

— Îmi pare rău să-ți dau vestea proastă.

— Nici măcar nu eram împreună! Și dacă eram, eu m-am despărțit prima de el!

— De ce?

— Fiindcă nu am vrut să văd zăpada cu el.

Fitz se apleacă în față, cu o expresie serioasă pe chip.

— Continuă!

— Nu e băiat rău, încep eu, făcându-l pe Fitz să se uite urât, îmi înăbuș eu un zâmbet după care continui: Puțin cam prețios și posac, dar m-am simțit bine cu el cât mi-a arătat orașul.

Fitz se încruntă și mai tare.

— Însă după aia am făcut un atac de panică și reacția lui nu a fost nici pe departe ca...

A fost cât pe ce să spun a ta. Reiau:

— În fine, a început să ningă și mi-am dat seama că nu vreau să trăiesc această experiență cu el. Voiam s-o trăiesc...

Fir-ar să fie, iar am făcut-o! Fitz deschide gura să zică ceva, dar eu continui:

— Poți să crezi că a dat o mașină peste mine? Cu toate planurile atent făcute, cu toate deliberările interioare meticuloase și cu Magic 8, și „dar dacă... ?“-urile, și listele nesfârșite, și creierul care-mi șoptește toate căile prin care totul poate să se ducă de răpă. Toate astea ca să mă asigur, practic, că nu-mi arunc în aer viața cu o bombă nucleară și/sau că nu o să am un accident cumplit... și uite că totuși s-au întâmplat amândouă. N-o să fiu niciodată o altă versiune a mea.

— De ce ai vrea să fii?

Îl privesc pieziș.

— Ce e Magic 8?

— E o chestie care mă ajută să evit să mă confrunt cu problemele mele. A funcționat până... până nu a mai funcționat.

— Și bomba nucleară?

Se apleacă spre mine, cu coatele pe genunchi. Chiar și aici, în lumina de spital, cu hainele mototolite și părul ciufulit de somn, tot e cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată.

— Scrisoarea!

În van toată eschivarea.

Fitz scoate din buzunar o hârtie mototolită, uzată.

— Nu, nu face asta! E prea jenant!

— Paige...

— Te rog! Las-o baltă! N-ar fi trebuit s-o scriu! Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că am zis că te urăsc. Până la urmă, de ce-ai venit aici? Ți-am spus să nu mai vorbești cu mine.

Sunt în agonie. Țsta trebuie să fie cel mai groaznic moment din viața mea.

Se uită la mine cu blândețe.

— Haide, Collins. Nu crezi că te cunosc mai bine de-atât? spune cu o voce așa de tandră, că-mi vine să urlu.

— Îmi pare rău că situația e așa de aiurea. Ți-am spus să n-o citești, ți-am...

— Te iubesc, spune Fitz.

Timpul se oprește în loc și, cât bate inima o dată, știu că Kate se înșală când spune că multiversul conține toate scenariile posibile, fiindcă de fapt nu mai există alt scenariu decât cel de față. În fiecare univers din continuumul spațiu-timp, nu există decât Fitz împreună cu mine. A spus acele vorbe, iar eu le-am

auzit.

Și atunci, realitatea dă buzna și îmi amintesc revelația de pe High Line și toate motivele pentru care nu pot să am încredere în Fitz și în inima lui nechibzuită. Oricât de fierbinte mi-aș dori să avem o soartă diferită de a celorlalte relații ale lui... dacă nu o să fie așa?

— Nu vorbești serios, spun eu, punând un prim strat de armură în jurul inimii mele fragile.

Se încruntă, confuz. Îmi întăresc armura.

— Toată scena asta e cât se poate de romantică, nu-i așa? Tu ai citit scrisoarea, eu a fost cât pe ce să mor, tu ai urcat în primul avion și ai traversat continentul. Cum ai putea să rezisti? mormăi eu amărâtă.

Cuvintele îmi lasă un gust aiurea și mă urăsc că le-am rostit.

— Ce vrei să spui?

— Îți plac gesturile romantice, dar nu poți construi o relație pe gesturi. Nu mă iubești nici pe mine, așa cum nu le-ai iubit nici pe Ivy, nici pe Priya, pe niciuna dintre celelalte fete.

Fitz clipește șocat. Nu e reacția la care se aștepta. Dar dacă-i spun că îl iubesc și îl las să mă sărute în patul ăsta de spital, n-o să știu niciodată dacă o face fiindcă mă vrea pe mine, sau fiindcă vrea povestea.

Și în ciuda faptului că mi-am imaginat atâtea versiuni ale poveștii noastre cât să umplu toate cărțile din toate universurile din multivers, nu e suficient pentru mine să fiu doar o figurantă pasageră în fanteziile lui Fitz.

— Paige, trebuie să-ți explic...

— Trebuie să pleci și eu am nevoie de timp de gândire. Te rog!

Se încruntă, apoi se ridică și pleacă.

Nu durează mult până se instalează panica. Fitz pleacă, eu plâng și SDM începe o listă nouă, cu toate motivele pentru care o să fiu singură tot restul vieții.

Conține de fapt un singur punct:

Fitz e tipul meu. Întotdeauna. Și dacă nu-mi dau voie să fiu fericită cu el, ce șanse am să fiu fericită cu altcineva?

În plus, am dureri, iar camera e atât de mică, încât parcă mă sufoc, așa că nu trece mult și ajung la jocul cinci-patru-trei-doi-unu.

Intră o asistentă și trebăluiește prin încăpere, strângând vase și notând informații de pe ecranul monitorului.

— Două lucruri pe care le miros. Alcool de la gelul dezinfectant pentru mâini. Ceapă din supă. Un lucru pe care-l simt pe limbă. Tot ceapă.

Inspir adânc de câteva ori.

— Și eu fac la fel când anxietatea mă face s-o iau razna, spune ea gânditoare, uitându-se pe fișa mea. E momentul pentru o nouă doză? Nu văd niciun medicament în fișa ta.

— A, nu, nu iau nimic.

— Bine. Mă temeam să nu fi ratat ceva asistenta de la internare.

— Ce să rateze?

— Prozac, Zoloft, Lexapro, spune ea schimbându-mi perfuzia. Cum stai cu durerea? Ai nevoie de mai mult calmant?

Clatin din cap.

— Celelalte medicamente... pentru ce sunt?

— Sunt medicamente SSRI, care cresc nivelul de serotonină din creier.

— De ce credeți că am nevoie de ele?

— Tehnica de ancorare pe care o foloseai e o practică comună pentru pacienții

cu anxietate gravă.

Anxietate. Am mai auzit termenul; l-a pomenit mama când a încercat să mă trimită la psihoterapie. Dar nu aud prea des cuvântul rostit singur; de obicei, expresia e „depresie și anxietate”. Depresie și anxietate. Și fiindcă nu am suferit niciodată de depresie, am presupus că sunt mai mult bine decât rău. Nu „suficient de rău” ca să am nevoie de ajutor. Indiferent ce vrea să mai însemne și asta.

— De aceea mă simt ca și cum am creierul defect? Întreb.

Se încruntă. Insist, fiindcă trebuie să o fac să mă înțeleagă.

— Fac liste în minte toată ziua, zi de zi, cu toate lucrurile care ar putea să meargă prost. Sunt incapabilă să iau decizii. Mi-e frică tot timpul. Asta e..., amuțesc ca să trag adânc aer în piept. Așa e când ai anxietate?

— Ai vorbit vreodată cu cineva despre asta? Cu un medic sau un terapeut?

— Nu.

Mă cântărește îndelung din priviri.

— Ai vrea să vorbești?

E cea mai ușoară întrebare care mi-a fost pusă vreodată.

— Da! Vă rog.

SDM întoarce o pagină nouă. Dar dacă...?

Gura, SDM! Mă las la loc pe perne, zâmbind, simțindu-mă dintr-odată mai ușoară. S-ar putea să nu fiu nevoită să-mi petrec viața paralizată. E un dar pe care nu am îndrăznit niciodată să mi-l doresc, fiindcă nu am știut că e posibil.

— Ciocolată caldă?

Două zile mai târziu, vocea lui Harrison mă face să tresar când o aud în holul spitalului, la externare. Cu părul prins la spate și blugii skinny rupți cu efect,

arată mai bine decât îmi aminteam. Dar, spre fericirea mea, nu simt niciun fluture de emoție în stomac. Mama se duce afară să aștepte Uberul, iar eu accept băutura de la Harrison.

— Cu ce ocazie? Întreb cuprinzând ceașca în palme.

— Iartă-mă. E vina mea că ești aici. Dacă n-aș...

Ridic mâinile.

— Am terminat cu jocul ăsta. Nu mai dau vina nici pe mine, nici pe alții pentru lucruri care nu pot fi controlate. Am făcut asta foarte mult timp, dar sper să o fac mai puțin acum, când știu că anxietatea mea e de vină, cel puțin parțial.

— Suferi de anxietate?

— Diagnosticată oficial săptămâna asta.

E o ușurare să recunosc cu voce tare.

Își face de lucru cu paharul de cafea din mână.

— Ar fi trebuit să reacționez mai bine când erai supărată.

— Mulțumesc, dar nu știi.

Mintea îmi zboară la Fitz. Nici el nu știa prima dată, dar mă înțelegea suficient cât să reacționeze cum trebuie. Harrison nu e tipul meu, dar cred ce i-am spus lui Fitz. Nu e băiat rău.

— Deci totul e în regulă între noi?

— Ca între frați, spun zâmbind, iar Harrison parcă nu știe dacă să râdă sau să se crispeze.

— Nu-mi vine să cred că ieși de aici pe picioarele tale, fără scaun cu roțile sau cârje, spune el când ieșim din spital. Mă faci să-mi reconsider părerea despre miracole.

— Cine și-a închipuit că miracolele sunt așa de dureroase? glumesc eu.

Coastele mă dor de mor de fiecare dată când mă aplec, când stau lungită pe spate, când râd sau tușesc, și — Dumnezeuule! — când respir. Dar o să mă vindec. Nici măcar situația asta nu e ireparabilă. Cât despre creierul meu defect, am vorbit cu un doctor de la secția de psihiatrie. Mi-a pus diagnosticul preliminar de tulburare anxioasă generalizată și tulburare de panică și mi-a dat trimitere la un medic local. Când ajung acasă, o să mă duc la acel doctor și o să facem împreună un plan de tratament.

De fiecare dată când mă luptam cu SDM și aveam atacuri de panică și simțeam că o singură decizie în plus m-ar putea face să pierd controlul, am presupus că asta era viața care-mi era destinată. Pentru prima dată după mulți ani, nu mai simt povara grea a viitorului ancorându-mă de pământ. Habar nu aveam că simpla etichetare a unei probleme poate să-ți dea așa o senzație de putere.

Îmi iau rămas-bun de la Harrison și mă duc la mama. Deschide ușa Uberului (bineînțeles că boicotează taxiurile) și mă ajută să urc pe bancheta din spate. Biletele noastre de întors sunt pentru această după-amiază și ne ducem direct la aeroport. A făcut ea bagajele, acasă la familia Blair, și a venit cu ele la spital, să mă ia.

Fitz a plecat acasă aseară, cu un zbor de noapte. Cât a stat aici, a dormit pe canapeaua lui Harrison. A trecut ieri pe la spital, înainte să plece, dar din fericire nu a mai pomenit de scrisoare.

Îmi pun centura, făcând o grimasă de durere. E nevoie de mai multe săptămâni ca să mi se vindece coastele rupte — am aflat că nu există niciun tratament pentru ele. Ceea ce mă face să fiu recunoscătoare că pentru creierul meu defect există tratament și că medicina modernă o să mă ajute să-l repar.

Se întinde și mă strânge de mână.

— Cum te simți?

— Bine.

E adevăr și minciună, în același timp.

— Cum au rămas lucrurile cu Fitz?

Ridic din umeri și îmi sprijin capul pe tetieră, dorindu-mi pentru a suta oară să-

mi fi luat rămas-bun de la el înainte să urce în avion. O să ne vedem în Arizona, dar felul în care a plecat mi-a lăsat un gust amar; mi-aș dori să fie aici, cu mine. Pun pariu că în adâncul sufletului o să-mi doresc întotdeauna asta, fie că o să fiu acasă, în Gilbert, fie că o să escaladez ruine în Peru.

Închid ochii și las lacrimile să-mi curgă pe obraji.

Mașina se oprește și mama mă scutură. Însă nu dormeam. Doar că eram pierdută în gânduri. Îmi desfac centura și deschid portiera.

— Unde suntem?

Nu suntem la aeroport, și nici în Central Park. Riverside Park. De unde știu asta? Probabil că dintr-o poză de pe peretele meu sau dintr-o scenă de film. De la picioarele mele pornește o potecă lată, pietruită. De-o parte și de alta, crengi golașe. Pe cea mai apropiată bancă stă Fitz, cu capul în mâini.

Ridică privirea și îmi stă inima în loc.

— Ce caută Fitz aici?

— Du-te, spune mama și îmi întinde cardul ei de credit. Ia-o ca să chemi o mașină să te aducă la aeroport. Te aștept acolo. Ai cam două ore la dispoziție.

Cobor cu grijă din mașină. Portiera se trânteste în spatele meu și mașina pleacă.

Fitz se apropie încet, cu mâinile ridicate, ca și cum capitulează.

— Țsta nu e un gest romantic! strigă el, oprindu-se la câțiva pași, lăsându-mă pe mine să merg spre el.

— Nu e?

Sunt atrasă către el de o forță invizibilă.

— Nu. Am fost atenționat că le urăști, zice el reținându-și un zâmbet. Le-ai detestat întotdeauna?

Își bagă mâinile în buzunare și vine spre mine.

— Doar pentru că eram geloasă. Și fiindcă îmi era frică.

— Mie mi-e frică tot timpul. Când am primit telefonul despre tine și taxi..., spune și se cutremură. Nu mi-a fost în viața mea așa de frică!

Ne oprim când vârfurile ghetelor ni se ating. Nu știu dacă am mai stat vreodată așa de aproape. Nu, din ziua cu viscolul artificial, când mi-am dat seama că îl iubesc.

— Mi-e teamă că o să pleci din Gilbert și o să mă uiți de tot. Mi-e teamă că n-o să mă poți vedea niciodată decât ca pe un încurcă-lume iresponsabil, băiatul care nu era în stare să se hotărască dacă să rămână sau nu cu o fată.

— Nu te văd așa.

Nu chiar. Harrison m-a zăpăcit, m-a făcut să mă îndoiesc de relația cu Fitz, dar adevărul e că i-am iubit întotdeauna inima curajoasă.

— Sunt înnebunit de frică și acum.

Înghite în sec, chipul lui e o carte deschisă pe care se citesc clar ca lumina zilei speranța și teama. Mă atinge ușor cu vârful degetelor deasupra sprâncenei drepte.

— Aici ți-am tăiat fruntea cu dintele.

— Nu eram sigură că mai ții minte.

— Îmi amintesc tot.

Această declarație pare să ceară o reacție, dar creierul meu a încetat să mai funcționeze.

— E împotriva regulilor mele să stau așa de aproape de tine, mărturisesc.

— Ai reguli? ridică el capul, alert.

— A, da. N-ai idee de câte ori m-au salvat regulile astea.

— De la ce?

— De la a distruge relația dintre noi.

— N-ai cum, orice-ai face.

Scutură din cap ca să-și dea părul din ochi și mi se înmoaie genunchii.

— Aș fi putut totuși.

— Arată-mi cum.

Își mușcă buzele, luptându-se să nu zâmbească.

— Arată-mi ce-ai putea să faci ca să distrugi tot ce e între noi.

E clar că îi face mare plăcere discuția. Judecând după pulsul meu accelerat, la fel și mie.

— Regulile sunt următoarele: fără niciun fel de atingeri, decât accidentale, utile sau necesare.

Mă aștept ca Fitz să zâmbească larg, în schimb, mă privește cu ochi întunecați. Mi se taie respirația.

— Dar nu ne atingem, Collins.

— Așa e, spun cu voce tremurătoare.

— Și când o să te ating, să fii sigură că o să fie absolut necesar.

Înghit în sec și respir precipitat.

— Dar mai întâi am să-ți spun câteva lucruri. Ar fi trebuit să-mi dau seama că sunt îndrăgostit de tine din clipa în care am creat viscolul artificial și săptămâni la rând m-am gândit doar la cum o să reacționezi. Fiecare gest cu fiecare din celelalte fete a fost o tentativă stupidă de a retrăi euforia pe care am simțit-o când te-am făcut fericită. Am știut că probabil eram îndrăgostit de tine în clipa în care am decis să te invit la cabană, chiar dacă asta însemna că o pierd pe Molly. Am știut sigur că eram îndrăgostit de tine când ai decis ca, în schimb, să te duci la New York.

— Nu a fost din cauza scrisorii?

Clatină din cap.

— Dar mi-am dorit ca scrisoarea să spună ce spunea. Nu-ți închipui cât de tare mi-am dorit asta.

Bag mâna în buzunarul de la spate al blugilor lui. Sprâncenele lui Fitz se ridică așa de tare, că aproape ajung până la linia părului.

— E o atingere accidentală, utilă sau necesară? întreabă el cu un zâmbet larg, îndrăzneț.

Sunt teribil de ușurată că scrisoarea e tot acolo. Încearcă să mi-o smulgă din mână, întinzând brațul prin spatele meu.

— Ia te uită! spune când își dă seama că are brațele în jurul taliei mele. Șmechero! Te dai la mine, Collins?

— O să ard scrisoarea asta.

— Nu! Îmi place de mor! O s-o înrămez și o s-o atârî deasupra patului. Când o să pleci, o s-o citesc în fiecare seară și-o să plâng în pernă.

— Am spus chestii oribile.

— Tu? Niciodată, spune zâbind și mai larg.

Îl prind de bărbie cu degetele și-l privesc ferm în ochi, ca să știe că vorbesc serios.

— Te iubesc și nu am regretat-o niciodată. Nici măcar o secundă.

Ochii lui sunt foc și cenușă și fum și mă ard până în adâncul ființei mele. Își pleacă capul și-și lipește buzele de ale mele, iar eu mă aprind ca o torță. Devin focul de artificii de la parada de 4 Iulie. Nu știam că un sărut poate avea un asemenea efect. Îl cuprind cu brațele și-l trag mai aproape, hotărâtă să rămânem așa până ne dau afară din parc cu forța.

— Uau, suspină el și îi simt respirația fierbinte și dulce. A fost cel mai tare sărut.

Își sprijină fruntea de a mea. Flutură din gene, la fel ca aripile fluturilor din stomacul meu.

— Și pentru mine la fel. În toate universurile din multivers.

Pe chipul lui Fitz explodează faimosul lui zâmbet strălucitor.

— Ce e?

— Uită-te în sus, șoptește, strângându-mă cu grijă de talie.

Fulgi ușori și pufoși dansează în jurul nostru. Eu și Fitz, în propriul nostru glob de sticlă. Îi zâmbesc, amețită de ninsoare și de apropierea lui și de mâinile lui pe talia mea.

— Tu, Fitz Wilding, ești cea mai bună decizie pe care am luat-o în viața mea.

Epilog

Îngenunchez pe podeaua de gresie și mă uit în cuptor. Rulourile cresc uniform și mă las pe călcâie zâmbind.

Magie. De fiecare dată, aceeași satisfacție.

Scârțâitul ușii de la garaj mă anunță că a venit mama. 30 de secunde mai târziu e în bucătărie și aruncă pe blat poșeta și un teanc de plicuri.

— Ce miroase așa de bine?

— Rulouri cu scorțișoară.

Pauză.

— Cum a fost azi la terapie?

— Bine.

Ceasul cuptorului scoate un clinchet, așa că scot tava cu rulouri.

— Să-mi fac griji fiindcă te-ai apucat iar de copt?

— Nici gând!

Sigur, încă mai am zile proaste, dar datorită tratamentului zilnic și terapiei, atacurile de panică și durerile de stomac au dispărut. Adăugând și tehnicile mele de ancorare și sportul, acum pot să fac față micilor decizii ale vieții de zi cu zi, dar și celor mari și înfricoșătoare. Pun tava deoparte să se răcească și mă apuc să bat cu telul mascarpone și zahăr pudră, ca să fac glazura.

— Mă bucur să aud asta. Știi, sunt în al nouălea cer că te simți așa de bine și că nu mai ai nevoie să coci bunătăți, dar trebuie să recunosc că mi-au lipsit.

Întinde mâna către tavă și șterge cu degetul o picătură fierbinte de unt și zahăr cu scorțișoară.

— Ce sărbătorim?

— Încerc o rețetă nouă pentru petrecerea burlăcițelor de săptămâna viitoare. Apropo...

Arunc o privire la ceasul de la cuptorul cu microunde în timp ce picur glazură fierbinte pe rulouri.

— Trebuie să plec. O să lipsesc câteva ore, deci ești liberă să ai una din întâlnirile tale dezgustătoare pe Skype cu Tyson.

Râsul ei răsună pe tot holul când se duce în camera ei să se schimbe de uniformă.

Telefonul mă anunță că am primit un mesaj.

Am ajuns.

Îmi scot șorțul, îl arunc pe blat și ies în aerul cald de martie, unde camioneta lui Fitz așteaptă cu motorul pornit. El stă sprijinit de portiera din dreapta, cu gleznele încrucișate. Inima mea o ia razna când îl văd în bluza lui strâmtă de baseball și pantalonii și mai strâmți.

— Ar trebui să existe o prevedere în regulament care să le interzică jucătorilor să arate așa de bine în uniformă.

Îmi răspunde cu un zâmbet strălucitor. Cu un gest firesc, mă ia de talie, iar mie mi se topește inima.

— Ai făină pe nas, spune el.

Las capul în jos, jenată, dar el mă apucă tandru de bărbie și mă pupă pe nas, iar buzele i se pudrează cu alb. Cu mâna liberă trasează o linie ce coboară pe gâtul meu, peste umăr și în jos, pe partea laterală a trupului. Deși există un strat de bumbac între pielea mea și a lui, sângele îmi năvălește în obraji și pulsul mi se accelerează. Un efect secundar binecunoscut al apropierii de Fitz. Degetele lui desenează cu blândețe o potecă ce trece pe deasupra coastelor mele.

— Cum te simți?

— Am avut o zi bună, suspin, lipindu-mă de el. Acum e și mai bună.

Mă sărută iar și, după câteva secunde, îmi pun palmele pe pieptul lui și mă desprind ușurel din îmbrățișare.

— Chiar trebuie să plecăm? se plânge.

— Tu ai meci. Iar eu am îndatoriri de domnișoară de onoare.

Fitz mormăie iar, dar deschide portiera ca să urc în mașină. În timp ce conduce, mă ține de mână, având grijă să țină mâna stângă pe volan.

— Cum stai cu documentarea? Ai găsit ceva irezistibil?

— Interesant? Da. Irezistibil?

Mă uit la el cu coada ochiului, încercând să-i transmit gândurile mele. Zâmbetul cu care-mi răspunde îmi arată ca înțelege.

— Încă mai caut.

Caut modalități de a călători cu bugetul meu infim. Pereții camerei mele încă sunt un omagiu adus lumii, dar arată mai puțin înfricoșător decât arăta cândva. Știu că o să scap de aici. O să găsesc o cale să fac asta. Dar o să mă și înscriu la toamnă la colegiul comunitar, fiindcă nu mă mai sufocă senzația claustrofobă că vreau să scap din propria mea piele. E o combinație de medicamente, Fitz și faptul că toate lucrurile din viața mea se aranjează acum perfect, într-un fel care mi se pare atât de minunat, încât nu poate să fie doar un accident fericit.

Fitz oprește în fața unui mic magazin de rochii dintr-un mall, mă sărută pe îndelete o ultimă dată și pleacă la meciul lui de baseball. Îmi iau inima în dinți și deschid ușa. Aflată în celălalt capăt al magazinului, Clover mă zărește imediat. Chiuitul ei de încântare mă ajută să mă relaxez. O iubesc pe Clover și Clover îl iubește pe Jay. Pot să fac asta.

— Poți să crezi că se apropie ziua cea mare?

Mă strânge fericită în brațe.

În spatele ei, magazinul e plin cu toate nuanțele posibile de alb: rochii de bal, siluete de sirenă, dantelă și tul, sclipici, cristale și mărgel. Luna viitoare e balul nostru de absolvire, dar azi alegem o rochie de mireasă. După Crăciun, a durat o vreme ca lucrurile să revină la normal între noi, dar acum totul e în regulă și sunt teribil de ușurată.

O strâng pe Clover de mână și ea mă târăște la un stand cu rochii care arată de parcă sunt dintr-un film Disney.

— Îmi place de mor aici! spune luând rochiile la mână. Colecția lor pentru mărimi mari e extraordinară. Mă temeam că o să fiu nevoită să comand rochia online și să o modific.

Alegem fiecare câte șase rochii și le dăm asistentei de vânzări ca să le ducă în cabina de probă.

— Cred că ar trebui să începem.

Se uită pe furiș către canapelele din fața cabinei de probă, unde așteaptă restul grupului. Pe una stau mama lui Jay și două dintre surorile lui, vorbind și râzând și frunzărind reviste cu mirese. Pe cealaltă canapea stă țeapănă mama lui Clover, cu o expresie mohorâtă pe chip. Arată de parcă ar prefera să fie într-o ședință interminabilă a Congresului decât aici, uitându-se cum fiica ei de 18 ani probează rochii de mireasă.

— Îmi stă bine părul? Dar pantofii cum ți se par? Ar fi trebuit să-mi pun alt sutien, spune Clover frângându-și mâinile.

— Arăți superb. Du-te!

O împing blând către cabina de probă și mă așez lângă mama ei.

— Bună ziua, doamnă.

— Mă bucur să te văd, Paige.

Zâmbește, dar îi văd teama din privire și o înțeleg. E îngrijorată din cauza viitorului lui Clover. Și eu sunt, și a fost cât pe ce să distrug prietenia noastră din cauza asta. Dar acum totul s-a schimbat.

— Totul va fi bine pentru ei.

— De unde știi?

Îmi mușc buza, gânditoare.

— O să reformulez: Clover o să fie bine. E deșteaptă și are o familie și prieteni care o iubesc și o susțin indiferent prin ce trece. Și apoi, poate că ea și Jay o să fie unul din puținele cupluri norocoase care supraviețuiesc.

S-au văzut și lucruri mai ciudate. Și cu toate că eu și Fitz nu o s-o rupem la fugă prea curând către altar, aș fi o ipocrită să mă îndoiesc de iubirea dintre Clover și Jay doar din cauza vârstei lor. Pot să cred asta acum, când știu cum e să găsești persoana care te face să fii cea mai fericită versiune posibilă a ta.

Clover apare din cabina de probă îmbrăcată într-o rochie de bal albă ca zăpada și se urcă pe un pedestal, în fața unui perete de oglinzi. Asistenta de vânzări îi pune pe cap o tiară, ceea ce cred că o să fie prea mult, în schimb arată perfect așezată pe buclele blonde ale lui Clover.

— Cum vi se pare? întreabă ea grupul, deși e clar că întrebarea e adresată mamei ei necăsătorite.

Îi cere părerea despre o rochie albă, de prințesă, perfectă pentru o nuntă la biserică. Îmi mușc interiorul obrazului ca să nu zâmbesc.

Doamna James înghite în sec.

— Ești foarte frumoasă, draga mea.

Se întoarce spre mama lui Jay cu un zâmbet mic, dar sincer.

— Fiul dumneavoastră e un bărbat foarte norocos.

— Și știe asta foarte bine! aprobă doamna Bryant.

Clover îmi prinde privirea în oglindă.

— Mulțumesc, spune ea doar mimând.

Ridic mâinile și formez o inimă.

Clover e fericită, iar eu sunt fericită pentru ea.

Punct.

Mai târziu, când rochia a fost aleasă și plătită (a probat mai bine de o duzină și da, a cumpărat-o pe prima, cea cu tul), Clover mă duce cu mașina la vechiul turn de apă din Gilbert și mă lasă acolo.

Soarele a coborât aproape de orizont, iar văzduhul primăvărat e cald și neclintit. Ard de nerăbdare să îl revăd și îmi ia o veșnicie să ajung la turn, în ciuda pasului meu alert. Mă opresc în fața scării care urcă spre cer cât un bloc cu patru etaje și nu încap nicio îndoială ce o să fac.

O să urc.

Patru. 10. 20 de etaje. Oricâte e nevoie ca să ajung la Fitz.

— Eu sunt! strig.

Dar anunțul meu nu e necesar. În lumina neclară a înserării, îl văd pe Fitz ițindu-se deja de pe platformă, cu un zâmbet orbitor și privirea fixată în ochii mei.

— Hai odată, Collins!

Urc repede și în vârful turnului sunt răsplătită pentru viteză cu un sărut. Miroase a săpun de la dușul de după meci și părul încă îi e umed sub șapcă.

— Mi-a fost dor de tine, spun, fără să-mi fac griji că e prea mult sau prea agresiv sau cum o fi.

Încă îmi mai vine să fac liste în minte, dar mă ocup și de asta. Terapeutul meu îmi spune să am răbdare cu mine însămi. Așa că asta fac.

— Mie mi-e dor de tine tot timpul, spune Fitz când ne așezăm pe marginea platformei, cu picioarele atârinate în gol. De fapt, dacă mi-e așa de dor de tine după numai trei ore, nu prea cred că o să supraviețuiesc când o să pleci din țară. Pune-mă în valiză și ia-mă cu tine!

Zâmbește, își lipește gura de a mea și mă sărută pasional.

— Aș vrea eu.

— Atunci, hai s-o facem!

— Chiar ai veni cu mine?

Se retrage și mă privește ferm în ochi. Simt un freamăt adânc în piept și respirația mi se oprește.

— De acum, consideră că eu sunt Darcy și tu ești Elizabeth. Sunt doar un actor în povestea ta.

— Crezi că ai putea fi mai teatral de-atât? spun, dându-mi ochii peste cap, în timp ce el îmi cuprinde fața în palme.

— Dacă vrei să vin cu tine, vin cu tine.

— Și ce faci cu baseballul? Nu uita că acum ești în echipa Sun Devils. Nu poți să te cari și să-ți lași echipa baltă.

Lasă mâinile în jos.

— Prostia asta de viață reală, numai piedici pune peste tot, bombăne el, iar eu știu ce vrea să spună.

În două luni absolvim liceul. Două luni după aceea, începem viața adevărată. Pentru mine, asta înseamnă Colegiul Comunitar Mesa și serviciu, urmând să strâng încet-încet bani pentru un program de studiu în străinătate sau o călătorie de misionariat cu biserica lui Clover sau... altceva la care încă nu m-am gândit. Pentru Fitz înseamnă Universitatea de Stat din Arizona și un loc în echipa lor de baseball. E tentant să intru în panică pentru că viața ne smulge unul de lângă altul tocmai când abia ne-am dat seama că suntem făcuți să fim împreună.

Mă aplec în față, mă sprijin de balustradă, mă uit în jos și-mi amintesc de noaptea aceea dinainte de Crăciun. Dar în loc să mă las pradă amintirilor, îmi las capul pe spate și mă uit la stele.

— Din punct de vedere statistic, sorții sunt împotriva noastră.

— Dar cum de pari așa împăcată cu gândul ăsta? se încruntă Fitz.

Mă trag mai aproape de el și îl iau de mână. Și-a petrecut atâtea nopți alinându-mi anxietățile, iar acum e rândul meu să-l calmez pe el.

— Cred în noi. Dacă e nevoie de un miracol ca să rămânem împreună, o să creăm un miracol. O să scriu scrisori de dragoste în fiecare oraș din afurisita asta de lume, dacă asta înseamnă că o să-mi găsesc drumul înapoi către tine. Nu avem de ce să ne facem griji în legătură cu plecarea mea sau cu ce ne va aduce viitorul.

— Chiar crezi asta? spune și zâmbește din colțul gurii.

Îmi las capul pe umărul lui și închid ochii, gândindu-mă la momentul când Clover mi-a instalat în telefon Magic 8. Dacă am învățat ceva de atunci și până acum, este că nu trebuie să mă sperii în privința viitorului. Viața va fi dificilă și minunată și o să fac tot ce stă în puterea mea ca să văd lumea. Și, într-un fel sau altul, în această călătorie Fitz o să fie lângă mine.

Mulțumiri

Pe un drum sau altul (Într-un fel sau altul / Destine pereche) e cea mai personală poveste pe care am scris-o vreodată. Nu sunt Paige, dar am pus în ea foarte mult din mine însămi. Mi-am propus să scriu exact genul de carte pe care și-o dorea dintotdeauna inima mea romantică, dar anxioasă, și sunt infinit de mândră de ea. Sunt extrem de mulți oameni care m-au ajutat pe parcursul acestei aventuri, mai mulți decât aș putea vreodată să înșirui aici, totuși o să încerc.

Katelyn Detweiler, ești tot ce mi-am dorit să fie agentul meu literar. Și acum mă simt teribil de norocoasă că povestea lui Paige a ajuns în mâinile tale. Ai înțeles imediat ce voiam și am știut că erai agentul perfect pentru mine când m-ai încurajat să mai adaug încă o scenă cu sărutări la finalul cărții. Îți mulțumesc pentru acel sfat și pentru toate e-mailurile, telefoanele, îndrumarea și sprijinul tău. Acest ultim an a fost plin de minunate evenimente marcante și abia aștept să văd ce mai urmează. Lui Sam Farkas: visul lui Paige de a cutreiera lumea se îndeplinește datorită ție. De fiecare dată când îți văd numele în e-mailul meu, scot un țipăt de încântare și abia aștept să țin în mână prima ediție tipărită în străinătate a cărții mele. Mulțumesc mulțumesc mulțumesc. Și un uriaș mulțumesc lui Mary Pender și Oliviei Fanaro de la United Talent Agency, pentru tot entuziasmul și sprijinul lor!

Mulțumiri scriitorului și amabilului meu redactor, Mallory Kass, care a înțeles povestea lui Paige ca nimeni altcineva. Nu numai că ai crezut în finalul cărții mele, dar ai vrut și tricouri imprimare cu #EchipaFitz și cu #EchipaHarrison. (Și eu vreau!) Îți mulțumesc pentru toate contribuțiile tale, pentru că ai refuzat să mă lași să mă mulțumesc cu glume care nu sunt amuzante și pentru că mi-ai amintit că ești aici ca să scoți la lumină tot ce e mai bun din povestea mea. Și mulțumesc și întregii echipe de la Scholastic, în special lui Rachel Feld, Shannon Pender, Lauren Donovan, Lizette Serrano, Emily Heddleson, Maya Marlette, Josh Berlowitz, Yaffa Jaskoll, David Levithan și Nikki Mutch. Mulțumesc și doctorului Peter Kass pentru că a citit cartea cu ochi de expert și pentru observațiile legate de anxietatea lui Paige.

RuthAnne Snow, Kelly Coon, Sam Taylor și mai ales Kimberly Gabriel, vă mulțumesc că ați fost primele care ați citit povestea lui Paige și v-ați îndrăgostit de Fitz și Harrison și pentru că m-ați ajutat să dau acestei cărți forma pe care o are azi. Kimberly, nu sunt sigură că aș fi supraviețuit anului debutului meu literar fără mesajele private pe care ți le dădeam din două-n două zile; îți mulțumesc că ai fost alături de mine și ca să sărbătorim, și ca să mă consolezi. Mulțumiri și lui Leah Crichton pentru susținere și încurajări în zilele când îmi era de-a dreptul imposibil să scriu. Sara Faring, când nu eram sigură că această poveste merită spusă, mi-ai trimis o copie din *Light the Dark* și asta a schimbat totul. Și vă mulțumesc și vouă, Lillian Clark, Tiana Smith și restului promoției 2k19 pentru că m-ați ajutat să lansez în lume prima mea carte!

Grupului de scriitori AZYA/MG, în special lui Abigail Johnson, Kate Watson și Joanne Ruth Myer — vă mulțumesc că m-ați primit printre voi. Au trecut trei ani de-atunci și tot mă simt norocoasă că sunt una dintre voi. Vă mulțumesc că m-ați invitat să particip la primele discuții de grup și evenimente din viața mea și pentru că sunteți întotdeauna dispuse să stăm de vorbă despre cărți și edituri și ce nebunie e să încerci să scrii romane când crești copii sub trei ani, plini de energie.

Familiilor McDowell și Durkin, adică tuturor celor pe care îi numesc familia mea, vă mulțumesc pentru tot sprijinul și toată dragostea. Lui Owen, Graham și Emmett — nu e mereu ușor sau convenabil să aveți o mamă care se grăbește să termine cina ca să scrie „acea“ frază care nu-i iese din cap. Știu, știu! Dar viața mea e mai bună datorită vouă. Eu sunt mai bună datorită vouă și la fel și cărțile mele. Vă mulțumesc că sunteți cei mai grozavi mici factori motivaționali și pentru cum reușiți să-mi distrageți complet atenția de la procesul de publicare, atunci când acesta devine dificil. Îi mulțumesc și lui Scott — mi-ai sprijinit cariera fără rezerve, ferm, așa cum ești și tu. Te iubesc și aștept cu nerăbdare să am o viață plină de aventuri alături de tine.

Cuprins

[DESTINUL UNU](#)

[DESTINUL DOI](#)

[DESTINUL UNU](#)

[DESTINUL DOI](#)

[DESTINUL UNU](#)

[DESTINUL DOI](#)

[DESTINUL UNU](#)

[DESTINUL DOI](#)

[DESTINUL UNU](#)

[DESTINUL DOI](#)

[DESTINUL UNU](#)

[DESTINUL DOI](#)

[DESTINUL UNU](#)

[DESTINUL DOI](#)

[DESTINUL UNU](#)

[DESTINUL DOI](#)

[DESTINUL UNU](#)

DESTINUL DOI

DESTINUL UNU

DESTINUL DOI

DESTINUL UNU

DESTINUL DOI

DESTINUL UNU

Epilog

Mulumiri